

C H Ạ I

C H Ạ I T Ề N T Ề N T Ề N

EDITOR : H Ạ N M Ạ I

TRUY Ệ N Đ ƯỢC Đ Ặ N G T ẠI V À E D I T Đ Ụ Y N H Ậ T T ẠI T Ề N H Ị N H C Ạ C . C O M

2 0 2 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Mục lục

- [Chương 1: Va Phái Tổng Giám Đốc](#)
- [Chương 2: Boss Lớn Có Sở Trường Tán Tinh](#)
- [Chương 3: Hoa Hồng Trong Giỏ Xe](#)
- [Chương 4: Cách Thức Bắt Đầu Của Tổng Giám Đốc](#)
- [Chương 5: Thợ Cắt Tóc Đắt Giá Nhất](#)
- [Chương 6: Nụ Hôn Đầu Đã Mất](#)
- [Chương 7: Thế Công Của Tổng Giám Đốc](#)
- [Chương 8: Một Ngày Ba Bữa](#)
- [Chương 9: Động Lòng Tán Ngược](#)
- [Chương 10: Chú Mèo Trốn Trong Tranh](#)
- [Chương 11: Thời Đồng, Thời Tổng*](#)
- [Chương 12: Người Đàn Ông Nổi Tiếng Mặc Nữ Trang](#)
- [Chương 13: Chơi Kích Thích](#)
- [Chương 14: Xách Đồ Qua Ở](#)
- [Chương 15: Cái Gọi Là Trừng Phạt](#)
- [Chương 16: Mẹ Vợ Tới](#)
- [Chương 17: Nhà Thiết Kế Lạc, Hợp Tác Vui Vẻ](#)
- [Chương 18: Một Đêm Nổi Danh Trên Mạng](#)
- [Chương 19: Thường Thức Vị Rượu Hấp Dẫn](#)
- [Chương 20: Dấu Hiệu Của Nguy Cơ!](#)
- [Chương 21: Buổi Hẹn Hò Điên Cuồng](#)
- [Chương 22: Ký Hợp Đồng Người Phát Ngôn](#)
- [Chương 23: Vượt Qua Buổi Tối Cuối Năm Kinh Hồn](#)
- [Chương 24: Kẻ Trộm Thấp Hèn](#)
- [Chương 25: “Ân Sư” Trộm Bản Thiết Kế](#)
- [Chương 26: Tổng Giám Đốc Xin Lỗi](#)
- [Chương 27: Công Khai Và Mặt Làn Thứ Nhất](#)
- [Chương 28: Thiếu](#)
- [Chương 29: Bản Vẽ Chưa Hoàn Thành](#)

Chương 30: Thiếu

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 1: Va Phải Tổng Giám Đốc

Editor: Mai

Beta: Linh

“Nếu là đàn ông... vậy thì bồi thường đi.”

Chiếc xe Maserati đen ngừng tại ven đường, ngồi sau tay lái là một cô gái đeo kính mát nhếch cao đôi môi đỏ, ngón tay thon dài gõ nhẹ vô-lăng, cô hơi nghiêng đầu, trong tai nghe bluetooth trợ lý vẫn đang hét to: “Chị, hướng dẫn đường đi không dùng được sao? Thật sự không được sao? Trung tâm triển lãm rất dễ tìm mà!!!”

Cô gái nhìn trên màn hình biểu thị nhắc nhở đã đến điểm đích, nói: “Fiona, chỉ cần nói cho chị bây giờ chị queo trái hay queo phải.”

Tim trợ lý mệt vô cùng: “Chị, chị đi từ hướng nào? Từ đường Nhân Dân hay đường Hòa Bình đi qua?”

Cô gái cũng tỏ vẻ cẩn thận suy nghĩ, mặc dù mới chỉ nghĩ được một giây đã nhẹ nhàng nói: “Không nhớ rõ nữa.”

“Ôi trời ơi... Đầu xe theo hướng nào? Nếu không chị hỏi đường xem? Đã nói chị để lái xe chở đi từ sớm rồi mà...”

Cô gái cười: “Fiona, trái và phải, em thích bên nào hơn?”

“Em điên rồi.” Trợ lý Tần Lâm sụp đổ.

Đuôi xe truyền tới một tiếng loảng xoảng song chiếc xe vẫn đứng im không chút sút mẻ.

Cô nâng mắt nhìn sang kính chiếu hậu.

Cách lớp kính râm, có một bóng người duyên dáng mặc trang phục đồ rực nâng chiếc xe đạp lên, chờ dẫn nhìn đuôi xe, cô gái nhếch miệng, nhẹ giọng nói: “Fiona, chị bị đụng phải rồi.”

Xe đứng yên ở ven đường cũng có thể đụng phải, vận may của vị “Người gây họa” này cũng thật kém.

Trợ lý hồn bay phách tán: “Hả? Có nghiêm trọng không? Chị đừng xuống xe, em gọi Tiểu Bì tới xử lý.”

“Không có gì, chị không sao.” Cô nói thêm: “Với cả đối phương là xe đạp... A...? Tới đây rồi.”

Thân ảnh đỏ rực kia dựng xe xong, tháo tai nghe xuống, lấy giấy bút ra, khom lưng viết lên tờ giấy, đôi chân dài bước nên những đường cong xinh đẹp, mỗi bước đi đều như theo nhịp nhạc, “cô gái” nọ thành thật đi tới vị trí ghế phụ, đang định kẹp tờ giấy lên cửa kính nhưng vừa thoáng nhìn vào trong thì thấy trong xe có người, “cô” ngẩn người, hai mắt dần tròn lên.

Ngũ quan xinh đẹp, đuôi ngựa cao cao, trông vô cùng anh khí.

Phong cách trang phục cũng khá được, váy đỏ bọc giáp bạc phối với đôi boot cao. Trông rất hợp cảnh đẹp mắt.

Cô khẽ huýt sáo và nói: “Fiona, rất có thể là người mẫu, dáng người rất tuyệt, khí chất rất cao.”

Cô nhấn cửa kính ghế phụ xuống, chậm rãi nói: “Không sao, cô an tâm, tôi có bảo hiểm.”

Người nọ rất sững sốt, tờ giấy viết rõ phương thức liên hệ kẹp ở giữa ngón tay thon dài đã đưa tới một nửa rồi lại không biết có nên thu về hay không.

Cô gái mang cười cười, ánh mắt dừng ở trên mặt “Người gây họa”, bỗng nhiên ngồi thẳng người, nói khẽ: “Không đúng...”

‘Người gây họa’ cất lời: “Cảm ơn... Thật sự không cần bồi thường sao?”

Giọng nói rất thấp, tông giọng nam trung hoàn mỹ.

Cô nghiêng người sang ghế phụ, kéo kính xuống cẩn thận nhìn anh, tươi cười trên mặt ngày càng rõ ràng: “Là nam?”

Thật đúng là con trai.

Thiếu chút thôi cô đã huýt sáo trước mặt anh.

“A... Đúng vậy.” Người gây họa đã gặp tình huống thế này khá nhiều lần, anh cúi nhìn quân phục đỏ rực trên người, từ tốn giải thích: “Trung tâm triển lãm bên kia có hoạt động, tôi tới tham gia triển lãm tranh.”

Trên người anh mặc quân phục nữ, đây là trang phục đại biểu cho nữ tướng Tần Anh nhân vật nổi tiếng được nhiều người yêu thích nhất trong game online <Ký sự điểm tướng ở Lục giới>, game được chào đón nhất của công ty khoa học kỹ thuật Đông Thời.

Vị “gây họa” nhìn phong cách hình tượng của chủ xe, anh đoán cô hẳn không thuộc tuýp người sẽ chơi những trò này nên bổ sung thêm: “Đây là... Do buổi biểu diễn yêu cầu, cô đừng xem tôi như người quái dị là được.”

Cô gái gạt đầu, cất kính râm, miễn cưỡng ngoắc ngón tay ra hiệu anh lên xe, chậm chạp nói: “Nếu là đàn ông... vậy thì bồi thường đi.”

Cô cười cười nghiền ngẫm, nghiêng nhìn sự biến hóa trên mặt anh.

Ánh mắt ‘Người gây họa’ ngày càng tròn hơn, trong giận dữ lại thoáng chút đáng yêu, anh vịn khung cửa xe, muốn nổi giận nhưng lại không dám làm lớn: “Không phải là cô kì thị giới tính chứ?”

Đã nói không cần bồi thường kia mà? Anh đụng trúng xe cô, hơn nữa còn là Maserati trên trăm vạn... ừ thì xe còn thuộc hạng sang, cho nên dù đoán được tiền sửa chữa vô cùng lớn anh cũng chủ động tỏ ý bồi thường sửa chữa, khi đó cô nói không sao không cần bồi thường vậy mà bây giờ lại lật lọng, cái gì là: “Đàn ông, vậy thì bồi thường đi” chứ?

“Lên xe.” Cô gái lấy tờ giấy anh đưa giữa không trung, thản nhiên nhìn thông tin liên hệ trên tờ giấy, tiện tay để sang một bên: “Chúng ta bàn bạc xem nên bồi thường thế nào.”

Giọng điệu không cho phép người khác cự tuyệt, cho dù lúc này cô không hề ra lệnh gì.

Chàng gây họa rũ mắt, nhíu mày do dự một lát rồi ngoan ngoãn mở cửa xe chui vào ghế phụ.

Cô ấn tắt cuộc gọi, tắt đi những lời cho người xa lạ lên xe không an toàn vân vân và mây mây của trợ lý.

Người gây họa nói: “Cô nói đi, tôi cần phải bồi thường bao nhiêu.” Loại xe này... Maserati của các Boss lớn, anh biết, muốn bảo dưỡng sửa chữa thì phải chuyên chở bằng máy bay ra nước ngoài.

Đèn đỏ trên giao lộ chuyển sang xanh.

Cô gái khởi động xe, bốn cửa xe cụp một tiếng khóa lại, cô vươn một bàn tay ra, chỉ dây an toàn ở tay lái phụ ra hiệu cho ‘Chàng họa’ đang trong thế giới mê muội cài nó lên, sau đó đạp chân ga, thành thạo tiến vào đoàn xe: “Queo trái hay queo phải?”

Phong thái hành động với tốc độ vô cùng nhanh chóng này trông rất giống kẻ phạm tội bắt cóc nhiều lần.

Anh gây họa rõ ràng bị dọa đến, cô không nói đi đâu nhưng anh rất tự nhiên trả lời: “... Queo phải.”

Quả nhiên, chỉ cần cua qua rồi đi khoảng 500m là đến trung tâm triển lãm, cô gái cười khẽ một tiếng, chẳng hiểu sao tiếng cười đó lại khiến người ta thấy tê dại toàn thân.

Cô nhanh chóng dừng lại ở bãi đỗ xe: “Xuống xe, tôi đến nơi rồi.”

“Cái kia, chuyện bồi thường...”

Cô gái vui đến cười thành tiếng: “Thành thật như vậy à? Không cần, cậu chỉ đường giúp tôi, coi như bồi thường rồi.”

Anh làm cái gì, anh chỉ nói hai chữ: queo phải.

Người gây họa trừng mắt nhìn: “Thật sao?” Anh cũng có lúc một chữ đáng giá ngàn vàng sao?

“Ừ.” Cô gái thấy anh ngồi ngây ngốc bèn giúp anh ấn mở dây an toàn lại nghiêng người mở cửa xe cho anh, quý ngài gây họa muốn đẩy cô ra nhưng lại không dám đụng đến cô, hốt hoảng xuống xe.

Cô gái đeo kính râm lên, mặc thêm chiếc vest đen, vung tay đóng cửa xe, quay đầu cười với anh rồi thoải mái rời đi.

Lấy lại tinh thần, anh xúc động: “Đúng kiểu phong thái tổng giám đốc.”

Hành động lưu loát, tràn đầy khí thế, ánh mắt tự chú báo đen... bây giờ mấy chị gái xinh đẹp đều đi lên con đường boss bá đạo thế này sao, thật quá mê người.

Anh lấy điện thoại để trong thắt lưng ngằm ở sườn eo ra, lúc này anh mới phát hiện mình vẫn chưa tắt phần mềm livestream.

Trên màn hình bay qua một mảng lớn màn đạn loạn thất bát tao:

“Lên xe, thực sự lên xe rồi!”

“Hóa ra yêu tinh dễ lừa gạt như vậy ha ha ha.”

“Mau mau thông báo với bà con xóm giềng, cuối cùng yêu tinh của chúng ta cũng có cơ hội làm giàu nhanh chóng rồi!”

“Muốn biết cô chủ xe trông thế nào...”

“Ai có thể nói cho tôi biết anh ấy đụng phải loại xe gì?”

“Maserati QP đó nhé, yêu tinh à, cậu sắp giàu to rồi!”

“Sắp phá sản 23333”

“Vừa lên Baidu tìm hình ảnh thực quay lại đây, lạnh run...”

“Chủ xe quả là Boss lớn chân chính, vậy mà không bắt anh bồi thường, quá rộng rãi.”

“Chắc là cô ấy nhìn rõ yêu tinh nhà chúng ta có bán thân cũng không đủ để bồi thường... Haiz, haiz, nghèo quá rồi.”

Cùng với, một loạt bình luận xếp hàng: “Yêu tinh, xe đạp của cậu!”

“Xe đạp! Buồn chết mấy bà mẹ già chúng tôi rồi... ôi trí nhớ con tôi...”

“Xe đạp!”

“Không cần cái xe đạp quèn kia rồi hả?”

“Còn tìm xe đạp làm gì! Chúng ta muốn xem xe thật! Mau lái đi!”

“Đừng hoảng hốt, cái xe rách kia ngoài cái chuông còn xài được thì những cái khác đều te tua cả rồi, không có giá trị trộm.”

“Đăng trên, bán sắt vụn cũng được tầm 20 đồng đó... Yêu tinh của chúng ta nghèo nàn, phải tiết kiệm một chút.”

“Xe đạp: hu hu hu, thứ không biết xấu hổ, đã nói sẽ không như những kẻ giàu sang bữa bãi kia, vậy mà vừa lên xe mới là quên luôn xe cũ...”

Lúc này anh chàng mới nhớ tới xe đạp của mình, nháy mắt trời đất như sụp đổ: “Xe của tôi!”

Anh còn chưa khóa chiếc xe đạp của mình!

Vì thế, trước quảng trường phòng triển lãm, có một mỹ nhân tóc dài chân dài mặc quân phục chạy vội qua.

Trên màn hình điện thoại di động, có mấy màn đạn lướt: “Chúng chị em, tôi đang ở tại phòng triển lãm tranh, tôi vừa thấy yêu tinh của chúng ta, chạy như điên với tốc độ 180 mã! Vèo một cái, chỉ còn lại tàn ảnh...”

“Là bản anh hùng Tàn Anh rút binh, chính là ngực phẳng 23333, muốn cho anh link mua solicon dán ngực cúp C.”

“Chân chân chân thực sự rất dài [sắc] [sắc] [sắc] á, tôi chết rồi...”

Hôm nay, khoa học kỹ thuật Đông Thời và khoa học kỹ thuật Long Dịch công bố hạng mục hợp tác mới, trong hội trường có thêm rất nhiều bảo an.

Đi vào chỗ ghi danh, staff hỏi vị vóc dáng cao lớn tóc dài mặc quân phục đỏ rực toàn thân trước mặt này: “Có đăng ký vị trí trước không?”

“Có, số 124 khu C.”

Staff mở danh sách ra, tìm ra thông tin người đăng ký: “Lạc Minh Kính? Bản thân sao? Cho tôi xem chứng minh nhân dân.”

“Đây.”

Staff đưa anh cây bút: “Ký ở đây.”

Sau khi Lạc Minh Kính rời khỏi, staff cầm danh sách cho đồng nghiệp xem: “Trông nét chữ đẹp không này?”

“Đẹp mơ... Đẹp!” Đồng nghiệp hỏi: “Ai thế? Giống con lai nhỉ!”

“Chưa thấy qua...” Staff trả lời: “Ban đầu tôi tưởng là coser, anh ta mặc trang phục Tần Anh trở về sau chiến thắng, độ chính xác so với bản gốc rất cao, kết quả lại là khu C, khu C đều bán tranh vẽ thủ công lấy nội dung từ tiểu thuyết...”

Lạc Minh Kính vừa ngồi xuống, mấy cô gái ngồi chờ trước quầy hàng liền vây quanh, vờ tức giận: “Anh không muốn phát tài nữa phải không!”

“Chỉ mỗi anh tới muộn thôi đấy!! Anh không cần phải bán tập tranh kiếm tiền nữa chứ gì!”

“Cần cần chứ.” Lạc Minh Kính cởi sợi dây buộc tập tranh: “Lại đây nào, tặng mọi người một phần đặc biệt.”

Một cô gái hỏi: “Năm nay in bao nhiêu?”

Lạc Minh Kính nói: “100 bản, Tần Anh và Hà Gia hân sẽ là CP được hoan nghênh nhiều hơn... Tôi còn in thêm bưu thiếp nhân vật, đảm bảo đầy đủ, tặng mọi người này.”

“Tới đây, thưa quý bà, hãy nhìn bên trái rồi lại xem bên phải của anh.” Một cô gái ôm bức tranh tỏ vẻ con nít không chịu nghe lời: “Nhìn xem độ đắt hàng của BL mạnh mẽ cỡ nào! Rồi giờ anh tự quay lại xem bộ tranh BG trong sáng của anh có bao nhiêu ế!”

Đội ngũ xếp hàng mua tranh ở hai quầy hàng khác nhau 180 độ, đều là tranh vẽ đồng nhân về các nhân vật trong cùng một trò chơi nhưng độ hấp dẫn của loại tranh nam nam thêm chút xuân sắc so với những bức tranh ngôn tình trong sáng quả thật cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Lạc Minh Kính đau đớn vô cùng.

Bảy tám người thi nhau giáo dục: “Anh có nhan sắc có chân dài có tài giả trang nữ, chỉ cần anh chịu trả giá vẽ vài bức tranh nam nam 18+ thì việc cách giàu to đã không cách xa anh rồi! Có hiểu thế nào là con người không? Con người vốn là vậy, anh phải nắm chắc lấy!”

Lạc Minh kính ngẩng đầu, ký xuống bút danh vô cùng dài của mình: gương sáng trên tường chiếu yêu tinh, hai mắt cong cong cười nói: “Tôi không thể nổi tiếng, nếu nổi danh thật thì chỉ riêng việc ký bút danh như vậy đã lấy cả cái mạng già này rồi, có muốn chụp ảnh không?”

Các cô gái vui đùa: “Không cần, quý cô vẽ tranh thủ công nghèo nàn quá mức, làm fans sợ bị lây phải, chờ anh giàu lên rồi chúng em mới chụp!”

Một tay Lạc Minh Kính đỡ đầu, nghiêng người cười lớn.

Mấy cô bé này không phải fans only, chờ anh ký xong, các cô ấy lập tức làm phản chạy sang trong đội ngũ công queo 18 khúc kia.

Thấy không ai chú ý tới mình, Lạc Minh Kính khẽ tháo dây buộc tóc đỏ sẫm, thả lỏng da đầu.

Tóc là thật, sắp dài đến eo anh rồi.

Anh mở chai hồng trà đá mà các fans mới tặng, vừa uống vừa tiện tay vẽ bậy.

Hình dáng của một bộ áo bành tô dần dần rõ ràng.

Quả nhiên, mình vẫn thích thiết kế thời trang nhất.

Trên sân khấu chính cách đó không xa, hội nghị hợp tác chính thức bắt đầu, phần trình diễn mở màn đã kết thúc, tiến vào khâu cắt băng, MC giới thiệu khách mời song phương.

Môi đỏ khẽ nụ cười, cô gái chậm rãi đi lên và đứng ở trung tâm sân khấu.

Chỉ với riêng một thế đứng thôi dù lúc này bản thân cô trông rất thoải mái nhưng ở cô tỏa ra một khí thế mạnh mẽ, uy nghiêm vô cùng.

“Tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Đông Thời, Thời Mẫn, hoan nghênh Thời tổng!”

Lạc Minh Kính ngẩng đầu lên nhìn, sau đó đứng bất dậy.

“... Thời Mẫn?”

Vì vẽ tranh đồng nhân, anh đã chơi rất nhiều game khác nhau, thành viên hội đồng quản trị và tổng giám đốc của khoa học kỹ thuật Đông Thời

khá nổi tiếng, anh cũng từng thấy một vài cái tên, chẳng hạn như cái tên Thời Mẫn này.

Chỉ là, anh không ngờ cô ấy lại là... chủ xe Maserati!

Cách một đoàn người, ánh mắt Thời Mẫn từ từ di chuyển tới người anh, đôi mắt phượng mím cười, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Môi cô khẽ mở, dường như cô đang nói gì đó.

Âm thanh rất khẽ, chỉ mình cô nghe được.

“... Tìm được anh rồi, quả nhiên rất dễ tìm.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 2: Boss Lớn Có Sở Trường Tán Tình

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh

“Tim Lạc Minh Kính bất ngờ bị hai chữ Thời Mẫn này đánh mạnh lên, hai chữ này khí thế lẫm liệt, giương nanh múa vuốt đâm thẳng vào tim anh.”

Lạc Minh Kính lấy hộp kính mắt từ trong túi jean thủ công ra, đeo đôi mắt kính gọng vàng lên và quay đầu nhìn sang sân khấu chính.

Anh bị cận thị nhẹ, ban nãy nhìn qua sân khấu anh chỉ thấy mờ mờ nhưng anh lại có cảm giác dường như vừa rời tổng giám đốc Thời Mẫn của công ty khoa học kỹ thuật Đông Thời nhìn sang chỗ anh.

Chờ khi tầm nhìn rõ ràng hơn anh lại không thấy được cảnh bốn mắt nhìn nhau ban nãy, Lạc Minh Kính ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc lại rồi cột thành tóc đuôi ngựa gọn gàng.

Gần hết thời gian triển lãm tranh buổi sáng, một cô gái cao cao trông dáng dấp khá giống học sinh chạy lại, huơ tay trước mặt anh: “Đã bán được bao nhiêu bản rồi?”

Lạc Minh Kính hoàn hồn, đưa cô cốc nước: “A..., em tới rồi... được tầm 80 bản.”

Thật ra phần lớn những người tới mua tranh của anh không phải vì thích bức tranh CP trong tranh, mà là hướng tới anh.

Lạc Minh Kính rũ mắt.

Cô gái kia nói: “Em muốn uống hồng trà đá.”

“Không được, đồ uống có hương vị riêng là fans tặng anh, nước em uống, là nước anh mang theo.”

“...Sao anh keo quá vậy?”

Lạc Minh Kính chỉ cười cười, đổi đề tài: “Hôm nay không đi học sao?”

“Không. Chỗ của anh vắng vẻ thế...” Cô gái này cột tóc hai bên, khuôn mặt có nét tương tự Lạc Minh Kính, sống mũi cao càng khiến ánh mắt thâm thúy hơn, da cô khá trắng thoạt nhìn tương đối giống con lai hoặc dân tộc thiểu số.

Trên tay cô đeo một bộ vòng gỗ đủ loại màu sắc, cô ngồi lên hai xấp tranh nói: “Anh, em muốn xin học thạc sĩ thiết kế thời trang ở Italy.”

Ánh mắt Lạc Minh Kính có chút xa xôi, qua một lúc anh mới nhẹ giọng trả lời: “Được đó.”

Cô gái ủ rũ: “Còn chưa nộp hồ sơ...”

“Sao không nộp? Khi nào thì hết hạn?”

“Còn sớm, còn tới nửa năm nữa.” Cô gái nói: “... Em chưa nghĩ ra tác phẩm, em cảm thấy em không làm được.”

“Đừng vội, em cứ suy nghĩ thật kỹ về ý tưởng của tác phẩm trước, cũng sắp tốt nghiệp rồi chắc cũng chuẩn bị nộp bản phác thảo lần một rồi

nhỉ?”

“...Dạ.” Ánh mắt cô gái rơi xuống bản phác thảo Lạc Minh Kính mới tiện tay vẽ xong.

Cô sững sốt giây lát rồi ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh, cầm lấy tờ giấy, chặc chặc mấy tiếng trêu anh: “Thiên tài à, anh tặng bản thảo này cho em đi.”

“Tự mình làm đi.” Lạc Minh Kính rút bản nháp về gấp lại cất đi, chỉ sang hàng dài bên cạnh: “Đi tìm hiểu tình hình quân địch gúp anh.”

Cô gái kinh ngạc: “Chẳng phải anh bảo có chết anh cũng không vẽ tranh nam nam sao? Giờ vì tiền mà anh muốn vẽ tranh đen tối rồi hả?”

Lạc Minh Kính thở dài: “Học tập lẫn nhau.”

Cô gái đưa bàn tay ra, ngón tay trắng mảnh: “Trả tiền công và chi phí cực nhọc cho em.”

Lạc Minh Kính nói: “Hứa Thiến Thiến, chẳng lẽ tình anh em bao năm qua của chúng ta không so được với chút tiền bản này?”

Bởi vì một số nguyên nhân, hai nhà bọn họ chẳng hề qua lại, bản thân anh và cô tuy không cùng một họ, nhưng hai người cũng là anh em họ nội có tiếng có miếng.

“Ngại quá, không so nổi.” Hứa Thiến Thiến nói: “Trả tiền thì đi, không cho thì anh tự mình đi xếp hàng.”

“Tháng này anh bán tranh dư được một vạn ba.” Lạc Minh Kính nói: “Đóng tiền thuê nhà một vạn và không có bảo hiểm xã hội.”

Hứa Thiến Thiến trợn mắt đi xếp hàng.

Lạc Minh Kính cười cười, lấy điện thoại phát cho cô bao lì xì 200 khối.

Hứa Thiến Thiến lập tức thu tiền lì xì của anh và nhả lại: “Thế này còn tạm được.”

Thoát khỏi giao diện nhắn tin Lạc Minh Kính thấy trên màn hình điện thoại có thông báo vàng sáng lấp lánh, chỉ nhìn lướt qua thôi mà thiếu chút nữa anh đã nhảy lên.

Anh lại quên tắt phát sóng trực tiếp! May mà camera vẫn dừng ở trước cốc nước.

Nhấn vào xem thì thấy comment lướt bay vù vù.

“Yêu tinh sắp vẽ tranh nam nam 18+ rồi!”

“Tin dữ, tin dữ, hiện trường triển lãm tranh vừa trình diễn thảm kịch luân lí quý nghèo dọa nạt em gái!”

“Đồng tình em gái... Gặp phải ông anh vô lương tâm.”

“Em gái yêu tinh: Anh trai tôi tên là Grandet.”

*Grandet: một người rất keo kiệt, tham lam và ích kỷ, các bạn có thể tìm đọc tiểu thuyết Eugénie Grandet của Honoré de Balzac để biết thêm.

“Vừa định nói yêu tinh bán tranh kiếm được không ít tiền, kết quả lại nghe phải đóng một vạn tiền thuê nhà, chết cười mất thôi.”

“Em gái yêu tinh là học bá luôn kìa, thật lợi hại, còn sắp đi du học nữa...”

“Lầu trên, trường em gái yêu tinh học là trường Mỹ thuật top 1 cả nước, trước kia có nói qua, trâu bò vô cùng.”

“Yêu tinh thì sao?”

“Anh ấy chưa từng nói mình tốt nghiệp trường nào, hẳn là trùm đội số [cười xấu xa].”

Comt lướt qua sôi nổi ngất trời.

Ánh mặt Lạc Minh Kính trở nên cô đơn, anh chuyển ống kính qua và nói: “Phát sóng trực tiếp buổi sáng tới đây thôi, tôi tắt nhé.”

Màn hình quét lên một loạt comt cùng nội dung: “Chờ chút, anh đeo mắt kính, yêu tinh bản đeo kính xuất hiện!”

“Nhã nhận bại hoại! Tên văn nhã bại hoại lại xuất hiện rồi! Thanh máu của tôi... a!”

“Không kịp đăng bình luận, tôi vẫn liên tục nhấn nút prt sc*!!!”

*Prt sc = Printscreen: nút chụp màn hình trên máy tính.

“Quá bất ngờ tôi không kịp đề phòng! Nhìn màn hình trống rỗng từ sáng tới trưa, đột nhiên nhìn thấy yêu tinh đeo kính xuất hiện! Nổ bùm!”

Lạc Minh Kính vẫy vẫy tay rồi tắt live stream.

Hứa Thiến Thiến mua hai bộ, cô giữ một bộ, đưa anh một bộ, cô hỏi: “Quần áo anh làm khi nào xuất xưởng? Có cần giá áo không?”

“Cuối tuần.” Lạc Minh Kính đứng lên, ra hiệu cô ngồi xuống: “Còn hơn mười tập tranh, đến lúc kết thúc nếu không ai mua em có cầm về trường tặng bạn học không, anh phải về, anh sợ buổi chiều có người tới tiệm mua tranh...”

“Cốt truyện thì rất tốt nhưng không có điểm nhấn hay nổi bật thì vẫn không được.” Hứa Thiến Thiến lật tập tranh Tần Anh: “Kỹ thuật vẽ của anh

thật quá tốt, hết như đã nhìn xuyên thấu cơ thể con người ấy ...”

“Hâm mộ sao?” Lạc Minh Kính cười nhẹ, có chút tự hào, khẽ nói: “Dù sao...”

Dù sao anh cũng từng là sinh viên tài cao trúng tuyển trường học đứng đầu với số điểm cao cả về môn chuyên ngành lẫn các môn học văn hóa khác.

Lạc Minh Kính thu lại nụ cười, hơi ghen giọng bảo: “Anh đi đây.”

Hứa Thiến Thiến cũng không ngẩng đầu lên, giật giật ngón tay: “Vâng, hôm nào em tới phòng vẽ tranh tìm anh.”

Trong phòng khách của trung tâm triển lãm, Thời Mẫn xoay bút máy, kí tên lên các bản đính kèm trong hợp đồng.

Chữ kí như rồng bay phượng múa, hai chữ Thời Mẫn tuy chỉ viết ở một góc trang giấy nhưng khí thế lại không thể xâm phạm.

Đối phương khen: “Khí thế của Thời tổng thật tuyệt.”

Thời Mẫn mỉm cười: “Hợp tác vui vẻ.”

Đối tác thấy cô đứng dậy bèn nói: “Trưa nay Thời tổng có an bài gì không? Nếu không chúng ta có thể cùng dùng bữa một hôm.”

“Cảm ơn, bên tôi còn chút công việc.” Thời Mẫn thông thả chỉnh lại tay áo sơ mi trắng, cô khoác chiếc vest đen lên cánh tay, gạt đầu mỉm cười.

Đối phương hỏi: “Thời tổng tới đây một mình sao? Peter, cậu tiên Thời tổng về.”

“Không cần, tôi lái xe tới.” Thời Mẫn lịch sự cảm ơn, cô giữ nụ cười mỉm rời khỏi phòng khách.

Vừa rời khỏi phòng, cô chột ngừng chân sau đó chuyển hướng đi sang khu C, cô dừng lại một khoảng khá xa nhìn lướt qua nhưng không thấy bóng dáng màu đỏ kia.

Thời Mẫn cười khẽ, rời khỏi hội trường rồi lái xe ra khỏi quảng trường.

Lúc lái xe qua nhà ga, ngoài cửa thoáng lướt qua một bóng người áo đỏ, Thời Mẫn liền thấy hưng phấn, cô đột ngột bật cười, đạp phanh mạnh và đổi hướng, vòng qua những chiếc xe bên đường rồi dừng ở trước mặt áo đỏ kia.

Chiếc Maserati đột nhiên xuất hiện làm Lạc Minh Kính giật mình.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, Thời Mẫn nghiêng người ra hỏi anh: “Xe cậu đâu?”

Theo bản năng Lạc Minh Kính nói: “Tôi không có xe...”

“Xe đạp.”

“A... tôi không tìm được, chắc nó bị người ta lấy đi rồi.” Lạc Minh Kính cười cười, hai mắt Thời Mẫn theo đó sáng lên.

Cô mở cửa xe: “Lên xe.”

Nghe được hai chữ lên xe, Lạc Minh Kính như bị ma xui quỷ khiến mà nhấc chân lên, ngay sau đó anh nhanh chóng tỉnh táo lại nói: “Không cần...đâu.”

“Đưa cậu đi, nhanh lên, các xe phía sau giục vội lắm rồi.”

Chỗ cô dừng lại không phải chỗ đậu xe nên phải nhanh chóng lái đi.

Lạc Minh Kính ngồi vào, cảm ơn: “Lại làm phiền cô lần nữa rồi.”

Thời Mẫn không nói gì chỉ chậm rãi đeo kính râm, khước miệng nhếch lên.

Lúc chờ đèn đỏ, cô vươn một bàn tay ra: “Thời Mẫn.”

Lạc Minh Kính giật mình, nhẹ nhàng nắm đầu mấy ngón tay cô: “Chào Thời tống, tôi tên Lạc Minh Kính.”

Ngay sau đó Thời Mẫn cười cười: “Ba chữ nào?”

“Lạc trong Mã Các, Minh Kính trong cha mẹ soi gương sấu tóc bạc.”

*Lạc: 骆 = 马(mã) + 各 (các).

“Minh Kính.” Thời Mẫn lặp lại lên anh như vô ý.

Giọng của cô trầm hơn những nữ sinh khác một chút, lúc hạ giọng khí âm dễ khiến người khác thấy tê dại, tim Lạc Minh Kính run lên: “Tên hơi xưa cũ, do ông ngoại đặt.”

“Ừ, rất hay.” Đèn chuyển xanh, Thời Mẫn hỏi: “Đi như thế nào?”

“Số 89 đường Trường An.” Lạc Minh Kính nói.

“Rẽ trái hay rẽ phải?” Thời Mẫn mở tủ đông, đưa anh một lon bia: “Xin lỗi, vừa về nước, không quen đường lắm.”

“Cảm ơn... Đi thẳng phía trước, quẹo trái ở ngã rẽ thứ 2.”

Thời Mẫn nhìn anh cười, một tay để lên bên cửa xe, hỏi anh: “Tóc thật?”

“Đúng vậy.” Lạc Minh Kính cầm bia trong tay, không có ý mở.

“Để dài vậy khoảng bao lâu?”

“Chắc tầm hai ba năm...” Lạc Minh Kính nói: “Ban đầu không để ý tới chờ khi chú ý thì tóc đã dài như vậy rồi... Kỳ lạ lắm sao?”

Thời Mẫn sờ môi, nhìn về phía trước, nheo mắt cười: “Không, rất đẹp.”

“...Cảm ơn.”

Không ngừng lại đó, Thời Mẫn nói thêm: “Cậu rất hợp với kính mắt.”

Mắt kính bản to gọng vàng, đeo vào xong không hiểu sao có chút phong độ của người tri thức.

Lúc này Lạc Minh Kính mới nhớ ra mình còn chưa lấy kính xuống.

Không khí hơi kì quái, trong xe trở nên ngột ngạt.

Như nhận ra gì đó, Thời Mẫn mở nhạc, tiếng nhạc Blues thuần âm kèn harmonica vui vẻ vang lên, cực kỳ giống âm nhạc trong quán bar buổi tối. (Nhạc Blues: vui lòng GG)

Lạc Minh Kính nói: “...Dừng ở ngã rẽ phía trước là được rồi.”

Phòng tranh của anh ở trong một hẻm nhỏ, từ trạm dừng có thể thấy được một bảng hiệu gỗ sơn nước nhỏ.

Người đã đưa đến nơi, Lạc Minh Kính lễ phép cảm ơn, anh không mời cô vào nhà, Thời Mẫn cũng không nhắc tới.

Nhìn anh rời khỏi, Thời Mẫn trả lời trợ lý đang chờ ở bên kia tai nghe bluetooth: “Kiểm tra camera giám sát, tìm xe.”

Cô trợ lý hỏi: “Chị, buổi sáng nhưng là ở đường Hòa Bình hay đường Nhân Dân?”

“Đường Nhân Dân.”

Trợ lý: “...Lúc sáng hỏi thì chị bảo không biết, bây giờ lại nhớ rồi.”

Theo tiết tấu thông thả của dòng nhạc Blues, Thời Mẫn gõ nhẹ lên tay lái: “Có ý kiến?”

Buổi tối mười giờ, Lạc Minh Kính thối vụn tẩy trên bức tranh, lấy lon bia đang đê trên tờ giấy ra, cuối cùng anh quyết định áo bành tô dài sẽ là thiết kế chính cho bản thảo lần này.

Điện thoại rung lên hai lần.

Lạc Minh Kính tháo mắt kính xuống, cầm điện thoại, mở tin nhắn.

Tin nhắn tời từ một dãy số xa lạ:

——Ra ngoài.

Lạc Minh Kính nhú mày.

Ngay sau đó, tin nhắn thứ hai cũng tới.

——Cửa.

Lạc Minh Kính kéo rèm cửa che cửa tiệm lên, anh thấy chiếc xe đạp làm bạn với anh gần mười năm đang đứng yên ở cửa.

Dòng tin nhắn thứ ba tới.

“Thời Mẫn, lưu thông tin của tôi lại.”

Tim Lạc Minh Kính bất ngờ bị hai chữ Thời Mẫn này đánh mạnh lên, hai chữ này khí thế lẫm nhẫm, gương nanh múa vuốt đâm thẳng vào tim anh.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 3: Hoa Hồng Trong Giỏ Xe

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

“Phòng vẽ tranh người lớn, không nhận học trò vị thành niên.”

Bảy giờ sáng, Thời Mẫn đạp xe ở đường Trường An, đổi giày thể thao, mặc đồ thể thao màu trắng, đội mũ lưỡi trai, đeo thấp vành nón, chạy bộ sáng sớm dọc trên đường phố.

Thời Mẫn gọi điện thoại cho trợ lý, hỏi cô ấy lịch trình hôm nay, trợ lý báo cáo xong, sợ hãi hỏi cô: “Chị, chị dậy rồi sao?”

“Ừ.”

Cô trợ lý giật mình, nếu Thời Mẫn đến công ty sớm vậy, thì cô nhất định phải đến sớm hơn boss mới được nhưng bây giờ cô hãy còn chen lấn trên tàu điện ngầm.

Cô bé trợ lý yếu ớt nói: “...Chị, sao hôm nay chị chăm chỉ vậy?”

Thời Mẫn ngẩng đầu nhìn số 89 đường Trường An gần trong gang tấc, cười: “Chạy thể dục buổi sáng.”

Trợ lý cẩn thận hỏi chỗ của cô: “Ơ? Ở trước nhà sao?”

“Ừ.” Thời Mẫn ừ một tiếng: “Đường Trường An.”

Hôm qua chỉ huy họ tìm xe rồi đưa xe, phải nghe cái tên đường Trường An suốt cả đêm nên lúc này cô kịp phản ứng lại ngay, kinh hãi thiếu chút nữa tẹo chân trên tàu điện ngằm chen chúc toàn người là người này.

Một lúc sau cô mở giọng hỏi dò: “Chị... Có người hẹn chị sao?”

“Chạy bộ buổi sáng tốt cho sức khỏe.” Thời Mẫn nói: “Thôi cúp máy đây, buổi chiều chị sẽ tới, sắp xếp tốt nội dung nghị sự trong chương trình hội nghị.”

Số 87 đường Trường An là một phố nhỏ, số 89 nằm trong một ngõ nhỏ tên Bình Tử thuộc đoạn phố này.

Số 89 đường Trường An, phòng tranh Chính Trực.

Thời Mẫn nâng vành nón lên, nhìn lại lần nữa, đúng, là phòng tranh Chính Trực.

Mặt tiền cũng khá lớn, khung cửa gỗ sơn màu xanh lam được làm cũ đi, là hai cánh cửa kính, bên trong cánh cửa là tay nắm hình cành hoa, trên đó có treo bảng hiệu gỗ ghi tên phòng tranh nhưng rèm hoa nhỏ bên trong chưa được kéo ra, xem ra chủ cửa hàng còn chưa rời giường.

Bảng hiệu cửa hàng gỗ bên cạnh tay nắm cửa, còn dán một tấm giấy nhắc nhở cụ thể, nét chữ được viết bằng tay.

Thời Mẫn đi qua đó, cúi người nhìn.

Nhắc nhở ấm áp: Phòng vẽ tranh người lớn, không nhận học trò vị thành niên.

Chữ viết rất đẹp, có góc có cạnh, nét dựng cao nét sổ thẳng, khí khái cực cao, có thể nói nét chữ như của kỳ nhân rồi.

Thời Mẫn cười: “Nhắc nhở ấm áp đủ kì lạ.”

Là vì không thích trẻ con sao?

Tổng thể mà nói, đây là phòng tranh vừa văn nghệ lại vừa tươi mát.

Nhưng tên của phòng vẽ tranh.... Thời Mẫn xác nhận lại lần hai. Trong nháy mắt, cô nghi ngờ có phải do cô quên cách đọc chữ Hán rồi không, nhưng quả thật bảng hiệu đáng yêu treo trên phòng tranh phong cách phục cổ tươi mát này viết là phòng tranh Chính Trực.

Thời Mẫn khẽ lắc đầu, cười bất đắc dĩ.

Trong ngõ nhỏ vắng vẻ chỉ lẻ tẻ không tới mười cửa hàng, phân chia ra khá rộng rãi, ít người lại yên lặng.

Chiếc xe đạp được tìm về tối qua được dựng trước cửa, dùng một ổ khóa cũ nát sơn đỏ khóa bên cây hòe trước tiệm.

Lúc này Thời Mẫn mới tận mắt nhìn rõ toàn cảnh của chiếc xe đạp này.

Xe đạp kiểu hai tám, phần giỏ xe mới được tâm trang bằng một khung gỗ, trong có vẻ nó được làm thủ công rất tinh vi độc đáo, so với thân xe cũ nát thì như đồ vật của hai thế giới.

Thời Mẫn đứng trước cửa nhìn một hồi, khẽ búng tay sau đó men theo đường cũ đi về.

Thêm chút tình cảm.

8h00 a.m, trong phòng tranh Chính Trực, đồng hồ báo thức kiểu cũ trên bàn vẽ gian ngoài kêu lên, tiếng chuông reng reng rầm trời.

Lạc Minh Kính chịu cung Bọ Cạp bám vào người, vì lười nên đã hơn hai năm chưa cắt tóc, anh mang dép lê ra tắt đồng hồ báo thức.

Nên mở cửa rồi.

Lạc Minh Kính chậm chạp thay quần áo, đánh răng, sắp xếp phòng tranh rồi vén rèm.

Anh đẩy cửa ra, thường thức chiếc xe đạp tưởng mất mà lại tìm về được, chiếc xe được đưa về nguyên vẹn, lúc này nó đang an tĩnh dựa bên gốc hòe dưới ánh ban mai dịu dàng như mọi ngày.

Ánh mắt Lạc Minh Kính dừng lại tại một điểm, giỏ xe do anh tự làm có hai chậu hoa nhỏ màu xanh trong đó, thoáng chốc chiếc xe đạp cũ kỹ đã trở nên sinh động đáng yêu hơn.

Ánh mắt uể oải của Lạc Minh Kính trở nên dịu dàng.

Anh đẩy cửa đi qua, trên chậu hoa xanh lam hình cầu có một tấm danh thiếp, rất bình thường, không thiếp vàng cũng không viền hoa, chỉ gọn gàng viết:

CEO of Technology Co., Ltd Đông Thời – Thời Mẫn.

Lạc Minh Kính cầm danh thiếp lên, ôm hai bồn hoa nhỏ trong giỏ xe ra, anh cười: “Không phục không được...”

Cái cô tổng giám đốc này thật giỏi ứng xử, còn đặc biệt kêu người tặng hoa đến tận nơi tiệm để ngắm, không thể không nói, cách làm việc thật khiến người khác thoải mái.

8h30, Lạc Minh Kính mang ghế nằm từ phòng ngủ sang cửa phòng vẽ, đóng cửa kính lại, vừa đọc sách vừa chuẩn bị ngủ.

Anh làm nghề tự do, càng tối càng có tinh thần, còn buổi sáng là lúc anh cảm thấy buồn ngủ nhất.

Mỗi ngày mở cửa lúc tám giờ, tiếp theo, chủ tiệm mang ghế dài ra cửa tiệm nằm ngủ thẳng tới giữa trưa, ngủ dậy sẽ đi nấu ăn, ăn trưa xong thì live stream vẽ tranh hoặc là bán quần áo.

Mỗi một ngày, cơ bản đều trôi qua như vậy. Còn phòng tranh này, dưới tình huống bình thường thì không có buôn bán gì.

9h00, Thời Mẫn ăn sáng xong lại chạy đến đây và mở cửa ra, lúc này Lạc Minh Kính đã ngủ say.

Thời Mẫn đứng ở cửa suy nghĩ ba giây và quyết định không quấy rầy anh.

Phòng vẽ tranh không lớn, trên tường trên mặt đất đều bày đầy bản vẽ.

Thời Mẫn có biết một chút về hội họa nhưng không nhiều lắm. Lúc này, cô đang tỉ mỉ thưởng thức những bức tranh trên tường, không hiểu sao từ cách vẽ của anh, cô nhìn ra vài phần ngay thẳng và đáng yêu.

“Thảo nào gọi là phòng tranh Chính Trực.”

Quả thật nó tạo cho người xem cảm giác nghiêm túc, không phải là nội dung bức tranh nghiêm túc, mà ... tựa như có thể nhìn ra được, người vẽ tranh đang nghiêm túc bình phẩm cuộc sống, nghiêm túc năm mơ.

Sao lại có cảm giác kì quái như vậy?

Thời Mẫn bị bức tranh nhỏ trên mặt đất thu hút.

Trong tranh có cây hòe ở gần cổng phòng tranh, xe đạp và tấm rèm hoa nhỏ ngoài cửa tiệm và có thêm một chú mèo lông đen trắng đang ngủ nướng dưới ánh mặt trời.

Tranh tên – niêm giá: 28 RMB.

Thật có ý nghĩa cũng thật rẻ.

Lạc Minh Kính vẫn chưa tỉnh, vì dáng cao xương cốt nặng, ghế nằm bị anh đè gần như song song với mặt đất, chân dài duỗi ra khá thoải mái, trên ngực đặt quyển sách, nghiêng mặt, ánh sáng phác họa lông mi, tóc dài đen như mực xoa xuống đất tạo thành mấy vòng cong.

Cũng là một bức tranh.

Trong phòng tranh lót sàn gỗ, nời thường bị ánh mặt trời chiếu bị phai màu, cũng càng tươi mát thực tế hơn, anh ngủ dưới chòm nắng ấm này, toàn thân cũng ấm áp hơn.

Bọ rùa dọc theo kẽ hở sàn nhà bò tới, Thời Mẫn đi tới, ngón tay nhẹ xoay bọ rùa bò sang hướng khác, vòng qua tóc anh.

“Vẫn không tỉnh.”

Dù cô đang ghé vào tai anh khẽ oán giận nhưng cái tiem nhỏ lưỡi biếng này và cả chủ của nó đều không chịu tỉnh dậy.

Quá an nhàn rồi.

So với cuộc sống của cô tại công ty thì đúng là hai thái cực.

Dư quang khóe mắt thoáng qua chậu hoa lam nhỏ bày trên cửa sổ, Thời Mẫn cười cười, nhẹ nhàng đi đến, cô rũ mắt nhìn mặt trước danh thiếp được để ngửa, an tĩnh nằm bên cạnh chậu hoa, khóe môi khẽ động, lật danh thiếp.

Buổi sáng tốt lành, hoa tặng cho cậu.

Đây là nội dung cô viết ở mặt sau danh thiếp, xem ra chủ tiệm không thấy.

Lần thứ hai Lạc Minh Kính tỉnh ngủ đã là 10h30.

Anh cất ghế nằm, tưới nước cho hoa, lúc thái rau nấu nước anh chợt tỉnh táo lại, tấm danh thiếp anh để ở cửa sổ hình như không thấy nữa.

Là tấm ghi tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Đông Thời.

Lạc Minh Kính cầm dao đi tìm một vòng phòng vẽ cũng không thấy, dừng một chút anh tự nhủ: “Tùy nó vậy...”

Tính anh là vậy, trước giờ không nghĩ sâu, duyên đến ắt có thể tìm được.

Tới lúc ăn cơm, Lạc Minh Kính mới chợt nhớ ra, anh gửi tin nhắn cảm ơn cho Thời Mẫn: Cảm ơn, đã phiền cô lo lắng.

Về phần tại sao đưa hoa, Lạc Minh Kính nghĩ một giây, anh không có dũng khí tự mình đa tình.

Huống chi người ta tặng chậu hoa, không phải bó hoa tươi, hai chậu hoa chỉ thiếu viết thêm dòng chữ chúc buồn may bán đắt, anh có thể nghĩ sao đây?

Thời Mẫn xem tin nhắn xong, tắt màn hình hỏi cô bé trợ lý: “Chúng ta cùng giải một câu đố, ví dụ buổi sáng ngủ dậy, mở cửa ra, phát hiện ở cửa có bó hoa, phản ứng đầu tiên của em là gì?”

Fiona đọc thân 24 năm nghiêm túc trả lời: “Bạn trai của hàng xóm tặng họ?”

Thời Mẫn cười.

Fiona: “Chị, nụ cười này của chị... vô cùng giả.”

Mặt cười nhưng tâm không cười.

“Ví dụ hoa là gửi cho em, hơn nữa người tặng hoa còn ghi tên, em còn vừa gặp người đưa hoa vào ngày trước đó. Như vậy, sau khi nhận được hoa, em sẽ nghĩ gì?”

“... Anh ta có ý với em?” Fiona trả lời xong, cười ngớ ngẩn: “Ha ha ha nằm mơ, chuyện tặng hoa như vậy, khẳng định không phần em.”

“Đúng, cái kỳ lạ chính là chỗ này.” Thời Mẫn nói: “Hôm nay tôi tặng Lạc Minh Kính hai chậu hoa nhưng tin nhắn trả lời của anh ấy làm chị rất khó hiểu, lẽ nào anh ấy vẫn chưa nhận ra tín hiệu chị gửi đi?”

Miệng Fiona há thành chữ O: “Chị tặng hoa? Chị, chị...”

“Có chút cảm giác.” Thời Mẫn thản nhiên: “Bỗng nhiên muốn thử.”

Sau một lúc lâu kinh ngạc, Fiona nói: “Chị không hồ là... Nữ trung hào kiệt, mạnh mẽ vang dội.”

Lúc này cậu trợ lý Tiểu Bì vốn im lặng xử lý văn kiện bên cạnh đẩy mắt kính, hỏi một câu chính xác: “Thời Tổng, chị có thể nhắc lại cho em, là hai chậu hoa, hay hai bó hoa?”

Bàn tay đang xoay bút của Thời Mẫn ngừng lại: “Chị hiểu rồi.”

Lạc Minh Kính từ từ ăn cơm, trước khi mở phát sóng trực tiếp anh đi gọi đầu, sấy khô, chờ tới khi xong xuôi đã là một giờ sau.

Dầu gội đầu cũng sắp hết.

Lạc Minh Kính rút cái kéo trong ống đựng bút ra, mở trực tiếp, nói: “Hôm nay, trực tiếp cắt tóc trước, cắt tới vai.”

Bình luận trên màn hình tức khắc trở nên điên loạn, nổ ra một đám người vốn đang ẩn giấu:

“Cậu thất tình rồi hả??”

“Xuất hiện rồi, xuất hiện rồi! Nữ chính trong Manga Nhật đã thay đổi quyết định cắt tóc! Yêu tinh chịu kích thích gì sao?”

“Xem xong tài khoản ngân hàng nên cậu thấy luẩn quẩn trong lòng à?”

“Hôm qua là ngày giao tiền nhà hả?”

“Lầu trên, hôm qua anh ấy cọ một chiếc Maserati, có thể phải bồi thường hết tiền, giờ tán gia bại sản rồi phải bán tóc bồi thường.”

Lạc Minh Kính thở dài.

Có lẽ anh có số bị đùa giỡn và trêu chọc. Ở các kênh live stream khác, fans đều nâng niu, hai tay dâng tặng du thuyền máy bay lớn cho chủ app, chỉ sợ lỡ tay một chút sẽ dọa tới chủ kênh.

Mà fans của anh... Không nói tới thì hơn.

Lạc Minh Kính nói: “Không thất tình, không bị kích thích, cũng không phá sản, chỉ là cắt tóc.”

Rốt cuộc, cũng có một người đoán trúng: “Bởi vì đầu gội đầu sắp hết sao?”

Lạc Minh Kính mỉm cười: “100 điểm cho câu trả lời.”

Tin nhắn liền xếp hàng một loạt: “Tuyệt đối không ngờ.”

Anh lấy thùng rác, cắt một kéo xuống tóc ít đi một nửa.

Tin nhắn bùng nổ: “Tôi có dự cảm, câu tiếp theo của anh ấy là: Đây là lần đầu tiên tôi cắt tóc...”

“Hả?! Anh nói, anh nói đi! Không phải là anh đa tài đa nghệ sao? Cắt tóc cũng không làm, có khác gì với ông lão nông thôn? Cá mặn*! Một con cá mặn!”

“233333, mau, mau đi báo cáo anh ấy bán một con người giả dối!”

(*Cá mặn: ngôn ngữ mạng TQ. Nó là một kiểu nói thông tục trong tiếng Quảng Đông. Thời xưa có ý chỉ xác chết, về sau nó có ý chỉ những người không muốn làm gì và không chịu thay đổi. Là một câu thoại trong bộ phim Đội bóng Thiếu Lâm: “Làm người nếu không có khát vọng vậy thì có khác gì một con cá mặn.”)

“Bạn trai tôi là thợ cắt tóc, tôi tới đây chỉ để nói cho mọi người biết, một nhát kéo này cắt xuống, tóc ảnh đã hoàn toàn không sửa lại được, đã cắt hư rồi.”

“Bạn trai cậu có phải gọi là Tony 2333 không.”

“Khóc lóc cấp bão tố! Tóc của yêu tinh ôi!”

“Là đại lão hóa nữ trang sao anh lại dám tùy tiện với mái tóc như vậy chứ?”

Lạc Minh Kính ngẩng đầu: “... Hình như cắt hỏng rồi.”

Khó hơn những gì anh nghĩ.

Bình luận xếp hàng ngay ngắn: “Thấp nển.”

Một fan mẹ già* đề nghị: “Đi, cậu mau đi tìm Tony sửa lại cho đàn ông hoàng...”

*Fans mẹ già, fans bà xã, ...: lá cách xưng hô của fans với thần tượng, có người tự nhận là mẹ già, dì ruột, có ng sẽ ns là vợ/chồng hoặc là gì đó của idol mình yêu thích.

Lạc Minh Kính lại hạ cây kéo: “Một lần tới salon Tony cắt tới những 80 nguyên, tiếc lắm.”

Màn đạ lại điên rồi: “Không thể nhìn được nữa, chúng chị em, góp vốn mua cho cậu ấy mười hộp dầu gội Taobao!”

“Đảng học trò, cống hiến một bao que cay.”

“Tôi quyên một khoản lớn: năm xu!”

“... Vẫn nên quyên tiền cắt tóc cho anh thì hơn...”

“Yêu tinh cậu mua vé xe lửa tới tiểu khu nhà tôi đi, chú bảo vệ tiểu khu tôi cạo đầu không cần tiền.”

“Nhà cậu là Thiếu Lâm tự sao ha ha ha ha.”

“Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật.”

“Cắt hư rồi... Tôi vừa thấy, phía sau không đều.”

Lạc Minh Kính chỉ cắt ba nhát là xong việc, tùy ý cột lại sau gáy rồi bắt đầu vẽ tranh cho fans.

Fans vẫn đang khóc lóc cho mái tóc của anh, Lạc Minh kính vừa vẽ vừa nói: “Không sao, dù sao giá trị nhan sắc của tôi cũng có thể chống đỡ được.”

Màn hình tràn đầy oanh tạc: “Im miệng, không muốn nghe.”

“Sao, có sắc đẹp nên tùy hứng đúng không?”

“Sao anh lại cứ đối xử với mình như vậy...”

Kết thúc công việc ban đêm, tắt trực tiếp đi anh nhận được tin nhắn riêng của chủ shop hợp tác trên Taobao: “Bên xưởng liên lạc với tôi, mẫu trang phục mới đã được giao đi, một chiếc áo lông màu xám và một chiếc đầm xanh lá, ngày mai sẽ tới chỗ cậu, cậu chú ý kiểm tra và nhận.”

“Được, cảm ơn.”

Sau này sẽ ngày càng tốt hơn, Lạc Minh Kính nghĩ.

Hôm sau, vừa kéo rèm hoa nhỏ lên Lạc Minh Kính đã ngỡ người.

Trong giỏ xe đạp, đặt một bó hoa hồng lớn.

Lạc Minh Kính run giọng: “Thế này... là làm gì vậy?”

Anh bị tổng giám đốc nhìn trúng sao? Hoa hồng?

Hoa hồng!

Lạc Minh Kính đẩy cửa thủy tinh, đinh đàng đinh đàng, là tiếng chuông gió vang lên.

Lạc Minh Kính ngẩng đầu nhìn, kinh hãi: “Lại là cái gì nữa?”

Ngoài cửa kính có thêm chiếc chuông gió, đinh đàng đinh đàng lạnh lạnh êm tai —

Tin nhắn tới.

Tặng anh, không cần cảm ơn— Thời Mẫn.

Linh: về sau sửa lại xưng hô anh-tôi hoặc anh – em thay vì cậu – tôi. Vì bây giờ boss nhà ta đang tán trai rồi >_<.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 4: Cách Thức Bắt Đầu Của Tổng Giám Đốc

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

“Nghe rõ những lời tôi nói.” Thời Mẫn nói: “Ngay từ lúc đầu tôi hỏi anh, là hỏi, anh có muốn yêu đương không?”

Cô từ từ nở nụ cười, hơi nhú mào: “Chứ không phải, ngủ với tôi.”

Sau khi nhận tin nhắn không lâu, Thời Mẫn gọi điện tới: “Tặng anh, sợ anh hiểu lầm, nên gọi điện thoại nói trực tiếp cho rõ ràng.”

Lạc Minh Kính nhẹ nhàng thở ra, biết ngay là hiểu lầm mà.

Thời Mẫn hỏi: “Anh có bạn gái không?”

Lạc Minh Kính chưa kịp thở xong đã bị lời cô chặt đứt: “Không...”

“Tốt.” Hình như đầu bên kia, tổng giám đốc vừa cười.

Lạc Minh Kính hỏi: “Ý của Thời tổng là...”

“Tôi nói thẳng, muốn yêu đương không?” Thời Mẫn nghiêng đầu giữ điện thoại, bưng cà phê nghiêng người đẩy cửa phòng họp ra, cô nói: “Cho anh thời gian suy nghĩ, tôi vào họp trước có gì nói sau.”

Trực tiếp biết bao.

Ngay cả cúp máy cũng vô cùng thẳng thắn.

Lạc Minh Kính cúi đầu nhìn hoa hồng trong giỏ xe, thật lâu sau anh cất điện thoại, bắt đầu đếm số bông.

“77 bông...”

Kiểm tra hoa ngữ, vui mừng vì gặp được nhau, tình trường thuận lợi.

Lạc Minh Kính dựa vào cây hòe, im lặng một cách quý dị, sau đó anh bật cười thành tiếng.

Như đang nằm mơ vậy.

27 năm, sau khi một nửa thời gian sống điên cuồng tới tan xương nát thịt, anh đã im lặng sống, cảm giác tồn tại bị chính anh nửa vô tình nửa cố ý làm phai đi từng chút một, đến cuối cùng cũng tạo thành thói quen. Anh, tựa như căn phòng tranh này, nhìn kỹ cũng có khả năng phát triển rộng hơn nhưng vì không ai hỏi han tới thế nên anh lại tiếp tục cuộc sống thoải mái lẫn cô độc của một người và dần dần tiêu hao thời gian.

Nhưng, lần gặp gỡ tình cờ hôm trước giờ như hòn đá phá vỡ mặt nước tĩnh lặng.

Anh bị người khác tặng hoa, và họ có ý muốn bước vào cuộc sống của anh.

Người ấy còn là tổng giám đốc, tuy cô nâng trên tay đóa hoa hồng nhưng lại dùng phương pháp độc tài đập cửa, bước một chân vào, sau đó nói cho anh thời gian suy nghĩ.

Không thể nói rõ cảm giác trong lòng lúc này là gì.

Chỉ là, vui vẻ, nhất định là có.

Dù bao lâu nay anh vẫn luôn mặc kệ thời gian, quen với việc có cũng được không có cũng không sao. Dần đắm mình ở một góc phố nhỏ nhưng

sâu trong đáy lòng anh vẫn luôn mang khát vọng mơ hồ rằng sẽ có một người đi cùng anh, không quan tâm tới những gì anh đã trải qua mà chỉ ở đây cùng anh nhìn về tương lai.

Lạc Minh Kính không tìm được nụ cười, mang 77 đóa hồng đỏ vào phòng tranh, tìm cái bình hoa, rót nước đặt hoa vào vào để lên cửa sổ cùng hai chậu hoa màu lam hôm qua.

Lùi lại vài bước, nhìn hướng cửa sổ, Lạc Minh Kính có một linh cảm đáng sợ: Tương lai không xa, có lẽ cửa sổ này sẽ chất đầy hoa.

Giữa trưa bình tĩnh xuống bếp, nấu ăn, bày bàn, ăn cơm, rửa bát, làm hết việc vặt, bộ váy trang phục mùa thu anh thiết kế ba tháng trước đã đến, ký nhận chuyển phát, mở ra kiểm tra kỹ thuật may, chất vải. Sau khi xác nhận toàn bộ phù hợp yêu cầu, Lạc Minh Kính ủi quần áo, kéo tấm màn ngăn cách hai gian phòng trước sau lại rồi mặc thử đồ mới.

Năm ngoái lúc anh mời Hứa Thiến Thiến ăn cơm, anh có nghe con bé nhắc tới thị trường may mặc có quá ít quần áo dành cho nữ giới chiều cao ngang giữa nam giới, kiểu dáng thì ít mà mức giá lại còn cao. Nếu muốn mặc đồ theo mùa, thì lúc chọn quần áo sẽ là cuộc chiến gian khổ với các cô ấy.

“Không mua được trang phục mình yêu thích.” Hứa Thiến Thiến cao 1m77 nói: “Muốn mặc theo người mẫu nhưng mà bóp tiền không chịu được, thực tế của việc không có kinh tế... Haiz.”

Vì vậy, Lạc Minh Kính nghĩ tới việc thiết kế trang phục cho nữ giới có dáng người cao.

“Nếu đã là chỗ trống trên thị trường vậy anh đặt chân vào được chứ nhỉ?” Anh nói.

Mất nửa năm vẽ xong bản thảo, anh tiếp tục mò mẫm con đường tiêu thụ, thử nghiệm từng nhà một, hàng mẫu do anh tự tay làm ra, mặc thử, đẩy mạnh tiêu thụ, cuối cùng dựa vào app phát sóng trực tiếp mà mọi thứ dần khởi sắc hơn.

Mới đầu người mẫu thử đồ Hứa Thiến Thiến. Một lần vô tình nọ, có cô gái cao 1m83 nhờ anh tư vấn size quần áo thích hợp, cô gái đó đặt hàng lúc nửa đêm nên anh không thể gọi Hứa Thiến Thiến tới thử được. Thế là, anh tự mình mặc thử, không ngờ mặc một lần thành danh.

Lạc Minh Kính từng hỏi cô em họ: “Như vậy có khiến người khác phản cảm không?”

Hứa Thiến Thiến nói: “Ông anh của em ơi, anh ngớ ngẩn à, anh không thấy lượng người theo dõi đang dần tăng lên sao? Xem lại lượng tiêu thụ tháng này của anh đi.”

Lạc Minh Kính hí mắt cười như chú mèo chiêu tài: “Nếu vậy...”

Từ đó về sau, số trang phục lần đầu xuất xưởng đều do Lạc Minh Kính mặc thử đã thành một khâu cố định.

Phong cách làm việc của anh là luôn luôn nghiêm túc, Lạc Minh Kính chỉnh chỉnh lại bờ đờ nữ đang mặc rồi mở phát sóng trực tiếp.

Màn hình tràn đầy tin nhắn nhiệt liệt hoan nghênh: “Rốt cuộc cũng đợi được, đại lão mặc nữ trang trở về với bản chức.”

“Cuối cùng yêu tính cũng nhớ ra mình làm công việc cần mặc đồ nữ rồi.”

“Trang phục phục cổ kiểu Hồng Kông thật đẹp! Ôi! Phong tình vạn chủng!”

“Mau hát đi, bài hát hôm trước nợ chúng tôi còn chưa trả đâu đó!”

“Công kích âm thanh công kích âm thanh! Chờ một tuần tóc tôi muốn mọc luôn rồi này.”

“Thích chị gái xinh đẹp hát giọng nam trầm, lau máu mũi.”

Lạc Minh Kính hỏi: “Đừng vội, nhìn quần áo trước, các áo cơm cha mẹ.”

“Đẹp đẹp!”

“Phối màu rất dễ chịu.”

“Quần áo đẹp, nói thật người đẹp mặc cái gì nhìn cũng đẹp...”

“Lầu trên nói đúng, dù anh khoác bao tải thì nhìn vẫn đẹp.”

“Nhức trứng, vì sao anh đã cắt hổng tóc mà nhan sắc vẫn không bị ảnh hưởng!”

“Ôi?? Tôi tới chậm rồi sao? Chị gái xinh đẹp login...”

“Chíp chíp — tập trung tinh thần nhìn chăm chú giữa đùi.”

“Tôi là nam, vậy mà động lòng rồi.”

“Bắt sống fans nam lầu trên!”

“Lại thêm một người muốn cong 233333”

Lạc Minh Kính xoay người, để các cô nhìn sau lưng, quay đầu nói: “Chiếc này là size lớn nhất, giả như mặc hai lớp thì trông sẽ gầy hơn, phối với giày cao là được, màu sắc thì tùy ý, màu nào cũng phối được cả, lát nữa chúng ta thử làm bản phối màu.”

Toàn màn hình: “Ôi đêch! Chúng chị em mau nhìn eo anh ấy!”

“Điên cuồng chụp màn hình!”

“Xin chia sẻ giáo trình chăm sóc sắc đẹp đi anh yêu!”

“Đẹp muốn xỉu!”

Lạc Minh Kính không nhịn được cười: “Yêu cầu nhiều lắm, buổi tối sẽ quay lại.”

“Thích nhìn anh cười nhất!”

“Mẹ ơi, anh ấy mà cười lên là sẽ phát sáng...”

“Hu hu hu.”

“Ủng hộ anh live tẩy trang.”

“Ngay bây giờ! Gõ bát chờ!”

“Mau chia sẻ số màu son môi.”

Không khí sôi nổi, Lạc Minh Kính điều chỉnh tốt mạch thu âm, mở nhạc đệm, khẽ nói: “Được rồi, bây giờ tôi hát trả nợ cho mọi người.”

Bài đầu tiên là nhạc tiếng Việt* chậm, anh hát nhẹ nhàng bay bổng không chút khó khăn, giọng hát sạch sẽ, trầm thấp thoải mái nghe như đang thì thầm bên tai.

*Việt ngữ: tiếng Quảng Đông, Việt còn là tên gọi khác của Quảng Đông và Quảng Tây.

Bình luận trong màn hình nửa thường thức nửa chọn bài hát.

“Nói thật, tôi muốn nghe âm cao của Yêu tinh...”

“Lầu trên tím tím lại đi, tông cao không thể xuất hiện, nếu hát âm cao thật thì nhân thiết* của anh ấy coi như bỏ.”

*Nhân thiết: giả thiết tính cách một người, thường sẽ dùng cho những người nổi tiếng. Vd: anh X lạnh lùng, cô Y ngọt ngào, cậu A thẳng thắn...

“Tò mò âm cao của Yêu tinh.”

“Tôi cũng tò mò!”

Phòng trực tiếp liên tục vang lên âm báo, tiếng tiền vàng thay nhau oanh tạc, nhắc nhở tin nhắn mới leng keng không ngừng. Lúc này, chuông gió ngoài cửa vang lên âm thanh nho nhỏ.

Lạc Minh Kính dừng lại, trong tiếng nhạc chậm rãi anh vén màn che lên.

Thời Mẫn đứng bên ngoài lại là người thất thần, rất ít khi cô kinh ngạc như giờ.

Một lúc lâu sau, cô từ từ thay đổi vẻ mặt, có chút ngậm cười lại mang phần trầm tĩnh, nhỏ giọng khen: “Rất hay.”

Lạc Minh Kính kinh ngạc, anh tắt nhạc đệm: “Khụ, cô tới rồi...”

Camera quay ngược với màn che, bình luận trong phòng phát sóng như điên cuồng lên, mọi người ra sức đoán xem là ai tới.

“Nhìn nét mặt của Yêu tinh!”

“Hhhh cảm giác như bị giáo viên chủ nhiệm bắt gặp mặc quần áo con gái.”

“Thành thụ rồi, thụ rồi! Nữ vương tấn công bạn thụ rồi! Thật tò mò không biết là ai đến!”

Lạc Minh Kính kéo ghế nhỏ, khách khí nói: "...Cô ngồi đi."

Thời Mẫn nghiêng đầu, mắt cô mang ý cười: "Tóc cậu?"

"Tôi tự cắt, bị hỏng rồi."

"Có thời gian rảnh không, bây giờ ấy?" Thời Mẫn bình tĩnh ngồi xuống, nhận tách trà anh đưa tới, chậm rãi uống, lúc lấy ra, trên tách còn dính vết son môi.

Hơi nước trà nóng mờ mịn, trà pha nhanh nhưng cũng chậm chậm tỏa hương thơm.

Ngập ngừng một chút, Lạc Minh Kính nói: "...Có."

Thời Mẫn cup mắt, lấy chiếc khăn vuông màu xám trong áo ra, cô lau vết son môi dính trên chén trà sứ trắng kia.

Sau đó, cô đặt chén trà xuống rồi đứng lên, gấp khăn vuông cất kỹ và nói: "Đi, đi với tôi tới một nơi."

Cô không hỏi anh, anh đã suy nghĩ thế nào rồi?

Lạc Minh Kính nói: "VẬY... Chờ tôi thay quần áo một chút."

"Tôi không ngại." Thời Mẫn nói, "Như vậy rất tốt."

Lạc Minh Kính cũng nghĩ để Thời Mẫn chờ không tốt, anh khóa kỹ cửa tiệm rồi đi theo Thời Mẫn đến đầu hẻm. Ngoài hẻm đậu một chiếc Cayenne màu trắng.

Lạc Minh Kính do dự một chút, không phải chiếc Maserati lần trước nên anh không dám chắc đây có phải xe của Thời Mẫn không. Thấy vậy, Thời Mẫn khẽ cười, từ vị trí lái xe vòng qua, mở cửa cho anh: "Mời."

Cô ấy mở cửa xe cho anh.

Lạc Minh Kính nói theo bản năng: “Thật là... Vốn dĩ tôi nên mở cửa xe cho cô mới đúng...”

Thời Mẫn hơi nheo mắt, tự nhiên nói: “Anh vui là được rồi.”

Bất ngờ không kịp đề phòng.

Lúc Lạc Minh Kính ngồi trên xe, nghĩ nghĩ: “Không thể vậy được, nếu cô ấy làm mấy chuyện đàn ông làm hết, vậy mình làm gì nữa?”

Còn phòng live đã bị quên lãng trong tiệm kia, lúc này đang bình luận đùa giỡn khí thế vô cùng.

“Ha ha ha ha yêu tinh đâu? Có cần báo nguy không?”

“Con tôi cứ vậy mà đi theo người ta rồi hả? Không cần cơm cha áo mẹ chúng ta nữa?”

“Chắc quý nghèo đã bị tiền bạc dụ dỗ đi rồi hhhhhh”

“Alô, linh hồn yêu tinh à? Ở đây có người bắt cóc trai đẹp chuyên mặc đồ nữ.”

“Ô ô ô? Đi với ai? Tôi mới tới, xin được phổ cập tin tức.”

“Đặt cược, mau đặt cược. Tôi cá là tổng giám đốc Maserati!”

“Địch mợ là nam à?”

“Lầu trên, là nữ! Giám! Đốc!”

“Y——[lặng lẽ lau máu mũi] quá có cảm giác.”

Xe chạy, Thời Mẫn chỉnh âm nhạc trong xe nhỏ đi và hỏi: “Không có bạn gái?”

Lạc Minh Kính nói: “Không có, tin nhắn buổi sáng của giám đốc Thời là ý gì?”

Cẩn thận tránh nhầm lẫn, anh chủ động hỏi một câu.

Thời Mẫn không trả lời mà hỏi lại anh: “Thời điểm này anh có tính yêu đương gì không?”

Lạc Minh Kính im lặng, ngã tư đường bật đèn đỏ.

Lạc Minh Kính hít một hơi, anh hỏi: “Giám đốc Thời... cô muốn bao dưỡng hay là...”

Thời Mẫn nghiêng qua nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh, đèn đường chiếu vào trong xe, một nửa gương mặt chìm trong bóng tối, ánh mắt chăm chú lại nguy hiểm, tràn ngập tính âm mưu.

Lạc Minh Kính cũng nhìn cô, vừa lúc chạm tới tầm mắt của cô.

Đèn xanh, xe phía sau bấm còi.

Thời Mẫn đạp chân ga, cô nói: “Lạc Minh Kính.”

“Giám đốc Thời xin nói.”

“Nghe rõ những lời tôi nói.” Thời Mẫn nói: “Ngay từ lúc đầu tôi hỏi anh, là hỏi, anh có muốn yêu đương không?”

Cô từ từ nở nụ cười, hơi nhíu mày: “Chứ không phải, ngủ với tôi.”

Xe dần chạy khỏi trung tâm thành phố, tốc độ ổn định.

Thời Mẫn quay đầu nhìn anh: “Tôi nói rõ ràng chưa?”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 5: Thợ Cắt Tóc Đắt Giá Nhất

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

“Anh chính là kiểu người tôi thích, vô cùng thích.”

Ánh đèn ngoài đường hăm lập lòe, bên trong xe yên tĩnh tới lạ.

Thời Mẫn từ từ tăng tốc, vượt lên các xe khác, thản nhiên nhắc nhở:
“Cho phản ứng.”

Lạc Minh Kính hỏi: “Vì sao?”

Là một câu hỏi tốt, Thời Mẫn cười nói: “Phản ứng không tệ.”

Lạc Minh Kính nhú mày: “Trước kia cô... từng gặp tôi sao?”

Sẽ không đột ngột như vậy đâu nhỉ.

Thời Mẫn một tay chống đầu một tay lái xe, trả lời: “Hôm qua là lần đầu tiên gặp, vậy là đủ rồi.”

“Sau đó liền vừa ý tôi?” Lạc Minh Kính ngạc nhiên.

“Ừ.” Thời Mẫn nói: “Anh chính là kiểu người tôi thích, vô cùng thích.”

Lạc Minh Kính thu hồi sự ngạc nhiên, nét mặt nghiêm túc: “Kỳ thực, nếu cô nói cô chỉ muốn ngủ với tôi, tôi cảm thấy hợp logic hơn...”

Thời Mẫn cười: “So với vừa gặp đã yêu thì anh tin tưởng vào việc thấy sắc nổi lòng tham hơn sao?”

Lạc Minh Kính sững sờ: “Vừa gặp đã yêu?”

“Không tin hả?” Thời Mẫn đè thấp giọng: “Anh có bản lĩnh khiến tôi vừa gặp đã yêu, Lạc Minh Kính.”

Tạm thời anh không thể nói gì thêm.

Thời Mẫn nhấn còi: “Hồi hồn. Đúng ra thì tôi cần phải giới thiệu về bản thân cho anh trước nhưng tôi cho rằng giới thiệu sẽ không rõ ràng và nhanh chóng bằng việc ở chung. Ở chung trước, thì những gì cần biết cũng đều biết. Tôi thích vẻ ngoài và khí chất của anh, đồng thời tính cách cũng nằm trong phạm vi có thể cân nhắc. Trước mắt, cảm giác anh tạo cho tôi khá tốt, do đó chúng ta có thể tìm hiểu nhau sâu hơn. Anh có hài lòng về tôi không?”

Cô nói suy nghĩ của mình cho Lạc Minh Kính, anh trầm ngâm: “Cô nói bề ngoài sao? Nói thật... rất bất ngờ, trước kia tôi có nghe về cô nhưng chưa từng nghĩ cô lại xinh đẹp như vậy.”

Đang đánh giá vô cùng nghiêm túc.

Thời Mẫn không nhịn được nhìn anh, thấy nét mặt nghiêm túc của anh, cô cười nhẹ: “Nếu đã vậy...”

Chúng ta có thể tiến hành bước tiếp theo rồi.

Lạc Minh Kính giật mình tỉnh lại, anh chợt nhận ra mình đang bị dẫn dắt và thực tế quyền chủ động trong cuộc trò chuyện này vẫn còn nằm trong tay Thời Mẫn.

Như vậy không được.

Lạc Minh Kính giành nói: “Tôi muốn làm bạn bè trước.”

“Hả?”

“Giai đoạn này, tôi cần làm bạn bè.” Lạc Minh Kính nói, “Nếu giám đốc Thời...”

Thời Mẫn ngắt lời: “Đổi lại cách xưng hô.”

“Nếu Thời... Chị, muốn ở chung vậy trước tiên chúng ta làm bạn bè đã.” Lạc Minh Kính đổi cách gọi: “Chúng ta có thể bắt đầu làm bạn bè, trong quá trình... sẽ từ từ tìm hiểu.”

Lạc Minh Kính nói xong, phát hiện nét mặt Thời Mẫn lúc này như đang suy ngẫm rất nhiều.

Cô im lặng một lúc lâu mới nheo mắt hỏi: “Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“...27, tôi gọi sai rồi sao?” Lạc Minh Kính muốn hỏi tuổi của cô nhưng nhớ tới tuổi là bí mật không thể nói của phụ nữ nên không mở miệng.

Nghĩ lại, bản thân đã sắp 30 vậy cũng không còn trong độ tuổi của việc bao dưỡng.

Thời Mẫn nói: “Anh vui là được.”

Lạc Minh Kính hỏi: “Vậy làm bạn bè trước, chị Thời đồng ý chứ?”

“Không sao.” Thời Mẫn nói: “Dù sao với tôi mà nói thì đều như nhau.”

Câu chuyện kết thúc, xe cũng chậm dần lại, ngoài cửa xe là khu biệt thự, lòng Lạc Minh Kính hoảng hốt, ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Chúng ta đi đâu

vậy?”

Thời tổng cũng nhận ra, trầm giọng nói: “Sợ tôi bán anh sao?”

“Không phải...”

Ngoài miệng nói vậy, nhưng Lạc Minh Kính thật sự có sợ chút. Thời Mẫn cho anh cảm giác vô cùng đáng tin, cho nên cô kêu lên xe, anh cũng lên xe mà không nghĩ gì cả, đề tài nói chuyện trên đường lại làm anh tiêu hao quá nhiều tinh thần sức lực, chờ tới khi thấy được khu biệt thự thừa thớt đèn ngay cả người ở cũng rất ít, Lạc Minh Kính bắt đầu không nhận được mà suy nghĩ bậy bạ.

Anh rất sợ bây giờ chui ra một đám người to con đeo kính đen mặt mũi hung ác, một gậy đánh ngất anh, nhét anh vào người giàu có trong biệt thự chơi trò chơi. Nếu anh mất tích, ngoại trừ cô em họ Hứa Thiến Thiến thần kinh thô sơ kia thì hẳn không ai nhớ đến anh.

Với loại người cô độc như anh mà nói, theo một người gần như xa lạ lên xe là hành động thiếu suy nghĩ, cho dù anh có năng lực tự bảo vệ mình...

Thời Mẫn lái xe vào ga-ra, nói: “Tôi là người đang hoảng.”

Cô đoán được lo lắng của anh.

Thật ra, lúc Lạc Minh Kính thấy viện nhỏ ấm áp đủ loại hoa này thì suy nghĩ xa xôi về ‘trò chơi của người giàu’ đã bị nghiền nát.

Chỗ này rất giống một ngôi nhà bình thường, hoàn toàn không có hơi thở nguy hiểm.

Lạc Minh Kính kinh ngạc nói: “Đây là nhà chị?”

Thời Mẫn khóa xe, mở cửa ra và đáp: “Nhà thợ cắt tóc, tới đây sửa tóc cho cậu, đi vào.”

Lạc Minh Kính lơ mơ chẳng hiểu gì.

Vừa vào cửa, mùi thức ăn đã bay tới, trong nhà rất ấm áp.

Thời Mẫn thay dép lê, thả lỏng toàn thân, nghe được tiếng động trong phòng bếp cô hỏi: “Đang làm gì vậy?”

“Chiên trứng.” Trong phòng bếp, giọng nam lạnh lùng trả lời: “Không có phần em, sao về mà không gọi báo trước.”

Lạc Minh Kính tò mò chỉ vào phòng bếp, Thời Mẫn chỉ cười không nói.

Cô ra hiệu Lạc Minh Kính vào phòng khách ngồi, còn mình thì dựa người vào sofa đơn, bắt chéo chân, cầm dao gọt quả táo trên bàn.

Tiếng cắt vỏ trái cây sần sật, Lạc Minh Kính nhìn chăm chú, Thời Mẫn thoáng liếc anh, cô cười: “Chưa thấy người thuận tay trái bao giờ ư? Nhìn chăm chú vậy.”

“Tôi bây giờ ... vẫn chưa hiểu rõ tình huống đang diễn ra.” Lạc Minh Kính nói: “Tới đây cắt tóc sao?”

“Ừ.” Thời Mẫn cười nhẹ: “Sao lại cắt vậy?”

“Tóc cũ dài quá, rất phiền phức.” Lạc Minh Kính nói, “Nên cắt một chút.”

Thời Mẫn nhớ lúc anh nằm ngủ ở ghế, hình ảnh mái tóc dài xỏa xuống mặt đất, cô tiếc nuối: “Lần này anh muốn cắt ngắn luôn à?”

“Không cần, chỉ cần tỉa lại cho đều là được.” Lạc Minh Kính nói: “Chị Thời, đây là... nhà ai?”

“... Nhà thợ cắt tóc.” Thời Mẫn nghiêm trang nói đùa.

Phòng bếp vang lên tiếng động nhỏ, âm thanh rất giống tiếng bánh xe đồ chơi ma xát trên mặt đất, giọng người đàn ông vừa rồi càng lúc càng gần: “Anh không muốn nấu thêm lần nữa, em đói bụng thì tự mình tìm đồ ăn đi.”

Thời Mẫn nói: “Lát nữa bọn em đi.”

Lạc Minh Kính ngẩng đầu, khi nhìn vào mắt chủ nhà anh thoáng thất thần.

Chủ nhà là một người đàn ông gầy yếu mặc áo lông đen, anh ta có đôi mắt phượng giống Thời Mẫn, phối hợp với đôi lông mày dài sát tóc mai khiến ánh mắt anh sắc bén hơn.

Chỉ là... Lạc Minh Kính gật đầu tỏ vẻ chào hỏi rồi thu tầm mắt về chứ không tiếp tục nhìn xuống.

Nét mặt người đàn ông kia rất thản nhiên, điều khiển xe lăn điện vòng qua sofa, để bữa tối của mình xuống, hỏi Thời Mẫn: “Ai đây?”

Thời Mẫn như cố ý im lặng, cô gạt sạch vỏ táo rồi mới chậm chạp nói: “Bạn em.”

“Bạn kiểu nào?”

Thời Mẫn không trả lời, đặt quả táo lên bàn ăn của người đàn ông rồi nói: “Ăn cơm xong, cắt tóc cho cậu ấy.”

Âm thanh người đàn ông lạnh lùng: “Trong nhà phá sản rồi sao?”

Thời Mẫn: “Ngày càng phát triển.”

“Nhà tạo mẫu đòi giá trên trời sao?”

“Đã mời thì phải mời người tốt nhất.” Thời Mẫn nói, “Xin nể mặt.”

Người đàn ông cười lạnh rồi ăn cơm.

Thời Mẫn nghiêng người trên sofa, lúc này cô mới giới thiệu cụ thể với Lạc Minh Kính: “Đây là anh tôi, anh ruột. Anh có anh em ruột không?”

Lạc Minh Kính sùng sốt, lắc đầu: “Không.”

“A..., con trai độc nhất.” Thời Mẫn nói: “VẬY chắc cuộc sống vô cùng thoải mái.”

Người đàn ông quát lạnh cô một tiếng, anh quay xe lăn, điều chỉnh tư thế và đưa tay tự giới thiệu: “Thời Sở, Sở của Sở hà Hán giới.”

“Lạc Linh Kính, Minh Kính trong gương sáng treo cao.”

Hai người đều chỉ giới thiệu tên của mình.

Thời Sở ngồi xe lăn trên đùi đắp tấm thảm bạc, Lạc Minh Kính không hỏi cũng không nhìn.

Lúc ăn cơm, Thời Mẫn gọt cho Lạc Minh Kính quả táo, hai anh em câu được câu không nói chuyện, thỉnh thoảng Thời Sở sẽ hỏi Lạc Minh Kính vài câu, trông rất tự nhiên.

Ăn cơm xong, Thời Sở nói: “Cậu ngồi đi. Thời Mẫn, tới bưng chén bát xuống giúp anh.”

Đến phòng bếp, đóng cửa lại, Thời Sở hỏi: “Nghệ sĩ em vừa ký hợp đồng?”

“Không phải.”

“Đưa về nhà có mấy ý tứ?”

“Là thế nào?” Thời Mẫn nói: “Anh nói thử em xem.”

“...Em thiếu tình thương của mẹ?”

“Anh coi chừng cắn lưỡi.” Thời Mẫn lạnh giọng: “Nếu đó là sở thích của anh ấy vậy em không để ý.”

Thời Sở ha ha: “Mặc đồ nữ.”

“Đẹp là được.” Thời Mẫn nói: “Anh ấy thích, em không can thiệp.”

“...Bao lâu rồi hả?”

Thời Mẫn: “Mới quen hôm qua.”

Thời Sở nhú mày: “Lên giường rồi à?”

“Không.” Thời Mẫn nhú mày, nhấn mạnh: “Em mới quen hôm qua.”

Thời Sở càng nhăn mày: “Chưa thử qua dài ngắn thế nào, em liền muốn ở cùng anh ta? Bên nhau làm gì, yêu đương tình tứ thôi sao?”

Tĩnh lặng trong khoảnh khắc, Thời Mẫn hỏi: “...Anh có thấy mình quá cởi mở không?”

Thời Sở: “Em có bị choáng váng không? Sao, muốn phí thời gian tình lực làm quen yêu đương trước rồi mới ngủ? Ngộ nhớ không hợp thì sao? Vậy sẽ lãng phí thời gian.”

Thời Mẫn chuyển đề tài: “Anh ấy có đẹp không?”

Đến phiên Thời Sở im lặng.

Thời Mẫn nói: “Xem ra là rất đẹp mắt, để anh thừa nhận thật chẳng dễ gì.”

“Em để ý chút đi.” Thời Sở nói: “Nếu thật muốn yêu đương thì phải cẩn thận hơn nữa.”

Thời Mẫn gật đầu bày tỏ cô đã hiểu, còn nói: “Ngoại hình của anh ấy là hình mẫu của em, anh không cảm thấy rất hiền lành sao? Khuôn mặt ấy.”

“Không có cảm giác.” Thời Sở nói: “Anh chỉ thấy ngoại hình cậu ta rất nguy hiểm.”

“Đó là vị mái tóc anh ấy bị cắt hỏng nên ảnh hưởng tới phán đoán của anh, cho nên em mới nói anh sửa giúp một chút.”

Thời Sở di chuyển xe lăn, lấy túi dụng cụ cắt tóc ra: “Anh muốn cắt hết tóc cậu ta.”

Thời Mẫn xoay xoay con dao cắt rau trong tay, cô nhìn cảnh hoa được cắt sửa tỉ mỉ trên cửa sổ ra vẻ như đang suy nghĩ phải xuống tay chỗ nào: “Anh dám.”

Thời Sở thỏa hiệp, ánh mắt Thời Mẫn cũng rời khỏi cảnh hoa.

Thấy Thời Sở cầm túi đồ ra, thật sự muốn cắt tóc cho anh, Lạc Minh Kính nói: “Thế này... Không tiện lắm.”

“Sở thích của anh ấy.” Thời Mẫn nói” “Lúc trước anh ấy bỏ ngang chương trình học ở trường đại học nổi tiếng chạy đi nhận thầy học nghề, lấy địa một nghệ danh rồi bước dần từ nhà tạo mẫu tóc vô danh đi lên, cuối cùng thành nhà tạo hình chuyên môn cho ảnh hậu... Đây là câu chuyện về anh ấy.”

Thời Sở dọn kéo xong, lôi cái ghế ra kêu Lạc Minh Kính ngồi xuống.

“Vớ anh bằng cấp là thứ vô dụng.” Thời Sở vừa nói, vừa cầm bình phun nước phun lên: “Ngàn vàng khó mua niềm vui của anh.”

Hơi nước phun tới, Lạc Minh Kính nhắm mắt lại, hơi nhú mi, Thời Sở cười: “Nét mặt không tệ.”

Thời Mẫn ngồi bên cạnh, hai tay đặt hai bên sofa, như đang ngồi trên long ý, nhẹ nhàng nói: “Anh đừng biến thái, dọa người ta chạy mất em tìm anh tính số.”

Lạc Minh Kính hỏi: “Anh Thời cắt tóc một lần... giá đại khái là bao nhiêu?”

Thời Sở: ” Thời Sở hoặc là anh Sở, anh Thời là ai, tôi không biết.”

Lạc Minh Kính sửa lại: “Anh Sở.”

Thời Sở chuyển động xe lăn, nói: “Cắt cho cậu không thể tính bằng tiền bạc, chúng ta thay đổi đơn vị tính giá, lấy giá trị con người hiện tại của Thời Mẫn đổi thành thành đơn vị thời gian, thì một lần cắt của tôi, tương đương cậu ở với nó một...”

Thời Mẫn ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Ngậm miệng.”

Thời Sở cười gian xảo.

Sau hai tiếng đồng hồ, hai người ra xe, Lạc Minh Kính nói: “Hình như hôm nay tôi bị anh chị đùa giỡn thì phải.”

Thời Mẫn nói: “Anh đang tố cáo với tôi sao?”

Lạc Minh Kính hỏi: “Nguyên bản thì anh ấy muốn nói gì? Một lần cắt, tôi trả chị cái gì?”

“Một đêm.”

Im lặng một lúc, Lạc Minh Kính nói trong lòng: “Quá đắt.”

Đây là lần cắt tóc đắt giá nhất của anh.

Linh: yêu tinh nhà mình vẫn tưởng Boss bá đạo lớn tuổi hơn anh, nên sẽ để là tôi – chị nha.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 6: Nụ Hôn Đầu Đã Mất

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

“Lạc Minh Kính ngồi dậy, nhìn đôi môi ướm át của cô và từ từ lại gần.”

Đưa tới đầu hẻm, Thời Mẫn cũng xuống xe theo.

Lạc Minh Kính như bị váng đầu, thốt ra một câu: “Vào ngồi một lát không?”

Thời Mẫn gật đầu: “Có gì ăn không? Đói rồi.”

“Có nhưng phải đợi một lát.” Lạc Minh Kính vào cửa hàng, chuyển ghế lười ra ngoài, từ ngăn kéo trong phòng lấy ra một chiếc hộp inox.

“Trong này có đồ ăn vặt, cô ăn lót dạ trước.”

Thời Mẫn thả cả cơ thể lên ghế lười, cô mở chiếc hộp inox trông khá phức tạp ra nhìn nhìn, thấy bên trong có bánh quy marshmallows chocolate, cô trộm cười rồi lấy một cái bánh quy không quá ngọt ra, mở bao bọc rồi ăn hết.

Cô ngã đầu về sau, dựa lên ghế sofa, miệng ăn bánh quy, mắt nhìn Lạc Minh Kính đi lại.

Lạc Minh Kính đã thay quần áo, sơ mi trắng quần đen, đổ nước tẩy trang vào bông trang điểm, vừa đi vừa lau.

Ngoài phòng bếp, Lạc Minh Kính làm một cánh cửa kéo ngăn cách với phòng vẽ và trưng bày tranh.

Thời Mẫn đứng dậy, di chuyển vị trí ghế, để nó đối diện nhà bếp.

Lạc Minh Kính không hề hay biết, anh rửa tay rửa nồi, hỏi cô: “Có ăn kiêng gì không?”

Thời Mẫn nói: “Sao cũng được.”

“Vậy thì canh trứng rau cải... Có ăn hành lá không?”

“Có.” Thời Mẫn nghiêng đầu, chuyên chú nhìn anh, ánh mắt cô nhìn từ trên xuống dưới, lúc nhìn xuống chân anh cô mới phát hiện anh không đi giày.

“Giày đâu?”

“Không kịp tìm.” Lạc Minh Kính rửa đồ ăn, lấy dao, nói: “Hôm nay mặc thử quần áo, trong phòng để khá nhiều đồ giờ có tìm chắc cũng không thấy.”

Ánh mắt Thời Mẫn nhìn lên trên một chút, ngừng ở nửa người dưới, lần này Lạc Minh Kính phát hiện, anh ngẩng đầu nhìn qua, trùng hợp thấy được ánh mắt cô, anh ngăn người rồi hỏi: “Chị đang nhìn gì vậy?”

Thời Mẫn hoàn toàn không có cảm giác bị bắt tại trận, chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn lên mặt anh, cười: “Nhìn anh. Hai lần gặp mặt anh đều mặc đồ nữ, tới bây giờ mới nhìn thấy bộ dáng thật của anh, cơ hội tốt như vậy không thể không nhìn nhiều.”

Lạc Minh Kính tẩy trang, thay quần áo, ngũ quan không thay đổi mấy nhưng khí chất khác hoàn toàn lúc mặc đồ nữ. Hơn nữa bây giờ anh không cười, nhìn rất lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng sắc bén hơn.

Thời Mẫn càng thưởng thức càng nghiện, ánh mắt như sói, ngay cả mấy sợi tóc rớt trên vai anh cũng không buông tha, lưu luyến nhìn hết một lần, lại thêm một lần.

Lạc Minh Kính cúi đầu thái rau, động tác trôi chảy, lúc ngón tay vuốt rau dính trên dao xuống, Thời Mẫn khẽ híp mắt.

Thật ra cô đúng là thấy sắc nổi lòng tham. Thời Mẫn nghĩ, lời anh nói không sai. Cô vừa gặp đã yêu của cô chỉ là phủ lên lớp ngoài dịu dàng lễ phép cho cô thấy sắc nổi lòng tham thôi, xé lớp vỏ này ra cai còn lại chỉ có ham muốn chiếm hữu anh.

Đáng sợ.

Thời Mẫn thầm nghĩ, sợ là mình cũng điên rồi.

Lý trí là vật ngụy trang cho tình cảm, tình cảm là thứ ngụy trang cho dục vọng. Cô bây giờ, sợ là phải kéo lớp ngụy trang đầu tiên xuống rồi.

Muốn trách thì trách người đàn ông này, từ sợi tóc tới đầu ngón tay ngón chân, đều hợp khẩu vị của cô.

Lúc Lạc Minh Kính ngẩng đầu lên lại thì Thời Mẫn đã nhắm hai mắt lại, hai tay để lên hai bên, gõ cái được cái không.

Chờ sốt ruột rồi.

Lạc Minh Kính nói: “Mệt sao? Có thảm, tôi lấy cho cô.”

Thời Mẫn không trả lời, Lạc Minh Kính lau tay, hạ nhỏ lửa, đi vào buồng lấy thảm.

Trong buồng tối đen một mảnh, kể cả máy tính.

Không gian trong buồng khá nhỏ lại chứa rất nhiều đồ vật nên đồ dùng đã được giặt sạch đều để trong rương lớn dưới gầm giường.

Anh quỳ xuống, lôi rương đồ ra, lục lấy thảm đã được giặt sạch phơi nắng ra.

Phòng trực tiếp toàn bộ đều là bình luận sung sướng hài hòa.

“Yêu tinh không phát hiện đang mở trực tiếp sao?”

“Không phát hiện, không phát hiện nha?”

“Hắn là máy tính bên kia đang ở trạng thái tắt màn hình...Ui, nghi ngờ là cố ý!”

“Oa? Tôi ăn cơm xong quay lại mà vẫn còn trực tiếp? Chưa về sao?”

“Về rồi về rồi, cậu cẩn thận nghe 23333.”

“Thật sốt ruột, rất muốn nói với anh ấy một tiếng không tắt trực tiếp à!”

“Hôm nay tôi để lại bình luận của mình ở đây, nếu tối nay có thể thấy Yêu tinh cời đồ ngủ khóa thân, ngày mai tôi sẽ chuyển cho mỗi người 1000!”

“Ôm chặt phú bà lâu trên.!”

“Ôm chặt!!!”

“Tôi tôi tôi! Tôi cũng xem!!”

“Tôi thông minh vội vã đi coi ID của chị yêu dấu lâu trên.”

“Í, tôi âm thầm chà tay chuẩn chụp màn hình...”

“Chuẩn bị tốt tư thế gõ chữ bằng hai chân, chỉ chờ ngủ khóa thân.”

“Chúng chị em! Chúng ta chống mắt lên xem, xem xem quý nghèo có thể bắt được cơ hội phát nhanh trong một đêm lần này không!”

Lạc Minh Kính ôm thắm đứng trước sofa, thấy Thời Mẫn không có ý định ngồi dậy nhận lấy, anh đành làm thay, tự mình đắp cho cô.

Lúc che vai, Thời Mẫn mở mắt, nắm lấy lọn tóc anh rũ xuống ngực mình, nói khẽ: “Tôi có yêu cầu, anh nhất định phải đồng ý.”

Thiếu chút nữa Lạc Minh Kính đã ngã sấp xuống người cô, anh chống cơ thể, rũ mắt hỏi: “Cái gì?”

“Thả lỏng.” Thời Mẫn cười, ngón tay từ giữa lọn tóc trượt xuống, kéo giọng đầy tình ý: “Lại gần một chút, tôi muốn sờ tóc anh.”

Lạc Minh Kính thấp giọng hỏi: “Chị... Thích tóc dài.”

“Cực kỳ.” Ngón tay Thời Mẫn vòng quanh tóc anh, bỗng nhiên cười, hai tay vòng qua cổ kéo anh xuống.

Cặp mắt kia gần trong gang tấc, ánh mắt đan vào nhau, lần này không ai chịu nhường bộ.

Dục vọng chiếm đoạt lộ rõ đối diện với phòng thủ kiên cố.

Khi chống lại dục vọng sắc bén của Thời Mẫn theo bản năng Lạc Minh Kính lựa chọn đầu hàng, tránh né sự sắc sảo của cô.

Lạc Minh Kính nhẹ giọng hỏi: “Cho nên, chị muốn làm gì, tổng giám đốc?”

Thời Mẫn vươn người, đè bờ vai anh lại, đổi vị trí.

Lạc Minh Kính từ bỏ chống cự, khi Thời Mẫn cười khẽ vì thấy anh dễ bị đẩy ngã như vậy thì anh lại tự trả lời: “Vừa rồi tôi luôn nghĩ... Thấy sắc nổi lòng tham và vừa gặp đã yêu, bao dưỡng và yêu đương, rốt cuộc có gì khác nhau.”

Thời Mẫn nhẹ nhàng chạm vào môi anh, hỏi: “Vậy kết luận là gì?”

Lạc Minh Kính không trốn, anh hơi ngẩn người, cười khố: “Vớی chị mà nói, không khác nhau.”

Muốn kiểu tình cảm gì? Từ ánh mắt cô nhìn anh, lòng anh đã tự hiểu rõ từ sớm.

Vừa rồi thừa dịp anh chưa kịp chuẩn bị nếm được mùi vị song Thời Mẫn vẫn chưa thỏa mãn, nhìn khóe môi anh, cô do dự tìm kiếm vị trí tấn công tốt nhất: “Vậy, vớی anh thì sao?”

“Cũng có.” Lạc Minh Kính nói: “Nếu bao dưỡng, tôi sẽ có thêm một khoản tiền.”

Thời Mẫn nắm lấy thời cơ, nhẹ nhàng cạy mở môi anh, thoáng chống Lạc Minh Kính sững sờ, anh như mê muội nhẹ nhàng đáp lại, thật lâu sau mới đẩy cô ra: “Bình thường chị... ra giá bao nhiêu?”

Ánh mắt Thời Mẫn tối đi, khẽ đáp: “Thật xin lỗi, tôi không rõ giá thị trường, canh đang nghiêm túc nói chuyện giá cả, hay chỉ là trưng cầu ý kiến?”

“Hỏi ý kiến chút.” Lạc Minh Kính nói: “Để cho tôi biết, mình sẽ đánh mất bao nhiêu tiền.”

Im lặng thật lâu, Thời Mẫn cười. Cô nói: “Tôi không rõ, cũng không mua định giá, như vậy làm tôi có cảm giác không tốt. Tôi chỉ muốn hỏi anh, còn muốn yêu đương không?”

“Nói chung thì cũng có.” Lạc Minh Kính nhíu mi, cười: “Nhưng yêu đương với tổng giám đốc... hoàn toàn không.”

Thời Mẫn nói: “Tôi cũng không, nhưng không sao cả.”

Cô cúi đầu, nheo mắt nhìn con mồi của mình: “Nhưng bây giờ tôi tin yêu đương với anh nhất định không lỗ, vừa rồi rất có cảm giác, anh thì sao?”

Cô cho rằng bản thân cũng có thể coi là người chú trọng tới sự giao lưu tương tác giữa hai bên, dù sao việc yêu đương không thể chỉ có một bên tình nguyện.

Lạc Minh Kính ngồi dậy, nhìn đôi môi ướm át của cô và từ từ lại gần.

Càng ngày càng gần, hơi thở ấm áp, tiếng thở dốc nhỏ, hình ảnh ngày càng lớn dần...

Chuông điện thoại reo lên.

Mập mờ tan thành mấy khối.

Thời Mẫn chỉ chỉ điện thoại anh để trên bàn, nói: “Nghỉ giữa trận, đi đi.”

Lạc Minh Kính thấp giọng nói: “Đầu hơi choáng ...”

Nhân cơ hội này, anh để mình yên tĩnh chút, vừa rồi có thể là do đầu óc mơ hồ, anh cần thời gian để suy nghĩ cẩn thận hơn.

Lạc Minh Kính cầm điện thoại, Hứa Thiến Thiến nói: “Anh, anh chưa tắt trực tiếp.”

Những lời này có hiệu quả làm tỉnh táo rất cao, Lạc Minh Kính như bị người ta mò từ trong sa mạc ra rồi ném thẳng vào khe nứt của tảng băng.

Anh chạy vào phòng, chạm vào chuột, màn hình máy tính sáng lên.

Thật sự chưa tắt, phòng trực tiếp có hơn ba trăm người online.

Lạc Minh Kính dần luôn.

“Đã... nghe được cái gì rồi?”

Hứa Thiến Thiến ở đầu điện thoại bên kia nói: “Không biết, em tới trễ nhưng nhìn bình luận thì hình như em đã biết được một chuyện khủng khiếp.”

Lạc Minh Kính nhanh chóng kiểm tra lịch sử bình luận, thấy được bình luận có tần số cao nhất cách đó 3 phút — Bao dưỡng, đỡ trán mệt mỏi.

Hứa Thiến Thiến nói: “Đừng nhìn chăm chăm vào ống kính nữa, anh có muốn em qua bây giờ không? Ai đang ở chỗ anh?”

Lạc Minh Kính đóng phòng trực tiếp lại ngay, cũng rút đầu cắm máy tính.

Hứa Thiến Thiến gọi: “Anh nói hai câu rồi tắt máy không tốt sao?”

Lạc Minh Kính nói: “Anh đói bụng, không có sức giải thích để ngày mai đi.”

“Còn cuộc đối thoại nguy hiểm vừa rồi thì sao? Ai đang ở chỗ anh?”

“Bạn bè... giờ anh hơi rối, cúp trước.”

Thời Mẫn vén rèm cửa, hai người im lặng một lúc, Thời Mẫn hỏi: “Anh làm việc gì? Nghề nghiệp ấy.”

“...Bán quần áo.” Lạc Minh Kính nói: “Nổi tiếng trên mạng, dạng tiểu hồng hạng ba.”

“Trực tiếp?”

“...Trực tiếp.”

“Của app nào?”

“Trực tiếp Mạc Ngư.”

Thời Mẫn cười: “Anh muốn nổi tiếng không? nói thật.”

“Tôi chỉ muốn kiếm tiền.” Lạc Minh Kính nói: “Mặc đồ nữ cũng vậy... Tôi có cảm giác chị coi mặc đồ nữ là yêu thích của tôi, thật ra... thật ra tôi mặc vì kiếm tiền.”

Tôi là loại người như vậy đấy, hoàn toàn không giống những gì cô nghĩ.

“Không có lý tưởng.” Lạc Minh Kính nói, “Cũng chẳng chút văn nghệ, tôi vô dùng tầm thường, tôi chỉ nghĩ kiếm tiền.”

Nói ra những lời này, không hiểu sao có chút uất ức, lại kích thích sự quật cường trong lòng anh.

Ánh mắt Thời Mẫn nhìn anh càng lúc càng cháy bỏng.

Lạc Minh Kính tới phòng bếp tắt lửa. Anh dựa vào bếp, thấp giọng: “Cho tôi thời gian suy nghĩ.”

Anh nói: “Thời Mẫn, tôi sống cuộc sống một mình quen rồi... Có một số việc tôi phải nghĩ rõ, mới có thể đưa ra lựa chọn.”

Nhất định anh phải nghĩ rõ, cái cảm giác ma xui quỷ khiến lúc này có phải yêu hay không, hay chỉ là vì cô quạnh quá lâu nên mới vậy, nhưng anh muốn lấy thật lòng đổi lấy một người bạn.

“Được.” Thời Mẫn nói, “Anh nghĩ việc của anh, tôi tiếp tục làm những gì tôi nên làm.”

Thời Mẫn mặc áo khoác, mắt cười tràn đầy tự tin: “Thời gian còn dài, anh có thể suy nghĩ từ từ, suy nghĩ cẩn thận thì trả lời tôi. Nhưng nếu anh suy nghĩ quá lâu, tôi không đợi được đáp án...”

Lạc Minh Kính nhú mày, quay đầu nhìn cô.

Thời Mẫn xoay chìa khóa xe trong tay, nói: “Vậy, làm lỡ thời gian của tôi, anh phải trả lại từng giây từng phút cho tôi.”

Lạc Minh Kính bất đắc dĩ cười nhẹ: “...Bá đạo.”

“Không phải tôi là tổng giám đốc sao?” Thời Mẫn nói, “Đây là sự khác biệt.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 7: Thế Công Của Tổng Giám Đốc

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Lạc Minh Kính thức dậy, ngồi bên mép giường thở dài.

Ngoài cửa sổ trời đầy mây, gió thu cuốn hết lá vàng, có thể biết trước hôm nay là một ngày âm u.

Khắp phòng đều là bản vẽ, tối qua khi cảm xúc rối thành một nùi thì linh cảm tuôn trào thế là anh thức khuya vẽ một xấp bản thảo thiết kế.

Lạc Minh Kính tiện tay sắp xếp lại, tìm dép lê, cột tóc lên, cầm đồng hồ báo thức ném vào trong nước.

Nặn kem đánh răng, đánh răng.

Ngẩng đầu nhìn gương, bỗng nhiên Lạc Minh Kính sùng sốt, nét mặt đờ đẫn nhưng lòng thì đang điên cuồng gào thét: “Tối hôm qua là nụ hôn đầu tiên của mình?”

Tới tận lúc này quý ngài yêu tinh mới phản ứng lại, bây giờ cách lúc anh mất đi nụ hôn đầu tiên là mười mấy tiếng.

Lạc Minh Kính rửa mặt cực nhanh, cầm điện thoại đi tới đi lui trong phòng vẽ, anh muốn tìm một người để hét lên thật to: Rốt cuộc tôi cũng hôn được một cô gái nhưng mà tìm hết danh bạ cũng không tìm được ai để nói.

Lạc Minh Kính để di động xuống: “Thôi, tự mình tiêu hóa vậy.” Cũng không phải chuyện vẻ vang gì, anh cũng được coi là một người đẹp trai phong lưu lỗi lạc chính trực hiền lành, cứ thế độc thân 27 năm mãi tới tối hôm qua mới nếm được hương vị đôi môi của con gái, nói ra cũng quá mất mặt.

Hơn nữa, có thể vì khuôn mặt anh trông khá đa tình, không tạo cảm giác an toàn nên mọi người xung quanh đều ngầm cho rằng anh có tình sử phong phú, người yêu cũ ở khắp nơi.

Nhớ tới chuyện này, tâm trạng sung sướng vì tiền được nộ hôn đầu của Lạc Minh Kính cũng suy giảm.

“Thôi vậy, chịu thiệt thòi cũng coi là phúc, đều đã qua rồi.”

Anh đeo tạp dề, kéo màn cửa qua rồi mở cửa quét lá rụng.

Bầu trời hơi âm u nhưng cũng vì thời tiết này mà màu đỏ rực của hoa hồng lại càng tươi sáng hơn. Số lượng nhiều hơn hôm qua, hoa hoa chen chúc nhau tới tận mép giỏ xe, xếp thành một núi hoa hồng nhỏ.

Lạc Minh Kính dở khóc dở cười: “Đây là phương pháp điển hình khi theo đuổi phụ nữ mà...”

Không biết tổng giám đốc có thể kiên trì tặng mấy ngày nữa, Lạc Minh Kính đoán sơ giá tiền, thầm nghĩ: “Tiếc tiền quá.”

“Anh!” Hứa Thiến Thiến tới, cô nhìn hoa hồng trong lòng Lạc Minh Kính, hai mắt tròn tròn: “Ai tặng hoa cho anh.”

“Bạn.”

Hứa Thiến Thiến nhanh mồm nhanh miệng: “Là người bạn đòi bao dưỡng anh tối hôm qua?”

Con bé này.

Lạc Minh Kính cười nhạt, anh hất cằm ra hiệu Hứa Thiến Thiến lấy chổi giúp anh, còn mình thì ôm hoa hồng về phòng vẽ tranh, đồng thời vút một câu: “Quét xong rồi vào.”

Hứa Thiến Thiến quét hai cái thì nhận ra được điều không đúng, cô ném chổi chạy vào tính sổ: “Em là con gái một của nhà họ Hứa, là hòn ngọc quý của cả nhà! Là em gái duy nhất của Lạc Minh Kính anh— mặc dù chỉ là anh em họ nhưng anh thân là anh trai không những không nâng niu em còn coi em là cô bé Lọ Lem đi quét rác!”

Lạc Minh Kính đeo kính, từ từ tia nhánh hoa: “Em gái, diễn sâu quá, tình mộng đi.”

“Em lo cho anh nên mới đến...” Hứa Thiến Thiến ngồi xuống, nói: “Nếu không sáng sớm em cũng không chui khỏi chăn ấm, vừa đi tàu điện ngầm vừa tìm xe buýt chạy tới đây sao? Nói cho em biết một chút thôi.”

Cô lấy điện thoại, lục ra một tin weibo: “Hôm qua em lo muốn chết, lướt tìm weibo cả đêm mới rõ ràng mọi chuyện.”

Là clip ghi hình trực tiếp.

— Điều bộ, hóa ra kẻ có chút tiếng tăm thấp kém trên mạng đã đàm phán giá cả với kim chủ như thế này

Hứa Thiến Thiến mở loa lớn, Lạc Minh Kính nghe được giọng của mình truyền ra.

“Nếu là bao dưỡng... Có tiền... Cô... Ra giá bao nhiêu.... Bao nhiêu tiền...”

Màn hình video clip tối đen, leo lắt ánh sáng mờ hồ từ gian ngoài phòng vẽ truyền tới, trong 2 phút ngắn ngủi chỉ có câu này là nghe rõ ràng, những câu khác không quá rõ, không nghe được nội dung nhưng có thể hiểu được, có hai người đang nói chuyện với nhau.

Hứa Thiến Thiến ủ rũ: “Tối hôm qua em nghe tới hơn 30 lần, xác định là giọng của anh... Lời này mà anh cũng có thể nói ra?”

“...” Lạc Minh Kính cắt gãy một nhánh hoa, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ nhưng mở miệng lại cực nhẹ nhàng: “Lại đây.”

Lại vậy nữa.

Hứa Thiến Thiến nghe thấy, cúi đầu im lặng thật lâu mới nói: “A..., nếu là hiểu lầm... Anh định giải thích thế nào?”

“Thuận theo tự nhiên.” Lạc Minh Kính lấy lại khuôn mặt tươi cười, vui đùa nói: “Bán manh có tác dụng sao?”

“VẬY... Có thể nói em biết, tối hôm qua là ai không?”

“Quản lý công ty trò chơi có mặt trong buổi triển lãm mấy hôm trước.” Lạc Minh Kính nói: “Tối hôm qua mời cô ấy tới nhà ăn cơm, nói giỡn mấy câu.”

“...Đàn ông hả?” Hứa Thiến Thiến nhiều chuyện.

Lạc Minh Kính đập bàn: “Phụ nữ!”

“Phụ nữ?”

Thấy vẻ mặt cô thất vọng, Lạc Minh Kính vung cây kéo: “Mấy con bé này, hủ tới cả anh trai cũng không tha sao?”

Hứa Thiến Thiến: “Đương nhiên không tha.”

Tĩa hoa xong, Lạc Minh Kính hỏi cô: “Ăn cơm chưa?”

Hứa Thiến Thiến: “Chưa.”

Lạc Minh Kính quay lại nấu canh, chỉ huy Hứa Thiến Thiến dọn dẹp phòng tranh giúp anh.

Hứa Thiến Thiến lười từ trong ra ngoài nhưng nể mặt bữa sáng cô đứng lên sắp xếp lại phòng.

Qua một lúc, Hứa Thiến Thiến ở trong phòng hỏi anh: “Anh, anh vẽ mấy phác thảo thiết kế này khi nào vậy?”

“Tối hôm qua.”

“Trang phục của mùa tới sao?”

“Không phải.” Lạc Minh Kính cầm thìa tới, chỉ vào mấy bản thảo giải thích cho cô, “Chỉ là hình ảnh ban đầu thôi. Anh đang có ý định làm một series Trung Quốc, nguyên bộ, không riêng quần áo mà còn có trang sức, dựa vào 24 dịp lễ tiết, mỗi một dịp lễ sẽ có một phong cách riêng, một dịp sẽ tập trung vào một loại nguyên tố chính của Trung Quốc, kể cả màu sắc và hình vẽ, đều dùng những thứ truyền thống Trung Quốc. Ví dụ như bản này...”

*24 dịp lễ tiết: một năm ở Trung Quốc có 24 tiết, ví dụ như Lập Xuân, Thanh Minh, Đông Chí.... Tiết hay còn gọi là lễ, tết: VD: Xuân tiết = tết Nguyên đán ở ta.

Nói tới ý nghĩ sáng tạo riêng của mình, đôi mắt Lạc Minh Kính không khỏi sáng lên: “Đây là Bạch Lộ, thuộc về series trang phục mùa thu, màu sắc chủ yếu là xanh non, phong cách mở đầu của Bạch Lộ là trang nhã, thêu hoa văn Bạch Hạc, đại khái là dựa vào <Kiêm Gia> trong Kiêm Gia

thương thương, Bạch Lộ vì sương* để thiết kế nên trang phục với sự xam xôi trống trai trong phong cách cổ xưa.

*Kiêm Gia thương thương,

Bạch Lộ vì sương.

—Kinh thi của Khổng Tử—

Bạch Lộ cũng là tiết thứ 15 trong năm, kéo dài khoảng từ 7-24/9.

“Một tiết, một bài thơ, một bộ quần áo. Một năm bốn quý, một quý sáu tiết, sáu series. Kể cả đồ trang sức, hoa tai, cách trang điểm... ngoài ra có thể làm một bộ 24 tiết của series phục cổ, cùng với một bộ 24 tiết của series hằng ngày.” Lạc Minh Kính nói: “Thế nào?”

Hứa Thiến Thiến líu lười, cô run tay rất lâu sau mới gật đầu thật mạnh: “Đáng khen! Anh sẽ hợp tác với bên bán hàng hiện tại để kinh doanh những trang phục này sao?”

“Chắc là không.” Lạc Minh Kính nói, “Theo định vị thị trường sẵn có của bên bán thì họ sẽ không nhận loại này, hơn nữa nếu anh đề nghị hợp tác, có thể bản thiết kế sẽ bị sao chép... Trước mắt anh chưa tính tới, anh phải hoàn tất bản vẽ đã. Bây giờ anh mới vẽ phác họa trang phục của sáu tiết, còn xa lắm, chuyện sau này để sau này nói tiếp.”

Lạc Minh Kính xoa đầu Hứa Thiến Thiến: “Đâu phải em không biết sự xui xẻo của anh, có thể đời này nó chỉ là bản vẽ trên giấy thôi. Nhưng... không sao cả.”

Ăn sáng xong, Hứa Thiến Thiến trộm nhìn hoa hồng bên cửa sổ: “Tặng nhiều vậy, anh không có đủ bình hoa, em mang về ký túc xá nhé.”

“Sao? Giả bộ là bạn trai tặng à? Hà Tây không tặng hoa cho em?”

Hà Tây là bạn trai Hứa Thiến Thiến, nhỏ hơn cô hai tuổi, là đàn em ngành biên trình cùng trường, bình thường vô cùng tôn sùng Hứa Thiến Thiến, tôn cô như nữ thần mà ngày ngày nâng niu.

“Không tặng.” Hứa Thiến Thiến nói, “Không biết lãng mạn gì hết nên muốn mượn mấy bông hồng của anh, về hù mấy cô bạn.”

Lạc Minh Kính nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Cầm đi đi.” Anh đi rửa chén, Hứa Thiến Thiến đứng ở cửa sổ chọn từng bông, cô cầm bông cũ ra vào bình và lấy bông mới đi.

Vừa chọn cô vừa nói: “Buổi chiều có live nữa chứ anh?”

“Có.”

“Bình luận hôm nay có thể sẽ chướng mắt một chút, anh đừng để ý quá.” Hứa Thiến Thiến nhỏ giọng nói: “Muốn nổi tiếng phải trả một cái giá tương xứng...”

“Biết.”

“Đúng rồi, ban nãy em tính hỏi, anh cắt tóc ở đâu vậy?” Hứa Thiến Thiến nói: “Cuối cùng anh cũng chịu cắt sửa, trông rất đẹp.”

“...Nhà bạn.”

“Đắt không?”

Bỗng chốc Lạc Minh Kính cười: “Không rẻ.”

Tóc dài tới vai, phần đuôi tóc được cắt gọn gàng còn tạo cảm giác có nhiều tầng, so với cái đầu tóc dài ngắn tùy ý trước kia của anh thì đẹp và khéo hơn rất nhiều.

“Anh...”

“Hử.”

“Cái kia...” Hứa Thiến Thiến nói, “Hai ngày trước em có nói là em muốn đi trường học Italy nhưng ba em, ông ấy nói ông không hỗ trợ, bảo em tự mình lo...”

Lạc Minh Kính đóng vòi nước, im lặng không nói.

“Em đang định xin học bổng nhưng nếu muốn sống bên đó thì trừ học phí còn có phí sinh hoạt, vừa học thiết kế...thuê phòng, tài liệu... Tính hết toàn bộ thì thật sự không rẻ.” Hứa Thiến Thiến xoa xoa đóa hoa héo rũ trên cửa sổ, ngượng nghịu một lúc mới nói: “Ba em kêu em tìm bác hai xin...”

Lạc Minh Kính nhìn chăm chăm bồn nước gần người: “Bao nhiêu?”

“Em không rõ nhưng phải học hai năm...” Hứa Thiến Thiến nói, “Chắc ... ba bốn mươi vạn...”

Hứa Thiến Thiến không đợi được câu trả lời, cô quay đầu nhìn qua nhưng chỉ thấy bóng lưng của Lạc Minh Kính.

Hứa Thiến Thiến nổi lên dưng khí, nói: “Anh... Nếu không, anh nói với bác hai...Nói một tiếng, em, nếu em đi... không tốt lắm, bác hai không có liên hệ gì với nhà em, em không mở miệng được.”

“Em xin trước đi.” Rốt cuộc Lạc Minh Kính nói chuyện, “Lấy được offer... Anh sẽ nói với ông ấy.”

Cô nói muốn xin, không phải mượn.

Lạc Minh Kính thở dài, nhắm mắt.

Trong văn phòng khoa học kỹ thuật Đông Thời, Fiona nhận được tin nhắn “Đến văn phòng tôi” của Thời Mẫn, cô vội chạy đến.

“Chị, có dặn dò gì sao?”

Thời Mẫn lấy một bó hoa hồng dưới bàn ra: “Cầm đi.”

Fina nhận, hỏi: “Chị, tặng ai?”

Thời Mẫn để bút xuống, cô cầm tách cà phê, lười nhác dựa vào ghế: “Cho em.”

Fiona tròn miệng: “...Hả? Chị? A?! Tặng em!”

“Lần trước, em nói, không ai tặng hoa cho em.” Thời Mẫn cười nói, “Chị tặng em. Fiona, em làm việc không tệ.”

Fiona đứng ngây trong phòng, cầm hoa, nước mắt nước mũi giàn dụa: “Em em em... Em cảm động muốn chết!”

“Mỗi sáng mở cửa ra, thấy hoa ngay trước cửa.” Thời Mẫn hỏi, “Và gặp mặt nhận hoa, cái nào cảm động hơn?”

“Trước mặt!” Fiona một bên khóc bên nói, “Chị, thiếu chút nữa em đã yêu chị rồi! À...Em lỗi quá rồi... Nếu, nếu chị để hoa lên chỗ em làm, hẳn là em không cảm động khóc như vậy... Rất cảm động, ấm lòng! Bây giờ đã nóng hằm hập!”

Cô trợ lý nhỏ khẽ dấm ngực, cảm động đến mức nói năng lộn xộn.

Nghe cô ấy nói vậy Thời Mẫn cũng hiểu rõ hơn

Cô mặc áo khoác, vỗ vai Fiona bảo cô quay lại làm việc rồi vòng qua phân phó trợ lý Tiểu Bì chuẩn bị xe.

Tiểu Bì lấy một chùm chìa khóa xe ra, bước đến sau lưng cô hỏi: “Thời tổng, có cần lái xe không?”

“Không cần, đưa chìa khóa cho chị.”

Vào thang máy, bỗng nhiên Thời Mẫn nghĩ tới gì đó, ngăn cửa thang máy, hỏi: “Nếu đàn ông được nhận hoa trực tiếp thì có cảm động như Fiona không?”

Tiểu Bì nói: “Không rõ lắm, em chưa từng nhận được hoa.”

Thời Mẫn cười: “Sao, cậu muốn chị đưa một bó hả?”

Tiểu Bì: “Nếu Thời tổng tặng, có lẽ phải chờ tới khi về nhà em mới có thể khóc.”

“Hả...?”

Tiểu Bì rùng mình, nói: “Về nhà, quỳ ván giặt.”

Hứa Thiến Thiến đi rồi, Lạc Minh Kính vén tay áo tiến hành tổng vệ sinh phòng tranh, vừa dọn dẹp gọn gàng xong thì chuông gió kêu lên.

Anh quay đầu nhìn lại và thất thần hồi lâu.

“Tặng cậu.” Thời Mẫn dựa cánh cửa, một tay đút túi, một tay cầm bó hoa hồng to, hồng tới nổi vô cùng khoa trương, hồng hết sức ngang ngược.

“Dưới danh nghĩa của cô...” Lạc Minh Kính nói, “Có phải có vụn mẫu ruộng trồng hoa hồng không?”

Thời Mẫn cong môi, bước chầm chậm tới, vén tóc anh lên, nhẹ nhàng thổi và khẽ nói: “Đây không phải hoa hồng, đây là tình yêu.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 8: Một Ngày Ba Bữa

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Sáng hôm sau, mở cửa ra lại thấy Thời Mẫn.

Cô nhét hoa vào tay anh, không hỏi anh nghĩ thế nào mà cứ thế nằm tựa lên ghế lấy sách đọc.

Lạc Minh Kính hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Anh làm? Ăn.”

Vì nhiều nguyên nhân nên lần trước Thời Mẫn không thể nếm thử tay nghề của anh, lần này cô hạ quyết tâm nhất định phải ở lại đây ăn cơm.

Lạc Minh Kính nói: “VẬY chờ một lát, tôi đi mua đồ ăn.”

“Xa không?” Thời Mẫn đứng lên: “Tôi đưa anh đi.”

“Không cần, chỉ tầm 20 phút, tôi đạp xe qua đó.”

Thời Mẫn đi tới, đứng bên cạnh nhìn anh lau xe mở khóa, chân dài sải bước lớn, ngậm một góc bóp tiền, cúi đầu xếp túi vải dùng mua đồ ăn.

Ngày thu, lá vàng rơi sáng cả mặt đất.

Anh phát tay áo, nói một tiếng rồi đi, chân vừa đạp xuống thì chiếc xe đã lắc lư rồi trượt ra ngoài.

Xe đạp ổn định lại, sau khi ngồi vững Thời Mẫn nhắc nhở: “Tôi để tay lên đây.”

Một đôi tay vòng qua eo anh, Lạc Minh Kính tê dại nửa người.

Cách quần áo, cũng có thể cảm giác được nhiệt độ từ hai tay.

“...Thời tổng cũng muốn đi?”

“Đổi cách gọi.”

“Chị.” Lạc Minh Kính nở nụ cười, “Tôi mua đồ ăn mà chị cũng đi? Cửa hàng của tôi chưa đóng.”

“Tôi đã xem rồi, anh không có khách.”

Lạc Minh Kính cười nhẹ: “Ừm.”

“Anh kiếm tiền sống bằng cách nào? Bán quần áo hay khen thưởng từ những lần phát trực tiếp?”

“Bán quần áo, thật ra cũng có bán tranh.” Lạc Minh Kính nói, “Đều là kinh doanh online nên bình thường không ai tới tiệm để mua.”

“Một tháng bán bao nhiêu?”

“Không nhiều.” Lạc Minh Kính nói: “Nhưng cũng đủ sống, còn có thể góp được ít tiền.”

Thời Mẫn nói: “Tiết kiệm để dành sẽ thành tiền chết, để tiền tệ lưu thông giao dịch nó mới sống.”

Đạo lý anh cũng biết nhưng Lạc Minh Kính không thèm để ý tới.

Thời Mẫn nói: “Anh rất đặc biệt, lần trước anh nói với tôi anh không có lý tưởng, chỉ muốn kiếm tiền thôi. Lời này không phải lời nói dối, tôi

nhìn ra được anh thật lòng nghĩ thế nhưng anh lại không làm như vậy.”

Cách trang trí phòng tranh rõ ràng là một phòng học, có thể thấy được là anh muốn nhận học trò để dạy vẽ tranh.

Nhưng anh không nhận.

Gần đó có quảng trường Trường An, phía đông là trường tiểu học, phía tây lại có một trường trung học, học sinh nhất định có nhưng anh không nhận.

Thời Mẫn không quên câu nhắc nhở ấm áp kỳ lạ kia, cô từng quan sát qua, người lớn ở gần đây đều là nhân viên hành chính vội vàng làm việc hoặc là bà nội trợ ở nhà chăm con, họ hoàn toàn không có thời gian học vẽ. Lạc Minh Kính không cần học sinh vị thành niên, vậy có nghĩa là anh gần như vứt bỏ mọi cơ hội kinh doanh của đào tạo hội họa.

Anh nói muốn kiếm tiền nhưng không dùng toàn lực ứng phó. Anh vẫn đang bước chậm rãi từng nhịp một, như thế việc buôn bán là yêu thích, kiếm tiền dựa vào duyên, tiền nhiều hay tiền ít đều là duyên phận, thuận theo tự nhiên.

Lạc Minh Kính trật tay lái, cố gắng ổn định, nói: “Tùy duyên đi.”

Bạn xem, quả nhiên là vậy.

Trạng thái của anh không giống người trẻ tuổi, ngược lại giống như người già về hưu, không có dã tâm và cứ từ từ cảm nhận thời gian và việc mình còn sống.

Chợ vô cùng náo nhiệt, gà bay chó sủa, nhao nhao âm ã.

Lạc Minh Kính để Thời Mẫn đỡ xe, anh giữ túi vải chọn đồ ăn.

Khi mua rau với trứng gà, Lạc Minh Kính hỏi cô: “Có ăn thịt gà không? Cá thì sao?”

“Không ăn kiêng.”

Hầu hết các cô các bác bán đồ ăn đều biết Lạc Minh Kính, thấy người phụ nữ mặc trong phụ đẹp đẽ, toàn thân tỏa ra hơi thở tinh anh bên cạnh bèn hỏi anh là ai.

Lạc Minh Kính vô cùng tự nhiên trả lời: “Chị cháu.”

Nét mặt Thời Mẫn phức tạp khôn kể.

Xử lý gà xong thì sang vớt cá, giỏ xe đầy, tay lái cũng treo hết chỗ, Lạc Minh Kính chở gà vịt cá và tổng giám đốc về cửa tiệm.

Trên đường đi, anh báo menu, không những có bữa sáng mà bữa trưa bữa tối anh cũng nghĩ hết rồi.

Một tay Thời Mẫn vòng eo anh, nét mặt cao thâm: “Anh nói vậy là có ý giữ tối đến tối đúng không?”

“Tôi lo xa.” Lạc Minh Kính vô cùng vui vẻ, anh nhẹ giọng ngâm nga điệu nhạc: “Chị ăn bữa sáng tôi nấu xong nhất định sẽ không chịu đi.”

Bữa sáng phong phú, ngon hơn nhiều so với món ăn khỏe mạnh Fiona mua cho cô, nó có cảm giác gia đình.

Vì vậy, như Lạc Minh Kính nói, cơm nước xong Thời Mẫn ở lại phòng tranh không đi.

Lúc Lạc Minh Kính rửa bát hỏi cô: “Hôm nay không đi làm sao?”

“Không đi.” Thời Mẫn: “Tôi không có việc gì phải vội cả.”

“Không phải công ty các cô sắp phát hành trò chơi mới sao?”

“Khoa học kỹ thuật Đông Thời sao?” Thời Mẫn cười: “Không gấp, khoa học kỹ thuật Đông Thời không cần tôi quan tâm.”

Lạc Minh Kính im lặng một lúc rồi hỏi: “Chị có bao nhiêu công ty riêng?”

Thời Mẫn cúi đầu gửi tin nhắn, tốc độ tay cực nhanh: “Dưới danh nghĩa của tôi thì không nhiều lắm.”

Sợ ảnh hưởng công việc của cô, Lạc Minh Kính không hỏi nữa.

Ăn cơm xong, Lạc Minh Kính giới thiệu tranh trong phòng vẽ, Thời Mẫn hỏi: “Có giá bán sao?”

Tư thế này, giống như vung tay lên muốn gói toàn bộ, Lạc Minh Kính uyển chuyển nói: “Chị à, ngàn vạn đừng mua hết.”

Thời Mẫn nói: “Anh nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn.”

Lạc Minh Kính cảm thấy dường như cô cố ý nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng nhưng lại không nghe ra chỗ nào không đúng.

Bao tranh xong, Thời Mẫn hỏi anh: “Tiền thuê nhà một tháng bao nhiêu?”

“Một quý một vạn.” Lạc Minh Kính nói, “Rất rẻ.”

“Điện nước thì sao?”

“Tự mình trả.” Lạc Minh Kính nói: “Cũng không đáng bao nhiêu.”

“Sao lại chọn mở tiệm ở đây?”

“Yên tĩnh.” Lạc Minh Kính nói, “...Chủ yếu là rẻ.”

“Lúc trực tiếp anh thường làm gì?”

“Bình thường là vẽ tranh, cũng có chơi game, hát một vài bài, nói chuyện phiếm.” Dừng một chút, anh cười: “Thỉnh thoảng... hóa trang.”

“Hóa trang nữ?”

“Đúng.”

Hoàn toàn là người làm nghề tự do, Thời Mẫn đưa ra nhận định.

Lạc Minh Kính bắt đầu hầm gà, Thời Mẫn nằm lười trên sofa đọc sách, nghe tiếng bước chân đi tới đi lui của anh và tiếng vang xào xạc của lá cây ngoài cửa, cô buồn ngủ.

Thời Sở nói, khuôn mặt Lạc Minh Kính không tạo ưu thế cho anh, nét mặt có tính xâm lược, một kiểu anh tuấn như rất khó gần, mắt lạnh mi nghiêm tạo cho người khác cảm giác không an toàn, có phần hơi hung dữ và rất không hiền lành.

Nhìn Lạc Minh Kính của hiện tại, Thời Mẫn cho rằng lời Thời Sở nói đều là nhảm nhí.

Có lẽ là hương vị canh gà quá ấm áp cũng có lẽ là hơi nước là mờ tầm nhìn mắt mày anh, tóm lại, từ trên người Lạc Minh Kính, Thời Mẫn nhận thấy được cảm giác của gia đình, nội liễm, sự bình thản còn có áp lực lúc ẩn lúc hiện, lung lay sắp đổ nhưng lại phải đối xử dịu dàng với người khác.

Cảm giác yếu ớt nhưng lại không chịu khuất phục ai.

Thời Mẫn liếm môi, ánh mắt ngày càng vui vẻ, cảm giác yếu ớt lại bừng bình của người đàn ông này, là sự hấp dẫn trí mạng với cô.

Chuông gió reo lên, một cô gái tóc ngắn có khuôn mặt khá nhỏ ôm một hộp giấy lớn đi vào, Thời Mẫn đứng dậy mở cửa cho cô.

Fiona để thùng xuống, vui vẻ nói: “Giá ưu đãi đặc biệt, tặng kèm rất nhiều quà.”

Cô lấy một gói dựa từ trong ba lô ra: “Chị, cho.”

Thời Mẫn chỉ Lạc Minh Kính, Fiona à một tiếng, đưa tới trước mặt Lạc Minh Kính.

Lạc Minh Kính nhận gói dựa mà không hiểu ra sao: ...Chào bạn.”

Thời Mẫn giới thiệu: “Đây là trợ lý của tôi, cô ấy mang máy rửa chén đến cho anh.”

Hóa ra vừa rồi cô liên lạc với trợ lý để mua máy rửa chén!

Fiona nhanh chóng mở thùng lấy máy rửa bát ra, cắm điện test máy.

“Hoàn mỹ!” Cô trợ lý nhỏ vỗ tay: “VẬY em không quấy rầy nữa, em đi nha chị.”

Thời Mẫn hỏi: “Em tới bằng gì?”

“Tàu điện ngầm.”

Thời Mẫn ném chìa khóa xe cho cô: “Lái xe chị về đi.”

Fiona ngơ ngác: “VẬY chị về thế nào?”

Thời Mẫn không nói, nhú mào, nhìn về phía Lạc Minh Kính.

Cô bé hiểu rõ, ý chị đại là hôm nay không về công ty.

Cô trợ lý tươi cười: “Đã hiểu, em lái xe tới công ty.”

Chờ người đi, Lạc Minh Kính nói: “Chị Thời... suy nghĩ quá cẩn thận.”

Thời Mẫn nói: “Tôi không thể ăn không trả tiền, nhưng tôi lại rất ghét rửa chén.”

Cô không thể ăn không ngồi rồi để anh vất vả làm hết mọi việc vậy nên, Thời Mẫn mua máy làm giúp.

Buổi sáng, buổi trưa, buổi tối.

Thời Mẫn quả thật ở lại ăn ba bữa cơm.

Tâm trạng Lạc Minh Kính rất tốt, vui vẻ xúc động: “Cũng chỉ hôm nay phòng bếp mới có chút hơi người.”

“Sang năm tôi có công ty mới đưa ra thì trường, cuộc sống thanh nhàn giống như hôm nay cũng không còn nhiều.” Thời Mẫn nói: “Chờ rảnh rồi thì ngày nào cũng như hôm nay, tới chỗ anh ăn cơm, anh có để ý không?”

“Hoan nghênh.” Lạc Minh Kính nói, “Một ngày ba bữa đầy đủ.”

Thời Mẫn cười: “Sau này... Sẽ có thêm bữa ăn khuya.”

Lời này, không thể ngấm thêm.

Sau bữa cơm chiều, Thời Mẫn rời đi.

Lạc Minh Kính nói: “Tôi tiễn chị đến đầu đường, chỗ này đón xe không tiện lắm.”

Lúc chờ xe, đột nhiên Thời Mẫn hỏi: “Quên chưa hỏi anh, tôi yêu anh là một chuyện, anh thì sao? Có suy nghĩ gì về tôi?”

Lạc Minh Kính chỉ cười, không trả lời.

Thời Mẫn nhẹ giọng nhắc nhở: “Anh còn nợ tôi một câu trả lời.”

Cô thấp giọng nói bên tai Lạc Minh Kính: “Nếu muộn, sẽ bị phạt.”

Lạc Minh Kính bỗng ôm lấy cô, cúi đầu, cũng ở khế nói bên tai Thời Mẫn: “Nếu vậy, phạt đi.”

Đôi mắt Thời Mẫn tràn đầy kinh ngạc.

Hai người tách ra, đứng song song nhưng không ai nói chuyện.

Xe tới, Lạc Minh Kính nghiêm mặt nói: “Chị, cho em thêm thời gian suy nghĩ.”

Thời Mẫn ngồi lên xe, cười mỉm: “Không cho. Bắt đầu từ ngày mai, tôi ngầm thừa nhận anh là bạn trai tôi.”

“Nghe rõ đây Lạc Minh Kính,” Thời Mẫn nói: “Sau này giới thiệu tôi, không được nói đây là chị gái mà phải nói là bạn gái, hiểu chưa?”

Lạc Minh Kính thong thả trở về cửa hàng, lặng lẽ đóng cửa, mở máy tính, đăng weibo nhắc nhở người xem giờ sẽ live.

Nét mặt bình tĩnh, nội tâm cũng bình tĩnh.

Chỉ lát sau, fans trong phòng trực tiếp dần dần đông hơn.

Đầy màn hình là bình luận “Ai bao dưỡng cậu?”, “Cậu sắp giàu to rồi.”, Lạc Minh Kính nói: “Không phát nhanh.”

Anh ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, anh cười chậm rãi nói: “Tôi từ bỏ cơ hội làm giàu nhanh đổi lấy một người bạn.”

Màn hình lập tức thay đổi.

Bạn bè kiểu gì?

Ba kim chủ?

Tổng giám đốc Maserati?

Cậu ngốc à, phát nhanh cũng không được, cậu không phải yêu tinh của chúng tôi, hừ!

Bạn bè dạng nào?

Lạc Minh Kính nói: “Một người hẹn với tôi một ngày ba bữa đều ăn cơm với nhau.”

Phản ứng trên màn hình như có thần giao, chỉ lát sau, hai chữ sống chung lướt đầy khung bình luận.

“Cách nói văn nghệ của việc sống chung.”

“Mọi người mau bình phẩm, chặc chặc, một ngày ba bữa ăn cơm chung, còn thiếu mỗi việc lãnh giấy chứng nhận thôi!”

“Một ngày ba bữa, đời người không thể thiếu, đây là biến tướng của việc tỏ tình à!”

“Chỉ có tôi không hiểu, chuyện bao dưỡng cứ trôi qua không rõ ràng như vậy sao?”

“Nam hay nữ?”

“Á? Yêu tinh ngoại tình rồi hả?”

Lạc Minh Kính thở sâu, trả lời: “Tâm trạng phức tạp, hôm nay vẽ tranh 18+ đi.”

Bình luận trong phòng trực tiếp bùng nổ.

Từ sau đó, Thời Mẫn thực hiện lời hứa của mình. Ngày nào cũng vậy dù công việc ít hay nhiều gì cô cũng tự mình mang hoa đến, có thời gian thì

ở lại ăn cơm, không có thời gian thì đưa hoa rồi đi.

Lúc Thời Sở biết được, anh cười giễu hành động tặng hoa của cô quá qua loa, chỉ dừng lại ở vẻ ngoài lãng mạn chứ hoàn toàn không nắm bắt tới tinh túy của lãng mạn.

“Cái này mà em cũng gọi là tình yêu?”

Thời Mẫn vừa châm chích vừa trào phúng nói: “Đúng, em yêu nông cạn, em chính là bề ngoài của anh ấy, không vào được mắt già của anh, cho nên im miệng.”

Tặng hoa nhiều lần, Thời Mẫn cũng nghiệm.

Với chuyện cô ngang ngược xác định quan hệ rồi chuyện thay đổi cách gọi này, Lạc Minh Kính không tỏ rõ thái độ nhưng kể từ hôm đó, anh bắt đầu cười với cô.

Nhận được hoa liền cười, đủ loại cười, cười lễ phép, cười bất đắc dĩ, cười vui vẻ, đến cuối cùng đã thành một thói quen, ấm áp tự nhiên.

Thời Mẫn thoải mái, nếu anh chịu nhận lấy vậy cũng chứng mình không phải mình cô cưỡng cầu.

Chỉ cần anh vui vẻ, đáp lại nhanh hay chậm, cô đều nguyện ý chờ.

Thời gian Thời Mẫn tặng hoa tới không không cố định, mỗi ngày một lần, hoặc sớm hoặc trễ.

Có đôi khi là kinh hỉ, cũng có lúc thành kinh hãi.

Kinh hỉ là sáng sớm anh thức dậy mở cửa ra là thấy Thời Mẫn dựa người vào cây hòe, giơ cao bó hoa trên tay, nói một câu: “Morning, tặng anh.”, có lúc kéo rèm cửa hàng đóng cửa buổi tối, cô đẩy cửa vào, để hoa xuống, đột kích nụ hôn chúc ngủ ngon, một câu: “Chúc ngủ ngon.”

Kính hân là khi Lạc Minh Kính đang phát trực tiếp, trùng hợp mang hoa tới.

Có lần, Lạc Minh Kính đang live dò xét giới hạn vẽ tranh lớn nhất của đồng nghiệp thì chuông gió vang lên.

Vì là vẽ trực tiếp, cái fans có thể thấy là hoạt động trên bàn đặt máy tính, họ không thấy vẽ mặt Lạc Minh Kính, chỉ thấy trên tấm vải vẽ tranh sơn dầu thừa ra một nét ngang, bờ ngực nửa che nửa đậy bị cắt đôi.

Bình luận bay qua một mảnh:

“Đau lòng ngực chị gái nọ.”

“Ha ha ha bị dọa tới vẽ lệch hết, có làm được không đấy.”

“Bị cha mẹ vào kiểm tra phòng ngủ!”

“Là tôi khi đang chơi điện thoại thì nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở...”

“Thật ra yêu tinh rất sợ đấy, mọi người phát hiện chưa?”

Thời Mẫn cầm bó bách hợp, nhét vào lòng anh: “Có bữa tiệc, ngày mai gặp.”

Thường ngày đều tặng hoa hồng nay lại đổi thành hoa bách hợp, Lạc Minh Kính kinh ngạc chớp mắt.

Thời Mẫn nói: “Đổi loại hoa khác, để anh khỏi nghĩ nhà tôi chỉ trồng mỗi hoa hồng.”

Lạc Minh Kính cười nhận lấy.

Khi vẽ tranh anh có thói quen đeo kính, viền vàng lóa sáng, không cười thì lạnh băng chặn người nghìn dặm nhưng cười lên thì như một chàng trai ấm áp, rất dịu dàng.

Nụ cười này khiến Thời Mẫn đứng thêm mười mấy giây.

“Đang trực tiếp?”

“Vâng...”

Lạc Minh Kính vô cùng căng thẳng, may mà Thời Mẫn không vào phòng nhìn máy tính của anh, chẳng qua... Cô vươn ngón tay, nhẹ nhàng vòng lấy sợi tóc bên tai anh trêu đùa, chậm rãi trượt đến xuống rồi từ từ buông tay.

Lạc Minh Kính nhẹ nhàng hít vào, xin khoan dung: “Đừng chọc, chân mềm.”

Thời Mẫn cười khẽ, cô hài lòng buông tay, xoay người rời đi.

Nhìn cô đi hẳn anh mới quay lại phòng trực tiếp, Lạc Minh Kính hỏi: “Làm sao để có thể chiếm vị trí chủ đạo từ đầu đến cuối trong một mối quan hệ?”

Anh cho rằng, không phải anh không có ý phản công anh chỉ thua ở chỗ thiếu kinh nghiệm.

Không ngờ bình luận bắt đầu bay xa, chọc ghẹo đến việc thiếu nhi không nên làm, cuối cùng tặng cho Lạc Minh Kính một kết luận cực kỳ bất đắc dĩ.

“Ngồi yên chờ được tán tỉnh.”

“Bị tán, là một loại hưởng thụ.”

Thời Mẫn hợp xong, Fiona ôm điện thoại vui vẻ chạy tới: “Chị, tìm được rồi!”

“Tên gì?”

“Minh Kính Cao Huyền Chiêu Yêu tinh!”

Lạc Minh Kính vẽ một bản Tần Anh 18+ nửa che nửa đậy màu sắc thượng hạng xong thì chuẩn bị kết thúc công việc.

Theo thường lệ, anh nhìn bình luận của mọi người.

Lúc này, bay qua bình luận của một ID tên Tổng giám đốc Maserati Thật mới đăng kí tài khoản: “Tư thế này không tệ.”

Lạc Minh Kính muốn ôm ngực: Làm tôi sợ muốn chết, thiếu chút nữa tưởng là tổng giám đốc, ảo giác... Nhất định là ảo giác, giọng điệu này!

Từ lúc anh đụng phải Maserati của Thời Mẫn, fans của anh thích náo nhiệt không chê phiền liền thay nhau sửa tên lại chọc anh.

Có người tên Xe sang của Tổng giám đốc, có người đổi Maserati của tổng giám đốc, còn có người thành Boss lớn Maserati và cái tên Tổng giám đốc Maserati Thật này là cùng một series nên anh không nghĩ nhiều.

Dù sao thế này cũng còn bình thường, chung quy thì so với: dòng họ yêu tinh trưởng thành như: Yêu tinh thờ gập dưới thân tôi, tổng giám đốc giận đê tiểu yêu tinh hay tiểu yêu tinh ôm bụng bầu bỏ trốn thì tốt hơn nhiều!

Cùng lúc đó, Thời Mẫn thấy được những nickname nằm bên phải màn hình khiến người ta đổ tai hồng của fans.

Thế giới của tổng giám đốc lại được mở ra một cánh cửa mới: “Vậy mà cũng được sao?”

Fiona lặng lẽ che mặt: “Còn có kiểu ID bạn gái...”

Bạn gái thực sự của yêu tinh, hoàng hậu của yêu tinh, yêu tinh là chồng bà không nhận phản đối, vân vân.

Thời Mẫn gõ phím, cười, lập tức ra tay sửa lại nickname.

“Nhân tài đích thực đã ăn được yêu tinh.”

Fiona hóa đá, Thời Mẫn nói: “Áo tưởng sức mạnh sẽ hại thân, thật tài mới có thể ăn no.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 9: Động Lòng Tán Ngược

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Lúc còn ở một mình, Lạc Minh Kính chỉ nấu bữa trưa, nếu ăn còn thì tối cho thêm chút nước, hâm lại rồi ăn tối.

Từ khi Thời Mẫn tới ăn cơm, dù thời gian cô tới là bất định nhưng Lạc Minh Kính vẫn luôn có tinh thần nấu ăn mạnh mẽ, vì anh muốn lúc cô tới sẽ luôn có cơm nóng để ăn, vậy nên ngày nào anh cũng nấu đủ bữa.

Có một thời gian, công việc của Thời Mẫn thư thả cô sẽ đến ngày ngày.

Mỗi ngày, cô mang hoa tươi vào cửa, Lạc Minh Kính sẽ nhận vô cùng tự nhiên, sau đó xới cơm, đưa đĩa cho cô.

Tổng giám đốc dùng hoa hồng đôi lấy cơm ăn hằng ngày.

Lạc Minh Kính mỗi ngày dùng cơm lửa về hoa hồng.

Nếu cứ nghĩ như thế hẳn cũng rất lãng mạn, chỉ là sau khi Thời Sở biết, anh bèn hai chân biếm cô em gái mình thêm lần nữa.

“Đã ngủ chưa? Mà bắt đầu giai đoạn một ngày ba bữa rồi hả!” Lúc nào anh cũng đặt câu hỏi liên quan đến nửa người dưới.

Thời Mẫn nói: “Ba bữa cơm đã có, mấy cái khác đang suy nghĩ biện pháp thực hiện.”

Ở trước Thời Sở thì phải mặt dày hơn anh, vậy mới làm cho anh cạn ngôn được.

Cái khác? Một ngày đêm sao?

Quả nhiên, chờ khi Thời Sở hiểu rõ ý thì nghẹn lời, tạm thời đăng cấp không bằng Thời Mẫn anh đành nhắm mắt giả câm.

Trời bắt đầu lạnh dần, Thời Mẫn càng siêng tới.

Lạc Minh Kính nấu canh cho cô, nghe tiếng sôi ùng ục trong nồi sành, giơ muống, bỗng nhiên nói: “Con đường ngắn nhất đi đến trái tim là đàn ông là thông qua dạ dày... Hóa ra thích hợp cho cả nam lẫn nữ.”

Thời Mẫn nhếch môi, dựa vào chiếc tủ lạnh cỡ lớn mới thay, gọt từng chút từng chút vỏ củ cải.

Lạc Minh Kính lau tay, xắn tay áo cho cô.

Lạc Minh Kính dừng lại, nhìn anh xắn xong cô nói: “Cuối tuần bận việc, không tới ăn cơm được.”

“Vâng, biết rồi.” Lạc Minh Kính nói: “Tôi vẫn nấu phần của chị, muốn ăn, tới là có.”

Thời Mẫn đẩy mắt kính bị trượt đến chóp mũi của anh lên, hỏi: “Giống vợ chồng già không?”

Lạc Minh Kính nói: “Đừng được đăng chân lân đăng đầu.”

Quan hệ yêu đương anh còn chưa đồng ý, Thời Mẫn đã muốn làm vợ chồng già.

“Tôi đã suy nghĩ tìm xem kẽ hở của anh nằm chỗ nào.” Thời Mẫn nghiêng đầu, hôn lên khóe môi anh, “Dù anh không từ chối nhưng cũng không chủ động.”

“Tôi đang đợi.” Lạc Minh Kính nghiêm túc nói, “Chờ khoảnh khắc động lòng.”

Thời Mẫn kinh ngạc nháy mắt, chỉ cười không nói.

Cuối tuần này Thời Mẫn không tới ăn cơm. Chỉ có bó hoa được đặt trong giỏ xe như mọi buổi sáng, không thấy người.

Thứ tư, Lạc Minh Kính mất động lực nấu ăn, anh mở trực tiếp gọt khoai tây, chuẩn bị nước muối nấu khoai tây lấp bụng.

Lúc này mới hơn ba giờ chiều nên người xem trực tiếp cũng không nhiều.

Trong lúc nhàm chán thì có tin nhắn tới.

Thời Mẫn: Cháo hải sản.

Lạc Minh Kính lập tức trả lời: “Hôm nay tới ăn cơm hả?”

Thời Mẫn: Bạn việc để lần sau đi.

Chỉ là tổng giám đốc muốn ăn nên nói tên món sẽ ăn vào lần tới.

Lạc Minh Kính ngăn người nhìn tin nhắn, sau đó anh mặc áo khoác, đạp xe đi chợ.

Về bắt đầu mở bếp, tốc độ cực nhanh, tiếng thớt vang lên thùng thùng, phòng bếp khí thế náo nhiệt.

Cùng lúc đó, Hứa Thiến Thiến gọi điện tới hỏi anh làm món gì.

“Anh hai, anh đừng quên tắt trực tiếp nữa, ok chứ? Phiên nhất là, có người nói có phải anh đang cố ý troll nấu nướng không kia.”

Tâm trạng Lạc Minh Kính rất tốt, còn nói giỡn được: “Đúng vậy, cố ý mở hộp báo bằng phát trực tiếp.”

“Anh ăn một mình? Có cần em giúp anh không?”

“Không cần, em gái em lo học cho tốt đi.” Lạc Minh Kính đắm vào nỗi đau của cô: “Thi ngoại ngữ sao rồi?”

“Tạm biệt!” Hứa Thiến Thiến cúp điện thoại ngay.

Nấu cháo xong, thay quần áo đã năm giờ chiều, Lạc Minh Kính gửi một tin nhắn: “Nấu xong rồi, mang tới cho chị.”

Thời Mẫn không dùng app xã giao, thông thường sẽ trao đổi bằng tin nhắn điện thoại.

*App xã giao: ở TQ thì dùng app như QQ, wechat, weibo.... ở Việt Nam thì mình hay dùng mess, zalo, skype, ...

Lạc Minh Kính mở bản đồ chỉ đường, định vị khoa học lý thuật Đông Thời. Đi đường cần nửa tiếng không xa lắm, anh lên xe đạp, lắc lư lên đường.

Thời Mẫn không trả lời, Lạc Minh Kính nghĩ nếu cô còn chưa xem tin nhắn, mình bất ngờ mang cháo qua thì liệu cô có ngạc nhiên không nhỉ.

Trên bản đồ còn nửa đoạn đường, trên làn đường dành cho xe ô tô bên đối diện có một chiếc Maserati chạy qua như bay, cua qua đường tại khúc quay đầu xe tiếp theo rồi từ từ lái tới.

Lạc Minh Kính đeo tai nghe, hát theo nhạc, đạp xe hết sức tập trung, trong giỏ xe ngoại trừ cháo hải sản, còn có một cành hoa hồng.

Trong xe, Thời Mẫn cười một tiếng, chạy ngang qua anh, nhìn qua kính chiếu hậu thấy anh hoàn toàn không phát hiện.

Thời Mẫn vừa thấy tin nhắn liên lái xe qua, vì lúc này cô không có ở khoa học kỹ thuật Đông Thời. Sản nghiệp của nhà họ Thời không chỉ có mỗi công ty khoa học kỹ thuật Đông Thời, mấy ngày nay cô vẫn ở bên giải trí Nguyệt Phong chuẩn bị trước khi đưa công ty ra thị trường.

Thời Mẫn dừng lại trước cửa Đông Thời Tech, mở cửa xe chờ Lạc Minh Kính.

Mười phút sau, hai mắt cô lóe sáng nhìn Lạc Minh Kính dần dần xuất hiện bên đường, dừng xe chống chân, gửi tin nhắn.

Thời Mẫn ấn còi, Lạc Minh Kính ngó người, mang bình giữ nhiệt tới: “Thấy tin nhắn rồi hả?”

“Ừ.” Thời Mẫn nhận mở nắp, mùi hương xông vào mũi.

Thời Mẫn cười: “Lạc Minh Kính, yêu tôi rồi hả?”

Lạc Minh Kính đưa tay xoa đầu Thời Mẫn: “Nghĩ nhiều quá.”

Bộ dáng vô cùng tự nhiên.

Anh cài hoa lên kính xe, vẫy tay tự mình đạp xe đi.

Thật như anh chỉ tới đây để đưa cháo cho cô vậy.

Bị xoa đầu bất ngờ, đôi mắt Thời Mẫn chột mở to, thật lâu sau cô ôm bình giữ nhiệt cười.

“Nguy cơ.” Cô nhìn bóng lưng Lạc Minh Kính nhỏ dần, vui vẻ nói, “Sắp thất thủ rồi.”

Thứ bảy, Thời Mẫn tới cửa hàng, Lạc Minh Kính vui vẻ tắt trực tiếp.

Hôm nay anh mặc đồ nữ, áo sơ mi phối với áo choàng kaki, quần màu xám, chân vừa dài vừa thẳng, Thời Mẫn vừa vào tới anh liền cột tóc lên, rửa tay nấu ăn.

Cách phối đồ và trang điểm hôm nay khá ổn, màu sắc thiên về ấm áp, đường nét gương mặt cũng nhu hòa hơn.

Thời Mẫn thấy trên bàn anh còn đặt một bộ đồ trang điểm vừa được dùng xong, cô hỏi: “Học vẽ tranh cũng giúp ích cho trang điểm phải không nhỉ?”

“Vâng.” Lạc Minh Kính nói, “Xử lý bóng mờ, chỉnh sửa tông màu cũng dễ hơn.”

“Là biết được rất nhiều.” Thời Mẫn kéo bàn qua, nghiên cứu chai chai lọ lọ trên bàn, nét mắt thay đổi liên tục.

“Tôi thấy có vẻ như chị không rõ mấy thứ này cho lắm.” Lạc Minh Kính hỏi: “Bình thường chỉ dùng phấn lót và son môi thôi sao?”

Thời Mẫn ngạc nhiên: “Nhìn ra được à?”

“Ừm.” Lạc Minh Kính nói, “Nhìn là thấy, không trang điểm, không vẽ mắt.”

Thời Mẫn nói: “Rất rườm rà, tôi lại lười nên không tìm hiểu. Anh có nhìn thấy phòng hóa trang của anh tôi chưa? Ở kỳ phản nghịch anh tôi vô cùng si mê tạo hình trang điểm; có một thời kỳ, đồ trang điểm trong nhà nhiều tới mức tôi sinh ra ám ảnh.”

“Nhớ ra rồi.” Lạc Minh Kính kính sợ, “Anh Sở là nhà tạo mẫu.”

“Nếu anh có anh trai như vậy, anh sẽ tránh xa những thứ khiến anh mình si mê.”

“Chị trang điểm lên sẽ đẹp hơn.” Lạc Minh Kính nghiên cứu từng đường nét trên gương mặt cô, khoa tay múa chân: “Trang điểm mắt sẽ làm tăng ưu thế của chị, mắt chị rất đẹp.”

Thời Mẫn giương mắt, cười nói: “Anh vẽ, tôi rất vui lòng thử một lần.”

Thời Sở từng nói muốn trang điểm cho cô rất nhiều lần song lần nào Thời Mẫn cũng từ chối. Nhưng hôm nay, Thời Mẫn lại tràn đầy hứng thú chủ động yêu cầu Lạc Minh Kính trang điểm cho mình.

Lạc Minh Kính hạ nhỏ lửa, lau tay, tới bàn ngồi xuống.

“Tôi đã suy nghĩ rất kỹ nên trang điểm cho chị theo phong cách nào rồi.” Anh lấy những đồ cần dùng ra, ngồi lại gần hơn: “Nếu không hài lòng, xin chị rộng lòng khoan thứ cho.”

Thời Mẫn kéo anh lại gần cô hơn nữa, thấp giọng nói: “Không cần căng thẳng quá làm gì, tôi chỉ muốn chiếm chút lợi từ anh.”

Để Lạc Minh Kính trang điểm là chuyện vô cùng thoải mái, anh sẽ chuyên chú chìn vào cô, đầu ngón tay vuốt ve lên từng tắc da mặt, nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt cô, dọc theo từng đường nét, vẽ nên từng sắc thái xinh đẹp.

Thời Mẫn thoải mái nheo mắt, cô nghĩ thầm hạng mục này khá tốt, phải bảo lưu lâu dài.

Lúc trang điểm mắt, Lạc Minh Kính chỉ tay vào cằm mình và nói cô: “Nhìn xuống đây.”

Thời Mẫn mỉm cười, tới gần, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Lạc Minh Kính không đoán được cô sẽ ra chiêu này, tay anh run lên, xin cô lượng thứ: “Đừng chọc... run tay.”

Kế tiếp, Thời Mẫn hoàn toàn phối hợp với anh. Trang điểm mắt xong, Lạc Minh Kính đẩy một túi son môi tới hỏi cô: “Chị muốn dùng cái nào?”

Thời Mẫn không mấy để tâm những thứ này: “Anh thích là được.”

Lạc Minh Kính cúi đầu im lặng nhìn túi son môi suy nghĩ.

Thật lâu sau, anh hỏi: “Màu trên môi tôi thế nào?”

Thời Mẫn gật đầu: “Hoàn toàn được.”

Lạc Minh Kính im lặng cất kỹ son môi, anh cười cười chậm rãi lại gần: “Vậy... Màu này.”

Anh hôn lên môi Lạc Minh Kính, nhẹ nhàng ma sát bờ môi cô.

Thời Mẫn thất thần. Lạc Minh Kính thuận thế đẩy cô xuống sofa, liếm hôn.

Tay Thời Mẫn đỡ lấy mắt kính sắp rơi của anh.

Lạc Minh Kính cầm tay cô, đặt lên trước ngực.

“Cảm nhận được không? Nhịp đập trái tim tôi.”

Anh nói: “Tôi nghĩ, tôi động lòng rồi.”

Có lẽ là ngày anh đưa cơm tới cũng có thể là hôm nay.

Không phải vì cô đơn vắng lặng mà là vì cảm xúc ập ủ lâu dài mà muốn quan tâm một người.

*Tế thủy trường lưu: Dòng suối nhỏ chảy dài.

Vậy nên mới quan tâm, thương thúc từng nét mặt của cô, cảm nhận sự ấm áp của cô.

Thời Mẫn giật giật chân mày, trông có vẻ đăm chiêu, cô vòng tay ôm cổ Lạc Minh Kính, ghé vào lỗ tai anh cười khẽ: “Phản ứng quá chậm, em... vẫn phải phạt anh.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 10: Chú Mèo Trốn Trong Tranh

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Chỉ nháy mắt, không khí dần trở nên nóng lên.

Khoảng cách của hai người rất gần, gần tới mức Lạc Minh Kính có thể nhìn thấy rõ ràng từng sợi lông mi của Thời Mẫn.

Người già trong nhà từng nói, khi hai mắt đối diện cũng là lúc linh hồn hai người thi đấu, dù có đánh bại họ thì bản thân cũng sẽ bị ánh mắt đối phương hút đi linh hồn.

Trước nay Thời Mẫn không tin những điều này nhưng hôm nay, nhìn vào ánh mắt Lạc Minh Kính, cô bỗng như bước nhầm vào vũ trụ mênh mông, mịt mờ ngỡ như lạc hướng.

Mất hồn rồi.

Đôi mắt của anh tô màu đỏ nhạt, đôi mắt thâm thúy ánh chút vui cười, đáy mắt như có ánh sao nhẹ nhàng rơi vào mắt Thời Mẫn.

Tim Thời Mẫn lỡ nhịp, nói thầm: “Không ổn.”

Nhà họ Thời lập nghiệp bằng việc kinh doanh ngành giải trí, sau khi cô tốt nghiệp về nước thì công ty giải trí Nguyệt Phong cũng là doanh nghiệp chính mà cô tiếp nhận. Dù là minh tinh hay thần tượng nổi tiếng, là đẹp tự nhiên hay chỉnh sửa đi nữa thì người đẹp mà cô nhìn thấy cũng đã

quá nhiều, nhiều tới nỗi miễn dịch. Nhưng khi ánh mắt Lạc Minh Kính lướt qua lòng cô lại loạn cả lên.

Thời Mẫn giơ tay lên, mu bàn tay chậm rãi di chuyển dọc theo lông mày dài của anh xuống sống mũi cao thẳng rồi tới môi.

Lạc Minh Kính nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn đầu ngón tay cô.

Trong mắt anh, hiện rõ tình dục, như ngọn lửa lớn, mỗi lần hai mắt chạm nhau đều hút hồn người khác.

Thời Mẫn nhìn anh, từ sâu trong đôi mắt anh, cô thấy được mảnh nhỏ vụn của sự âu sầu đang ra sức ẩn núp.

Với Thời Mẫn nỗi ưu tư thấp thoáng sau nụ cười kia tựa như đóa anh túc mê người.

“Thật nguy hiểm.” Thời Mẫn thầm nghĩ, “Thật muốn biết những gì anh ấy đã trải qua trong quá khứ.”

Cô phát hiện ra một chút hơi thở bi thương rất rất nhỏ từ trong mắt anh, muốn từ ánh mắt đó nhìn rõ mọi thứ và biết được những thứ có quan hệ với nỗi buồn đó.

Cô say mê kiểu đàn ông như vậy, giống một người cô độc lặng lẽ từng bước đi trong đêm, trải qua mưa gió băng sương, vượt qua thử thách, cắn răng chống đỡ, gắng gượng nhắc từng bước đi tới bây giờ, dùng hết sức lực để tiếp tục tồn tại, dốc hết toàn bộ năng lực có thể để sống còn.

Trên người Lạc Minh Kính có loại hơi thở này.

Càng làm cô mê muội, là sự kiêu ngạo không thể nào biến mất trên người anh.

Tựa như, chỉ cần cho anh một chùm sáng anh có thể vững khỏi xiềng xích và tung cánh bay lượn.

Ngón tay Thời Mẫn quấn lấy sợi tóc rơi xuống của Lạc Minh Kính, nhẹ nhàng hôn lên, thì thào vào lỗ tai anh: “Yêu tinh...”

Yêu tinh, ma quỷ câu tâm nhiếp hồn người khác.

Lạc Minh Kính sửng sốt, nhưng anh vẫn đang trong trạng thái mù mờ, không phân rõ là ảo giác hay là cô thực sự nói câu Yêu tinh.

Không khí tốt, có lẽ kế tiếp hai người có thể thừa dịp cả hai đều đang thần hồn điên đảo mà thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng không ngờ, Lạc Minh Kính vừa nhấp miệng, lấn người lên thì trời đất quay cuồng, ầm một tiếng, chiếc sofa đơn lật ngược.

Thế là, bầu không khí mập mờ vừa rồi sụp đổ, bể vụn.

Lạc Minh Kính nằm sấp trên người Thời Mẫn, trên lưng anh là cái sofa đơn anh mua được ở chợ bán đồ cũ.

Thời Mẫn cười thành tiếng, cô đẩy Lạc Minh Kính ra ngồi dậy, thuận tay vuốt tóc trước mặt ra sau đầu.

Mặc dù tổng giám đốc bị ngã nhưng ngồi dậy cô vẫn là tổng giám đốc. Thời Mẫn co một chân, tay chống trán, cô nghiêng mặt qua, đôi mắt phượng bất đắc dĩ cười cười, bình tĩnh nhìn Lạc Minh Kính.

Lạc Minh Kính đứng dậy, vươn tay, kéo Thời Mẫn lên: “Khụ... thiếu chút nữa.”

Anh có vài ý nghĩ không tốt, hai má đỏ ửng còn chưa kịp hạ.

Thiếu chút nữa là ** được rồi.

Không thể nói rõ cảm xúc trong lòng lúc này là thất vọng hay may mắn.

Thật ra, không nên qua loa như vậy, nói ra thì cái sofa này lật thật đúng lúc.

Anh không thể ở trạng thái ý thức mơ hồ mà lấy cả cuộc đời của một cô gái. Tuy nói cô tổng giám đốc không nhất định để ý mấy điều này nhưng anh vẫn nên chịu trách nhiệm mới phải.

Vừa mới nói động lòng là thuận thế đi lên ăn sạch sành sanh, chờ tổng giám đốc tỉnh táo lại, khẳng định sẽ cảm thấy anh là kẻ lừa gạt, tính tình tồi tệ.

Thời Mẫn chỉ nhìn anh cười không nói lời nào.

Nhìn ánh mắt uy nghiêm kia, Lạc Minh Kính chợt có dự cảm, anh vội vã nói: “Chị, ngừng lại, tôi biết bây giờ chị muốn thay hết đồ trong phòng của tôi, nhưng...”

Thời Mẫn kinh ngạc nhíu mày, dường như cô không ngờ rằng anh sẽ đoán được suy nghĩ của mình.

Lạc Minh Kính nói: “Tôi cũng sĩ diện, chị đã cho tôi rất nhiều đồ, tôi không muốn tiếp tục để chị mua thêm... Ngày mai tôi sẽ đi mua bộ sofa mới, cái này tôi bỏ nhưng chị đừng tiêu pha nữa, tôi không trả nổi.”

Thời Mẫn vừa thấy lại lại có phần hơi giận, trầm giọng: “Chỉ cần là thứ tôi đưa thì trước giờ không cần trả lại.”

“Không thể nói như vậy.” Lạc Minh Kính nói, “Mặc dù người tặng không có ý muốn tôi trả lại nhưng trên đời này không có gì là cho không, lấy của người khác sớm muộn gì cũng phải trả, dùng một cách khác để trả, đời người chung quy là một món nợ, người khác thế nào tôi không biết

nhưng tôi không thể để lại một món nợ hồ đồ. Chị, tôi sợ chị cho một lúc quá nhiều thứ, sau này bất kể là tình hay tiền tôi đều trả không nổi.”

Thời Mẫn không tỏ ý kiến: “Nào có cái lý do kỳ quái như vậy.”

“Buồng trong có ghế nằm, chị, nếu chị muốn ngồi vậy lấy cái kia.”
Lạc Minh Kính xắn tay áo nâng sofa, “Tôi đi vớt sofa.”

Anh chân dài tay dài, một tay nâng sofa gầy nhẹ nhàng khiêng ra ngoài.

Thời Mẫn từ tốn đi vào phòng trong, mở đèn đứng giữa phòng trong nhìn quanh chỗ anh ở.

Không gian trong phòng không lớn, thiết kế hẹp dài, trong cùng đặt một cái giường sát tường, khăn trải giường màu xanh đậm, chăn màu xám, khiêm tốn mà lạnh lùng.

Dưới giường là một dãy tủ chứa đồ để ngay ngắn, làm bằng gỗ, không phủ vải mà là nhiều chất liệu khác nhau.

Bàn máy tính đặt sát cửa đối diện với bức tường vẽ phong cảnh phía sau.

Phong cảnh trên tường là bức tranh do tự tay Lạc Minh Kính vẽ, là bức vẽ phòng tranh anh cùng cây hòe và xe đạp, có chú mèo đang nằm dưới tán cây hòe phơi nắng. Thời Mẫn mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bức vẽ trên tường.

Lúc lướt tới chiếc xe đạp thì cô ngừng lại.

Trên khuôn mặt Thời Mẫn hiện vẻ kinh ngạc, cô lui ra sau vài bước, vòng tay trước ngực, nghiêng đầu cẩn thận nhìn bức tranh trên tường.

Không chỉ có một chú mèo.

Dưới tàng cây có ba chú.

Phía sau cây có một bé mèo khác nữa, cái đuôi nhọn màu trắng lộ ra.

Trong giỏ xe ẩn giấu một bé mèo trắng đen.

Một con mèo màu trắng nằm chặn trước bánh xe đạp.

Trên cây hòe, trong lớp lá vàng kim cũng thấp thoáng chú mèo màu da cam.

Bên cạnh bốn chữ phòng tranh Chính Trực có một chú mèo đen đang ngáp ngủ, giữa hai chữ phòng tranh lại núp một nhóc mèo hai tai màu vàng nghệ.

“Đáng yêu.” Trong mắt Thời Mẫn tất cả đều là dịu dàng, nhìn những chú mèo đáng yêu này, tưởng tượng hình ảnh lúc Lạc Minh Kính vẽ bức tranh này mà khóe miệng cô cong cong.

Chuông gió trước cửa vang lên.

“Anh— Em và Hạ Tây đến rồi!”

Thời Mẫn vừa định vén rèm đi ra thì chợt thấy không ổn.

Lúc này tâm trạng cô khá tốt nên không muốn lãng phí miệng lưỡi giải thích với người khác rằng cô là gì của Lạc Minh Kính.

May mà Lạc Minh Kính quay lại: “Tối làm gì thế?”

“Mang mỗi làm ăn tối cho anh.” Hứa Thiển Thiển nói, “Em với Hà Tây tối chọn trang trí.”

Cùng với đó là giọng một cậu trai khá trẻ kêu một tiếng anh.

Lạc Minh Kính hỏi: “Treo ở đâu?”

“...Em chọn trước.” Dường như Lạc Minh Kính không muốn nói.

Lạc Minh Kính im lặng một lúc rồi hỏi thẳng: “Có phải hai đứa thuê phòng ở chung rồi không?”

Đôi người yêu nhỏ im lặng.

“...Xem ra là đúng vậy.” Lạc Minh Kính nói, “Hứa Thiến Thiến, em cần suy nghĩ cho kĩ.”

“Bọn em...” Hứa Thiến Thiến nói, “Tình vững hơn vàng.”

Hạ Tây cũng nói chuyện giúp bạn gái: “Anh yên tâm, em và Thiến Thiến bên nhau khá lâu rồi, em cũng tự nhận em là một người đàn ông đáng tin cậy, cũng không phải lần đầu anh gặp em, anh biết em là người thế nào mà. Quyết định này không phải do kích động nhất thời mà bọn em đã suy nghĩ rất lâu rồi.”

Mặc dù Hạ Tây nhỏ tuổi hơn Hứa Thiến Thiến nhưng quả thật cậu ta là người có phẩm hạnh đoan chính, tính tình chính trực.

Nhưng vấn đề ở đây lại không nhằm vào cậu ấy.

Lạc Minh Kính hỏi cô em họ chưa đủ lớn: “Không phải em nói muốn đi du học sao?”

“Chẳng phải còn tới nửa năm nữa sao...” Hứa Thiến Thiến nói, “Cũng là vì vội vàng xin, mới không muốn ở kỹ túc xá, giờ nghỉ ngơi và làm việc khác mọi người, chán muốn chết, chuyển ra ngoài mới có thể tĩnh tâm chuẩn bị tài liệu.”

Nếu con bé đã nghĩ kỹ Lạc Minh Kính cũng không can thiệp, vậy tay: “Chọn đi.”

Đôi tình nhân nhỏ vui vẻ chọn tranh, Lạc Minh Kính đi vào buồng trong, vén màn lên, thấy Thời Mẫn dựa vào bàn máy tính nhàn rỗi lật sách xem.

Hai người nhìn nhau cười.

Hứa Thiến Thiến nói: “Bốn bức nha anh, tụi em đi đây, chuyển tiền cho anh sau.”

Lạc Minh Kính lên tiếng: “Bye.”

Chờ chuông gió ngừng reo, Lạc Minh Kính mới khẽ nói với Thời Mẫn: “Lúc về không thấy em anh còn tưởng chắc em đi rồi.”

“Anh còn nợ em lời chúc ngủ ngon.” Thời Mẫn nâng mắt nói, “Không nghe được câu này, em không nở đi, hôm nay không thể nào kết thúc.”

“Anh phát hiện em...” Lạc Minh Kính cười, “Rất biết tán tỉnh người khác.”

Rẽ vào đường Trường An, Hạ Tây kẹp tranh dưới cánh tay, nắm tay Hứa Thiến Thiến, lúc đi qua quảng trường, mắt Hứa Thiến Thiến sáng lên, nói: “Hạ Tây mau nhìn, là Cayenne Porsche!”

“Xe gì?”

“Là siêu xe em muốn mua! Chờ tới lúc em thành nhà thiết kế trang phục nổi tiếng quốc tế, em sẽ mua liền Cayenne, em yêu chết thiết kế của Porsche.” Hứa Thiến Thiến chặc lưỡi, nói: “Mười năm trước nhà bác hai em đã có rồi, hâm mộ muốn chết. Hồi em còn nhỏ, khi ngồi xe nhà bác, em không dám nói chuyện lớn tiếng, lúc đó em đã nghĩ phải mua Porsche, đường cong thiết kế thật đẹp.”

“Bác hai? Đúng rồi Thiến Thiến, người anh này của em là anh bên nội hay bên ngoại?”

“Anh họ nội.” Hứa Thiến Thiến nói, “Anh ấy là con bác hai, nhà bác siêu có tiền.”

“Anh họ bên ngoại chứ.” Hạ Tây cho rằng cô không biết, giải thích: “Không cùng họ thì là anh họ ngoại.”

Hứa Thiến Thiến trợn trắng mắt: “Đừng coi em là người ngốc được không? Là bên ba em, em và Lạc Minh Kính cùng một bà nội, anh ấy chính là anh họ bên nội em.”

Hạ Tây khó hiểu: “Em theo họ mẹ?”

“Đâu có, bác em ở rể.” Hứa Thiến Thiến nói, “Ba em nói năm đó bác hai bỏ học, ra bến tàu làm công cho người ta, sau đó dụ dỗ* con gái nhà ông chủ, lúc đó ba cho rằng nhà họ chỉ có một nhà máy thôi, không ngờ đó lại là doanh nghiệp gia tộc, bây giờ những chiếc thuyền ở vùng duyên hải và nước ngoài, toàn bộ đồ vật đó, kể cả ỗ trực cũng do nhà họ độc quyền kinh doanh... Cho nên sau khi kết hôn bác hai bèn đổi sang họ Lạc cùng họ với ông chủ, sinh một con trai cũng đặt theo họ người ta, cho nên bọn em không cùng một họ.”

*Dụ dỗ: ở đây dùng theo nguyên gốc bản tiếng Trung 勾搭 là dụ dỗ, cấu kết nên dù muốn để thành quen biết hay yêu đương cũng không phù hợp.

Cuối cùng Hạ Tây cũng biết quan hệ gia đình này.

Hứa Thiến Thiến nói: “Anh đừng có thấy anh em mỗi ngày khóc than, nghệ sĩ lang thang nghèo túng bán quần áo, thật ra trong nhà siêu có tiền, chỉ cần anh ấy về nhà, không phải đều của anh ấy sao!”

Hạ Tây nghe được bên trong có câu chuyện: “Sao anh ấy không về? Ở lại chỗ này làm gì?”

Hứa Thiến Thiến sửng sờ, thật lâu sau cô mới nói: “Thôi, không nói nữa. Nói chung là rất thảm...”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 11: Thời Đồng, Thời Tổng*

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

*Đồng: thành viên trong hội đồng quản trị hoặc trong ban giám đốc.

– Tổng: giám đốc hoặc người đứng đầu một tổ chức.

Thời Mẫn về nhà, Thời Sở liếc cô: “Ôi cha, hôm nay không trắng như người chết đỏ ăn thịt người nữa à? Ai trang điểm cho em vậy? Còn uốn tóc nữa... Em không hợp với tóc uốn gợn sóng lờn, con nhóc hơn hai mươi tuổi mà giả bộ thành chị gái trưởng thành cái gì!”

Nghe xem những từ ngữ hình dung này, ôi thân thiết biết bao, da trắng như người chết môi đỏ như ăn thịt người, dám nói cô như vậy, tuyệt đối chỉ có anh trai ruột cô.

Thời Mẫn không thích người khác sờ tới sờ lui trên mặt mình nên cô luôn tự trang điểm mỗi ngày. Nói là trang điểm, thật ra cũng chỉ đánh lớp phấn nền và son môi, dùng keo xịt tóc định hình rồi dùng tay vuốt tóc từ trước ra sau.

Mọi thứ đều đơn giản như vậy.

Thời Mẫn coi những chuyện này là việc vặt mà đã là việc vặt thì không cần phí nhiều thời gian vào nó cho nên có thể đơn giản thì đơn giản.

Đương nhiên, cô và Thời Sở hoàn toàn khác nhau cho nên hai anh em thường xuyên vì chuyện trang điểm quần áo mà châm chọc nhau.

Ngày xưa Thời Sở mà nói vậy thì Thời Mẫn ắt sẽ xả lại anh vài câu nhưng hôm nay, tâm trạng Thời Mẫn rất tốt nên không để ý tới anh, cô chỉ cười khẽ rồi lên lầu.

Thời Sở điều khiển xe lăn điện chạy tới dưới cầu thang, nói: “Hôm nay cũng chưa ngủ được?”

Thời Mẫn lui lại sau vài bước, thò đầu hỏi anh: “Sao anh thích quan tâm tới cuộc sống nửa người dưới của em quá vậy?”

Thời Sở tỉnh bơ: “Cuộc sống nửa người trên của em không cần anh quan tâm.”

“Cuộc sống nửa người dưới của em cũng không cần anh quan tâm.”

“Em sợ chứ gì?” Thời Sở nói, “Để anh xem xem em có thể giả bộ thâm trầm được bao lâu.”

Thời Mẫn nhú mày: “Em không có cái sợ nào để lộ.”

“Em cũng chỉ học được chút xíu từ anh...” Thời Sở nhếch miệng lắc đầu: “Có phải muốn ngủ nhưng lại không dám, sợ không trấn áp được chứ gì?”

“Không thèm cãi với anh.” Thời Mẫn quyết đoán đóng cửa.

Đầu hẻm có gia đình nọ mở tiệm ăn sáng, chủ tiệm có chiếc xe ba bánh nhỏ. Lạc Minh Kính dậy sớm, mượn xe ra chợ đồ cũ mua hai cái sofa dài, còn mua thêm mấy thanh gỗ.

Anh vốn định dùng chúng để live làm khung tranh nhưng khi cân nhắc tới độ dài, anh hào hứng nói: “Làm cây đàn đi!”

Trong phòng trực tiếp, hàng loạt bình luận 666 bay qua phủ khắp màn hình.

Quần cộc của Yêu tinh: “Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm, kỳ thực họa sĩ mà tôi yêu thích là một thợ mộc...”

Cup ngực bỏ trốn của yêu tinh: “Piano sao?”

Tổng giám đốc tức giận đê tiếu yêu tinh: “Lầu trên nói piano, làm tôi phì cười...”

Maserati không thể bồi thường: “Xuất hiện rồi! Vẽ đàn cho đỡ đói!”

Lạc Minh Kính tắt mic bên này, cầm lưỡi cưa khúc gỗ, tay áo xắn lên cao, chân dài co lại giẫm lên tấm ván gỗ.

Trong khung bình luận, fans lâu năm lại bắt đầu vui đùa.

“Tư thế mất hồn.”

“Lại tạo dáng rồi.”

“Các người không hiểu gì hết, tư thế này nhìn chân thật dài 2333.”

“Không ai khen quý nghèo sao? Không cảm nhận được mùi vị của sự tiếp xúc mạnh mẽ à!”

“Không.”

“Không.”

“Prprprpr.[im lặng liếm giữa đùi].”

Trong màn hình yên tĩnh, fans thấy Lạc Minh Kính chợt dừng lại, vội vàng cầm lấy điện thoại, chẳng mấy chốc anh rời khỏi phạm vi ống kính.

“Lại nữa, cho điếm kém, không kính nghiệp!”

“Ra ngoài rong chơi mà không thèm thông báo!”

“Là ai call, ai?! Không có chân dài, cả nhà các người họp lại có bồi thường được không?”

Tin nhắn là do Thời Mẫn gửi tới, chỉ có bốn chữ: Cơm sườn heo hầm.

Lạc Minh Kính gần như phản xạ có điều kiện, nhận được tin nhắn là xuống bếp.

Gần tới giữa trưa, Lạc Minh Kính múc sườn lợn ra nồi, đập xe đưa cơm cho Thời Mẫn.

Trước khi đi anh nói với Thời Mẫn, Thời Mẫn báo địa chỉ mới cho anh: “Giải trí Nguyệt Phong. Em có cuộc họp, anh tới thì vào văn phòng của em chờ chút.”

Đến giải trí Nguyệt Phong, lễ tân hỏi anh: “Xin hỏi anh tìm ai?”

Lạc Minh Kính đi vào địa bàn của Thời Mẫn, cũng thay đổi cách gọi: “Là Thời tổng của cô.”

“Xin hỏi anh có hẹn trước không?”

“Có.”

“Tâng tám, mời đi bên này.” Bàn lễ tân sắp xếp một cô gái dẫn đường cho anh.

Không hổ là công ty giải trí, trước không bàn tới nhan sắc của những người ra vào thế nào, tất cả đều trang điểm đẹp đẽ, quần áo gọn gàng, nhìn sơ cả công ty đều là tuấn nam mỹ nữ.

Cô gái trẻ dẫn anh tới cửa văn phòng tổng giám đốc, gõ gõ cửa, không có ai, ngoài cửa viết bảng hẹn trước, mời Lạc Minh Kính vào phòng chờ, còn mình thì khách khí gật đầu, quay về cương vị công tác.

Trong phòng tổng giám đốc không có ai, phòng thư ký cũng không, mọi người đều không ở đây, xem ra là chưa họp xong.

Lạc Minh Kính đặt bình giữ nhiệt lên bàn, ngồi xuống sofa trước bàn giám đốc, ngoan ngoãn chờ đợi.

Văn phòng tổng giám đốc không trang trí theo hơi hướng lạnh lẽo, diện tích tuy lớn nhưng được xếp đầy đồ đạc, riêng giá sách đã có ba cái, bên trong nhét đầy các quyển poster album ảnh, được xếp lộn xộn cao tới sát trần, nhìn như lúc nào cũng có thể sập nhưng lại có một sự cân bằng kỳ dị.

Có lẽ là tan họp, trong hành lang vang tiếng nói chuyện mãi tới trước cửa.

“Vậy sẽ dựa theo ba màu sắc chủ đạo làm, tôi sẽ về liên lạc với bên chuyển đổi trang phục, còn trang phục thì tôi sẽ nhắc đoàn đội bên đưa ra bản phác thảo trước, thời gian hơi sát nhưng nếu Thời tổng yêu cầu chúng tôi sẽ cố hết sức làm.”

“Cậu thì tôi yên tâm, năm năm trước có thể làm được tinh phẩm kinh diễm trong và ngoài nước, năng lực của cậu thế nào, các tác phẩm đã nói cho tôi biết rồi.”

“Nào có, quá khen rồi.”

Cửa mở ra.

Lạc Minh Kính ngẩng đầu, thấy người đàn ông đứng trước cửa, kinh ngạc xong vẫn tiếp tục thấy kinh ngạc.

Là, Thời tổng... Thời Sở cũng là tổng giám đốc.

Nhưng khiến Lạc Minh Kính kinh ngạc không phải vì mình đi nhầm phòng mà là vì trước đó Thời Sở còn ngồi xe lăn nhưng bây giờ lại yên lành đứng trước mặt anh.

Đứng thẳng, không dùng gậy chống.

“...”Lạc Minh Kính hỏi, “Chân của anh Sở...”

Thời Sở gật đầu với người ngoài cửa, trở tay đóng cửa, hai chân bước nhanh không hề có chút tật nào, đi thẳng tới để tài liệu lên bàn, nhú mào: “Tới văn phòng tôi làm gì thế? Muốn tôi tiềm* cậu?”

*Tiềm: ă, quy tắc ă trong showbiz, các thím hiểu mà.

Tiếp đó, ánh mắt anh chuyển tới bình giữ nhiệt trên bàn, nói: “Tới đưa cơm cho tôi?”

“Của Thời Mẫn.” Lạc Minh Kính nói, “Ngại quá, tôi cho rằng chỉ có Thời Mẫn nên chỉ nói tìm Thời tổng, kết quả...”

Thời Sở nhai kẹo cao su, nhìn anh một lúc lâu mới nói: “Thời đồng, Thời tổng, khác nhau. Thời Mẫn thì ra cửa quẹo trái, văn phòng Đồng Sự Trưởng.”

“Làm phiền anh rồi.” Lạc Minh Kính cũng không tính hỏi chuyện chân anh, cầm bình giữ nhiệt đi.

Thời Sở kéo anh lại, cười nói:”Lạc Minh Kính, gương sáng treo cao chiếu yêu tinh.”

Lạc Minh Kính dừng lại, cười hỏi; “Thời tổng... Điều tra thông tin của tôi?”

Nụ cười có chút lo lắng, ngay cả ánh mắt cũng có phần tránh né.

“Tôi không có hứng thú đó.” Thời Sở nhún vai, “Chỉ tình cờ biết được cậu là chủ phát sóng chúng tôi kí hợp đồng thôi. Mạc Ngư Live là một trong những nền tảng quan trọng trong việc phát triển app live stream của giải trí Nguyệt Phong.”

Mạc Ngư Live là app phát sóng trực tiếp Lạc Minh Kính sử dụng, anh kinh ngạc một lúc lâu nhưng lòng lại nhẹ nhàng thở ra, xem ra Thời Sở không có điều tra anh, chỉ biết anh ký hợp đồng phát sóng với Mạc Ngư Live.

“Tôi thấy hợp đồng cậu ký, đính kèm cả chứng minh thư...” Thời Sở nói, “Nói cho cậu một chuyện.”

Anh cười xấu xa.

Lạc Minh Kính căng thẳng nhưng nghĩ nghĩ, chứng minh thư cũng không thể bại lộ tin tức gì, vì vậy gật đầu: “Anh Sở, anh nói đi.”

Thời Sở vươn ngón tay chỉ anh, lại chỉ bản thân mình, cười vui: “Hai chúng ta... Cùng tuổi.”

Thời Sở nhìn nét mặt kinh ngạc của Lạc Minh Kính, tâm trạng hết sức sung sướng, chỉ vào cửa, thấp giọng nói: “Em gái tôi, Thời Mẫn, thua tôi hai tuổi. Cậu ngẫm lại vấn đề tuổi tác này đi, anh Lạc à.”

Thật lâu sau, Lạc Minh Kính mới tìm được giọng nói của mình, nhìn ông chủ Thời Sở đang ngồi hai chân gác đặt lên bàn, hỏi: “Vậy còn, chân anh?”

“Tôi chỉ lừa thôi.” Thời Sở gõ đầu lên hai tay, cà lơ phớt phơ híp đôi mắt phượng lại: “Không muốn đi đường.”

Lạc Minh Kính không còn lời nào để nói, anh phải nhanh chóng rời khỏi cái người hư hỏng không chút đang hoàng này.

Thời Sở gõ bàn: “Lạc Minh Kính, chỉ đường cậu một chút, cậu thiếu một cơ hội nổi tiếng.”

Trực giác nói cho Lạc Minh Kính đây không phải cơ hội đứng đắn gì nên vội vàng giả bộ điếc nhưng vẫn muợn một bước, anh nghe được Thời Sở nói: “Cậu thiếu áo ngực cup C, chàng trai vô cùng nổi tiếng mặc nữ trang lại không tôn trọng nghề nghiệp, ngay cả áo ngực cũng không mua được nên mỗi tháng không kiếm được bao nhiêu tiền.”

Lạc Minh Kính ra khỏi phòng tổng giám đốc, hỏi hướng tới văn phòng Đồng Sự Trưởng, lúc đi qua thang máy anh thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc, thì đột ngột dừng lại.

Lúc tới xác nhận thì thang máy đã đóng lại.

Lạc Minh Kính ngẩn ngơ, nhắm mắt bình ổn cảm xúc.

Hình như anh có nghe Hứa Thiến Thiến nói qua, người nợ đã về nước, mang theo danh tiếng trở về.

“Đứng đó làm gì?”

Lạc Minh Kính quay đầu, Thời Mẫn đi tới vô cùng tự nhiên lấy bình giữ nhiệt trong tay anh, kéo tay áo anh đi vào văn phòng.

Văn phòng của Thời Mẫn và cái người không đứng đắn kia hoàn toàn là hai thái cực.

Cặp hồ sơ để theo màu sắc lớn nhỏ, sắp đặt ngay ngắn chỉnh tề, sạch sẽ sáng sủa nhưng không có hơi người, có phần lạnh lẽo.

“Ngồi xuống.” Thời Mẫn nói, “Ăn chung.”

Lạc Minh Kính ném cảm xúc ban nãy xuống, giữ chặt Thời Mẫn, nói: “Đồng sự trưởng, anh có việc muốn hỏi em.”

“Hỏi.”

Lạc Minh Kính đẩy cô tới bên tường, đưa tay chống tường, ngăn đường chạy.

Anh thấp giọng: “Em nhỏ tuổi, sao lại muốn gạt người?”

Nghe anh nói cô còn nhỏ tuổi, Thời Mẫn liền hiểu, đôi mắt cô ánh lên nụ cười, cô hoàn toàn không căng thẳng, hai tay khoác lên vai Lạc Minh Kính, lại gần anh, nói: “Là do anh đòi gọi em là chị, em nói rồi, anh vui vẻ là được.”

Cô xoa tóc anh an ủi, cười nhẹ: “Gọi là gì, trước giờ không được quyết định bởi tuổi tác.”

Lạc Minh Kính giơ tay lên, chậm rãi đặt lên đỉnh đầu cô, sau đó, búng nhẹ lên trán cô một cái.

“Thôi, em vui là được.” Ánh mắt Lạc Minh Kính dịu dàng, anh mỉm cười, “Ăn cơm đi.”

Thời Mẫn, Lạc Minh Kính nghĩ, rốt cuộc em là người phụ nữ thế nào?

Từ lúc quen biết đến giờ, cái cô Thời Mẫn này, thật ra rất đơn giản.

Cô là người thẳng thắn, đen trắng rõ ràng, ngăn gọn, hiệu quả cao.

Ít nói, trông cô lúc nào cũng ổn định như nắm chắc chiến thắng, dù đất trời có bao la cũng phải mặc cho cô tung hoành.

Từ nhỏ cô đã kiêu ngạo thích nắm mọi thứ trong tay, bất kể mối quan hệ nào cô đều muốn nắm quyền chủ động.

Cô thật sự không giống một người hơn hai mươi tuổi, không phải Lạc Minh Kính chưa từng thấy qua mẫu người phụ nữ sự nghiệp như vậy nhưng người có thể để lộ dã tâm ra ngoài như vậy đều hơn ba mươi mấy tuổi, phong thái vui buồn đều không thể hiện trực tiếp đâu rồi?

Lạc Minh Kính thở dài, cho nên cũng không trách anh gọi Thời Mẫn là chị được.

“Ăn cơm.”

Thời Mẫn ngồi xuống, vô cùng tự nhiên, tư thế giống như hoàng đế đang ngồi trên long ỷ cao cao yết kiến triều thần.

Cô nói: “Nếu gọi anh là anh lại làm anh vui tới vậy, thì...”

Thời Mẫn dùng giọng nói gât cười, dịu dàng chiều ý: “Ăn cơm đi, anh Minh Kính.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 12: Người Đàn Ông Nổi Tiếng Mặc Nữ Trang

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Đại hội cổ đông kết thúc, Thời Mẫn gọi điện thoại cho ba mẹ đang ở nước ngoài.

Mẹ Thời hỏi cô: “Gần đây có khỏe không? Công việc bận rộn sẽ không khó chịu nữa.”

“Vẫn khó chịu như cũ.” Thời Mẫn nói, “Vẫn tìm không được việc con muốn làm.”

Nếu người ngoài nhìn vào, có thể họ đều sẽ nói cuộc đời của Thời Mẫn chính là làm một người thẳng, 25 tuổi sự nghiệp thành công, tuổi trẻ giỏi giang nhưng chính cô lại có cảm nhận cuộc đời này không có ý nghĩa gì.

Bất kể là giải trí Phong Nguyệt, điện ảnh và truyền hình Hợp Thái hay là khoa học kỹ thuật Đông Thời, truyền thông Đông Thời những thứ này đều không phải việc cô muốn làm.

Mỗi ngày trôi qua đều rất buồn chán.

Vì vậy, nửa năm trước báo cáo kiểm tra sức khỏe đã cho về thông tin cô có dấu hiệu trầm cảm, điều này làm ba mẹ lo lắng không thôi.

“Con đó, đặt ra yêu cầu quá cao cho bản thân, thả lỏng công việc một chút, chờ Nguyệt Phong đưa ra thị trường rồi con qua đây chơi đi, đừng để tâm tới chuyện vụn vặt nhiều nữa.” Bà nói, “Con xem anh con đi, cứ vô tư thoải mái làm theo ý mình, thế là kết quả kiểm tra lần trước cho thấy thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh.”

“Con thấy mẹ nói vậy như đang châm chọc anh hai ấy.” Thời Mẫn cười, xoay xoay cây bút trong tay, cuối cùng cô dừng lại, nói với mẹ ở bên kia điện thoại: “Con đang để ý một người, vẻ ngoài lẫn tính cách con đều thích, trước mắt đang trong giai đoạn làm quen yêu đương.”

Mẹ Thời lập tức khẩn trương: “Ai?”

“Nói mẹ cũng không biết.” Thời Mẫn duỗi lưng, nhìn trần nhà mỉm cười, “Là một người làm việc tự do, mở phòng vẽ tranh.”

“Làm mẹ sợ muốn chết.” Bà nói, “Không phải nghệ sĩ là tốt rồi. Có đôi khi, mẹ thực sợ con giống anh con...”

Thời Mẫn bất đắc dĩ: “Người bình thường.”

“Con phải nhớ kỹ, biết người biết mặt không biết lòng, có là người bình thường cũng phải đề cao cảnh giác, cho dù chỉ mới làm quen thôi cũng vậy, không được chân thành giao cả trái tim mình ra hiểu chưa, con chớ có lơ là, cá nhân con có rất nhiều thứ khiến người ta sinh mưu đồ lắm, anh trai con là bài học rõ ràng đó, con cần phải...”

“Con cúp máy đây.” Thời Mẫn trực tiếp cúp điện thoại.

Không lâu sau, chuông điện thoại phòng khách dưới lầu vang lên, Thời Mẫn nhíu mày, thờ dãi bó tay.

Thời Sở nghe điện thoại, mẹ anh truy hỏi: “Em con có bạn trai, con có biết không! Con đã điều tra chưa? Mau nói cho mẹ, là ai? Người như thế

nào? Có phải nghệ sĩ trong công ty không?”

“Con làm việc không đến tận đó.” Thời Sở nói, “Chưa làm tới bước điều tra hộ khẩu đó, con gái mẹ yêu đương như bao người khác, chỉ mới hôn nhẹ ôm ôm đưa cơm nên hiện tại mẹ không cần lo lắng tới chuyện kết hôn, chờ tới khi nào con bé thật sự nghĩ tới, con sẽ kiểm định giúp mẹ, có gì mà mẹ phải lo lắng vở vẩn như vậy...”

“Còn không phải là do mẹ sợ con bé bị đám yêu tinh xấu kia lừa sao?” Nói chuyện với con trai nên không cần khách khí, bà nói thẳng, “Cả hai đứa đều bị người ta lừa, thì chừng đó mặt mũi mẹ biết để đâu? Mẹ không có yêu cầu đặc biệt gì với đối tượng kết hôn của Thời Mẫn, mẹ chỉ cần một điều đó là nhân cách phải tốt. Con cũng phải...”

“Dạ dạ con biết rồi.” Thời Sở có linh cảm mẹ anh chuẩn bị lôi chuyện cũ ra nói bèn vội vàng cắt ngang.

Mẹ Thời nhớ tới chuyện năm đó, không dễ gì hết tức được, thở dốc một hơi, nói tiếp: “Tức chết mẹ mà, người họ Thời toàn là đồ ngốc, lừa một phát là được ngay! Người làm nghệ sĩ mấy ai quan tâm tới tình yêu chứ? Người người đều thành tinh, đều muốn bò lên trên! Cái họ muốn là sự nghiệp, là quyền lực rồi tiền bạc, địa vị trong giới! Con nhìn con đi, lúc trước vừa cấp tài nguyên vừa trả tiền cho, rốt cùng, nó cầm tiền của con rồi ngủ con, chỉ coi con là hòn đá để cao giá trị con người của mình chứ hoàn toàn không thèm để ý tới tình cảm của con, kết hôn càng miễn bàn, đó còn là cuộc sống của con người sao, con nói con có ngốc không hả? Đào tâm đào phổi thật lòng...”

Vốn dĩ lo lắng cho Thời Mẫn, kết quả nói chuyện một hồi lại nhớ tới chuyện xấu của Thời Sở, thế là lại bắt đầu kéo ra đào xới.

“...Cúp đây.” Không hổ là anh em ruột, phương thức biểu đạt không vui đều giống nhau.

Thời Sở cúp điện thoại, hô lên trên lầu: “Thời Mẫn, rút dây điện thoại ra, tắt máy.”

Nhất định mẹ sẽ tố cáo với ba, thừa dịp ba chưa kịp hưng sư vấn tội, Thời Sở đã lập ra phương châm tác chiến chính xác.

Lầu hai truyền đến một tiếng: “Biết rồi.”

Cũng chỉ có lúc này, hai anh em mới đứng cùng chiến tuyến.

Lạc Minh Kính vì năm đấu gạo mà khom lưng, mua một bộ áo ngực giả bằng silicon trên mạng, làm tròn bốn phận người live mặc đồ nữ.

Lúc mở trực tiếp, vẫn cảm thấy ngại, đối mặt với thật nhiều bình luận kinh thán đêch mợ, cùng với chúc mừng anh đã mở ra cánh cửa thế giới mới, Lạc Minh Kính nói: “Là thế này...”

Bình luận: “Bịa đi, để tôi xem anh có thể bịa ra cái gì!”

“Tôi chỉ thích bộ dáng khẩu thị tâm phi của anh.”

“Chị yêu tinh thật xinh đẹp...”

“Biểu tình then thùng này thật tuyệt vời!”

Lạc Minh Kính nói ra ý nghĩ: “Là thế này, thử đồ cho các con gái dáng cao nhưng cũng phải tính đến độ lớn nhỏ của ngực... Trước kia chỉ tính tới các cô ngực phẳng là sơ sót của tôi, cho nên từ hôm nay chở đi, tôi sẽ cố gắng làm hết trách nhiệm, về sau thử đồ nữ đều thử hai kiểu...”

Bình luận ào ào nói anh giả bộ đứng đắn, không chịu mất mặt.

Lạc Minh Kính nói: “... Mọi người biết trong lòng là được rồi, đừng nói ra, tôi muốn mặt mũi.”

Anh tiếp tục cưa gỗ làm đàn.

Buộc tóc đuôi ngựa, váy đen thẳng, ủng da cổ thấp giẫm lên cọc gỗ, xắn tay áo làm việc.

Fans sắp cười muốn xỉu, ào ào khen ngợi nữ hán tử.

“Không cho cười tôi.” Lạc Minh Kính nói, “Đều vì kiếm tiền, nếu thì mọi người nghĩ vì sao tôi phải làm thế này!”

Fans cười ha hả bày tỏ đã hiểu, Lạc Minh Kính làm việc rất mạnh mẽ, cưa xong khúc gỗ, vừa đứng dậy bộ ngực giả bên cao bên thấp.

Lạc Minh Kính nhìn mà ghen lời, chỉ nhìn trời thở dài quay lưng chỉnh lại, cũng nói kèm: “Không được chụp màn hình đăng weibo...”

Màn hình chột vỡ tung: “Sợ bị hài hòa* sao? 23333”

*hài hòa: các hình ảnh hoặc từ ngữ mang ý nghĩa xấu đều sẽ bị hệ thống kiểm soát mạng ở TQ che chắn làm mờ hoặc xóa hình hoặc để dưới dạng ** với chữ. Điều này có thể thấy trong nhiều truyện ngôn tình chúng ta đọc thường có dấu * trong đó.

Mao ngọc của Yêu tinh: “Tôi đang đập bàn phím điên cuồng, quý nghèo xấu hổ quá đáng yêu!”

Kính chiếu yêu không phải chiếu yêu tinh: “Vì kiếm sống, kiếm sống mà các đồng chí! Dễ dàng sao?”

Yêu tinh gọi Cao Huyền: “Còn cười nữa Yêu tinh sẽ trực tiếp cạo lông chân, dám người bại hoại này [cười mà không nói]”

Yêu tinh đang thở gấp dưới thân tôi: “Oa oa oa (ếch ộp)!”

Đụng phải tổng giám đốc bồi thường trăm vạn: “Cười thành tiếng ếch kêu ha ha ha.”

Phòng kế toán của Yêu tinh: “Nhưng mà không đăng lên weibo thì cậu không nổi tiếng được vậy là không lên đời được đâu hhhh.”

Bạn gái yêu tinh: “Đáng yêu, muốn hẹn hò*!”

Chính cung của Yêu tinh: “Ngậm miệng, chỉ có tôi mới có thể ngủ với anh ấy.”

*Muốn mặt trời = Muốn ngủ =(lịch sự một chút) Muốn hẹn hò:gốc 太阳 (tái yàng) nghĩa là thái dương/mặt trời = với từ 日 (rì: nhật, mặt trời hoặc ngày) hiểu lóng là ngủ, hoặc hiểu từ 日 = date (date vừa có nghĩa là ngày vừa có nghĩa là hẹn hò) thì có thể hiểu đây là nói lóng cho việc muốn hẹn hò.

Đình — Ăn được yêu tinh đích thực kẻ có tài login phòng live.

Mười giây sau.

Ăn vào yêu tinh đích thực kẻ có tài rời khỏi phòng.

Thời Mãn khởi động xe, gọi điện cho Fiona: “Đơn vị châu báu hợp tác với chúng ta có thương hiệu nào? Gửi vị trí tới.”

“Dạ? Là sinh nhật bác gái ạ?”

“Không cần nghĩ nhiều, gửi sang cho chị.”

Kết thúc thời gian live buổi sáng, Lạc Minh Kính vào bếp nấu ăn, chuông gió vang lên, Thời Mãn cầm một hộp quà hình chữ nhật màu trắng tới, sơ sờ cầm anh.

“Hôm nay không bận hả?” Lạc Minh Kính đã sớm quen với việc bị cô vuốt ve.

“Hôm nay không bận.” Thời Mẫn nói, “Tối xem anh, chị Minh Kính.”

Lạc Minh Kính cầm dao cười, anh cúi đầu nhìn ngực mình, hỏi Thời Mẫn: ““Thấy sao?”

“Anh rất giống...” Thời Mẫn nghiêng đầu nghiêm túc đánh giá anh, chập chập nói: “Người mẫu, có chút giống người mẫu quốc tế, khó phân biệt nam nữ nhưng rất đẹp... Anh gần như là giá áo tự nhiên vậy, kiểu dáng trang phục này cũng được.”

“Trong kỳ cục không?”

“Không, vô cùng thích hợp.”

“Đẹp sao?”

“Đẹp.”

Lạc Minh Kính cười: “Vậy thì được.”

Nước dùng nêm tốt, cắt rau, chờ chuẩn bị xong hết anh mới để dao xuống ra ngoài hỏi Thời Mẫn: “Em cầm gì vậy?”

Thời Mẫn ngồi trên sofa dài, một tay gác lên lưng sofa, chiếc hộp đặt trên bàn thấp Lạc Minh Kính mới mua thêm, cô rũ mắt nói: “Mở ra nhìn xem.”

Lạc Minh Kính nửa quỳ xuống, mở dây lụa hồng nhạt ra, hỏi cô: “Không phải tặng anh chứ?”

Thời Mẫn vuốt cằm: “Chính xác.”

“Còn dùng dây lụa hồng nhạt cột lại...” Lạc Minh Kính che mặt cười nhẹ, “Được rồi, hồng nhạt thì hồng nhạt vậy.”

Trước khi mở hộp ra, Lạc Minh Kính đè hộp lại, ngẩng đầu hỏi Thời Mẫn: “Hắn là không phải nội y nhỉ?”

Thời Mẫn nhếch chân, chống cằm cười nhạt: “Nếu chỉ là nội y thì em không cần dùng hộp lớn như vậy.”

Lạc Minh Kính từ từ mở nắp ra.

Trong phòng vẽ tranh im lặng, thời gian và Lạc Minh Kính đều trở nên đờ đẫn.

“Đây là cái gì?” Anh chỉ vào món đồ trong hộp, nhẹ giọng hỏi.

“Tặng cho anh.” Thời Mẫn ngồi dậy, chống tay lên đùi, cười nhìn anh, “Thử xem?”

“...Váy sao?”

“Ừm.” Đợi một lúc, Thời Mẫn hỏi, “Có làm anh cảm thấy khó chịu không? Nếu em tặng anh váy làm anh ...”

“Không phải.” Lạc Minh Kính thật cẩn thận lấy váy lễ phục màu trắng ra, “...Nguyên nhân chính làm anh bị dọa là màu của nó.”

Thiếu chút nữa anh đã tưởng đây là áo cưới.

“Bên cạnh có chiếc hộp nhỏ, anh mở xem đi.” Thời Mẫn chỉ vào hộp trang sức bằng nhung thiên nga màu xanh.

Bên trong đặt một đôi hoa tai tua rua, ánh sáng trắng dịu dàng tỏa ra.

“... Chị gái, em nói cho anh biết.” Lạc Minh Kính nói, “Em tặng anh cái này, tính kêu anh mặc lúc nào hả?”

“Tùy vào ý anh thôi, mặc hay không đều được.” Thời Mẫn nói, “Hôm nay bỗng muốn mua cho anh một bộ váy lễ phục, anh xem mặc vào sẽ vô cùng phù hợp, hơn nữa váy trắng... trông sẽ dịu dàng hơn, lại tương tự với anh hơn màu đen.”

Lạc Minh Kính vỗ vỗ bàn: “Em xem anh phát trực tiếp?”

Thời Mẫn chỉ cười cười.

Lạc Minh Kính nói: “Cái này ... anh cảm thấy rất xấu hổ.”

Thời Mẫn: “Rất xin lỗi, nhưng dáng vẻ của anh lúc xấu hổ rất xuất sắc. Có thể nhìn rõ sự kỳ vọng ở đó nhưng lại không quá buông thả... Anh đừng lo lắng nhiều vậy nữa, cái đẹp trước giờ không bị phân chia bởi giới tính.”

Lạc Minh Kính vươn tay, dừng trên môi cô: “Suyt —— Đừng nói nữa, anh dễ ngại ngùng.”

Anh yên tĩnh thật lâu, nhìn bộ váy trong hộp mà thở dài xa xôi.

“Không ngờ sau này sẽ đi trên con đường mặc quần áo nữ... Cũng đành vì sự nghiệp sau này mà... tích lũy kinh nghiệm thôi.”

Nghe anh nói sự nghiệp sau này, Thời Mẫn cúi đầu suy tư chốc lát, cô quyết định không hỏi, chỉ nói băng quơ: “Bản thân vui vẻ là được.”

Lạc Minh Kính nhìn khuôn mặt không chút gợn sóng của Thời Mẫn, chợt nghĩ ra trò mới, đề nghị: “Muốn chơi kích thích không?”

Thời Mẫn nhú mày, dường như cô không tin người có tính cách như anh sẽ chơi được trò kích thích gì.

Lạc Minh Kính nhẹ giọng nói: “Thời Mẫn, hẹn hò với anh nhé, anh mặc đồ nữ.”

Sau khi sửng sờ, Thời Mẫn khẽ cười thành iếng: “Anh thật có tâm trạng chơi đùa.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An
dtv-ebook.com

Chương 13: Chơi Kịch Thích

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Thời Mẫn quyết định địa điểm hẹn hò sẽ ở nhà hàng xoay tròn thuộc tầng đỉnh toà nhà cao nhất bên bờ sông.

Lúc cô bảo Fiona đặt chỗ trước, Fiona nói: “Chị... Tối nay anh Sở tổ chức lễ chúc mừng cho công ty chúng ta đó.”

Thời Mẫn không quan tâm, trước mắt địa vị của anh ruột kém xa địa vị của Lạc Minh Kính, huống chi tối nay Lạc Minh Kính còn muốn mặc đồ nữ.

Vì thế, Thời Mẫn bình tĩnh bày tỏ lựa chọn của mình: “Chưa đưa ra thị trường, chúc mừng cái gì.”

Hiển nhiên Fiona không biết được suy nghĩ thật sự của cô, cô bé thành thật giải thích: “Nên nộp đã nộp, tài liệu cũng đưa qua hết, chúng ta đã sắp xếp tốt cho bên này rồi, nếu không có gì đáng ngại thì nửa năm sau công ty sẽ đưa ra thị trường, giai đoạn này được xem như bước đầu của thắng lợi, anh Sở nói nhất định phải cảm ơn, như vậy có thể xem như kết thúc rồi. Chị, nếu tối nay chị không đến vậy chẳng phải mọi việc đều thành vô nghĩa sao...”

“Không đi.” Thời Mẫn ra lệnh, “Nhà hàng tháp Lâm Giang, đặt chỗ cho hai người, tối nay.”

“...Được rồi. Nếu anh Sở hỏi thì sao?”

“Cứ nói không biết.”

Cúp điện thoại, Thời Mẫn thấy Lạc Minh Kính đổi chiếc áo len cũ, bưng hai chậu nước, sau đó lại cầm chai dầu gội, chuyển ghế đầu tới cạnh ô thoát nước ở phòng bếp.

Thời Mẫn tò mò nhìn anh, mãi đến lúc anh làm ướt tóc mới hiểu được anh muốn làm gì: “Gội đầu hả?”

“Ừm.” Lạc Minh Kính xoa tóc dài, tiếng bọt xà bông vang lên sần sật.

“Phiền phức vậy à.” Thời Mẫn chậm chạp đi qua.

Lạc Minh Kính đổi sang ấm nước nóng, xả tóc, một tay cầm một tay gội, đổi qua lại.

Lạc Minh Kính chưa từng nói với cô trong tiệm không trang bị máy nước nóng, cũng không muốn lúc cô ở đây, run cầm cập tắm rửa.

Anh chỉ nói: “Nói gì thì cũng là lần đầu hẹn hò, anh thấy rất quan trọng nên quyết định phải gội đầu.”

Thời Mẫn rũ mắt nhìn anh một lúc rồi cười. Cô cởi áo khoác, vén tay áo lên, lấy ấm nước trong tay anh, nhẹ giọng nói: “Buông tay, em làm.”

Tại Lạc Minh Kính đỏ lên, anh cúi đầu, lại không có đủ phạm vi để hành động, chỉ đành nhỏ giọng phản kháng: “... Chị này, chị có thể làm được không.”

Từ sau khi biết Thời Mẫn nhỏ tuổi hơn anh, Lạc Minh Kính lại thường xuyên gọi cô bằng chị hơn.

Thời Mẫn đề đầu anh lại, chậm rãi đổ nước ấm ra, gội sạch bọt xà bông, sắc mặt Thời Mẫn bình tĩnh, quang minh chính đại xoa đầu anh, còn hỏi anh: “Ngại gì?”

Lạc Minh Kính thở dài một tiếng: “Không phải, là vì anh không biết nên đặt tay ở đâu.”

Vì tổng tài thượng vị mà hai tay anh đã được quang vinh rớt top, ỉu xìu để trên đầu gối.

“Lạc Minh Kính.”

“Em nói.”

“Sao anh lại để tóc dài?”

Lạc Minh Kính nói: “Lười, cắt được vài ngày lại phải vào tiệm cắt tóc tiếp. Chủ yếu là khi nuôi tóc dài, ngoại trừ việc gội đầu hơi phiền chút thì những cái khác đều thuận lợi. Tiết kiệm tiền cắt tóc, bớt thời gian dùng võ mồm khi giao tiếp với người khác, lại đỡ được tiền mua tóc giả...”

Lạc Minh Kính bắt đầu nói chuyện với cô, cố ý xem nhẹ cảm giác tê dại truyền đến từ da đầu khi lòng bàn tay cô xuyên qua kẽ tóc anh.

“Anh cảm thấy em...” Anh nói, “Cho anh cảm giác, em đang rất bức thiết muốn nhảy qua một số quá trình để trực tiếp tiến vào hình thức vợ chồng đã kết hôn nhiều năm.”

Thời Mẫn không nói gì cô chỉ ấn đầu anh xuống thấp hơn, bắt đầu xả thêm lần cuối.

Lạc Minh Kính còn nói: “Dục vọng khổng lồ của em rất mạnh, nhưng...”

Nước chảy đầy mặt anh, Lạc Minh Kính ngậm miệng.

Anh nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ: Cô muốn xem nhẹ khoảng cách giữa bọn họ, muốn trực tiếp đi vào, đạt được kết quả, muốn sau khi có được thì làm một mẹ, khoẻ suốt đời.

Thời Mẫn cầm điện máy sấy tóc, thổi tóc giúp anh.

Xuyên qua khe hở của mấy sợi tóc bị gió thổi bay tán loạn, Lạc Minh Kính nhìn cô suy tư.

Thời Mẫn.

Ngay từ đầu, là tự bản thân cô kiên quyết xông tới, tự mình tuyên bố xác lập quan hệ, sau đó lại đột ngột ngừng tất cả hành động lại, tựa như đứa trẻ chưa trưởng thành, phát hiện món đồ chơi mình thích, khi mua được rồi thì tuyên bố quyền sở hữu và ôm chặt vào lòng.

Thời Mẫn tắt máy sấy, xoa tóc anh, nói: “Đi thay đồ, chờ anh.”

“Mặc bộ đồ này? Có bắt mắt quá không?”

“Có thể mặc.” Thời Mẫn nở nụ cười, “Tối nay đi nhà hàng, mặc lễ phục như vậy không có gì gây bắt mắt cả.”

“Vậy chờ.”

Lạc Minh Kính xách chiếc hộp đi vào trong phòng.

Đây là bộ váy dài có tay áo kiểu dáng trang phục mùa thu, trên cổ áo và cổ tay đính hạt, mặc lên rất kín đáo, trông lại thanh lịch trang nhã.

“Hai tay áo lập thể, yếu tố phương Đông...” Lạc Minh Kính hơi kinh ngạc: “Là Viên Mộng.”

Đây là tác phẩm của một vị thiết kế quốc tế nổi danh mà anh vô cùng thích, ông luôn thiết kế theo hướng kín đáo ôn nhã.

“Lại tổn kém.” Anh thấp giọng nói.

Lạc Minh Kính cởi phần áo trên, mang ngực giả lại cho chỉnh chu, vừa cúi đầu thì thấy một cánh tay thon dài duỗi từ sau lưng tới, dọc theo eo của anh lên phía trước, vỗ về bụng dưới của anh.

“...Có cơ bụng.”

Thời Mẫn nhẹ nhàng hít vào, trong giọng nói mang chút ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ.

Tại thời khắc nguy cấp, Lạc Minh Kính bắt được tay cô, nghiêng qua, trực diện với đôi mắt phượng đang sáng lờ lờ lên kia: “Chị gái, đừng buông tay xuống nữa, xuống chút nữa là tới khu nguy hiểm phải gọi 110 báo cảnh sát rồi.”

Lạc Minh Kính kéo váy lên tới eo, khoác tay áo, xoay người cho cô nhìn ngực giả: “Nhìn cái này, trông có ngực quá không?”

“...” Ánh mắt Thời Mẫn vẫn đang đặt ở phần dưới nhưng cũng đành chịu tiếc nuối vì không nhìn được gì, cô lưu luyến ngẩng đầu lên, đối diện với ngực giả, sững sốt một hồi mới néo néo thứ ít gặp này, cảm thán: “Nhìn thật quá.”

Lạc Minh Kính xoay người nhờ cô kéo khóa váy lên, khen cô: “Cũng biết lựa đồ mà mua, không mua đầm bó ngăn ngang hông. Nếu là loại váy đó thì vừa ra ngoài đã phải vào cục cảnh sát rồi.”

“Vì sao?” Hiển nhiên Thời Mẫn không hiểu những câu này.

“Sẽ lộ nửa người dưới.” Lạc Minh Kính cười, “Nhất định sẽ có người gọi điện báo cảnh sát.”

Thời Mẫn nhìn anh trang điểm, nhìn anh lúc tô son quay đầu lại, xấu hổ cười cười với cô.

Thời Mẫn cầm bông tai trên bàn, vuốt tóc bên tai, đeo lên giúp anh.

Gò má Lạc Minh Kính đỏ lên, sau khi trang điểm gương mặt anh trở nên dịu dàng hơn, anh cười nói với cô: “Có phần căng thẳng. Anh chưa bao giờ mặc đồ kiểu này ra ngoài như vậy...”

Thời Mẫn nhìn sang bên khác, lấy vòng dây vải nhung đen đính trên châu trong hộp đeo lên cổ anh: “Cho anh.”

Cô cúi người lại gần Lạc Minh Kính, lấy vòng cổ che hầu kết nổi lên, ghé vào lỗ tai anh nói nhẹ: “Rất đẹp.”

“Chỉ cần anh không nói gì.” Lạc Minh Kính nói, “Bình thường dù có bị người khác nghi ngờ cũng không thể xác định được.”

Thời Mẫn quỳ một gối xuống ghế, nhắm mắt lại, từ từ tìm được môi anh, nhẹ nhàng liếm hôn. Lạc Minh Kính ôm chặt eo cô, nắm chặt quần áo của cô.

Thời Mẫn đẩy anh ra, cười cười như đạt được ý xấu: “Đi thôi, đói rồi.”

Cô rời khỏi phòng.

Lạc Minh Kính ngăn người, thu hồi cảm xúc, hít thở thật sâu rồi trang điểm lại, lấy bút vẽ mắt vẽ một nốt ruồi giọt lệ ở khóe mắt.

Đóng cửa hàng ra ngoài, Thời Mẫn đã ngừng xe ở ngõ, thấy anh từ ngõ nhỏ đi ra bèn xuống xe mở cửa giúp anh.

Lạc Minh Kính cười cô: “Lại nữa.”

Thời Mẫn giơ tay lên chỉ, nhẹ nhàng thở thành tiếng: “Không cần nói ...”

Nương theo ánh đèn xe ấm áp cô cẩn thận đánh giá Lạc Minh Kính, nhìn thế nào cũng thấy đây là một mỹ nhân chân dài đầy khí chất, hôm nay lại càng dịu dàng hơn, đôi mắt như hoa đào đang nở rộ.

Tóc anh được thả ra, phần đuôi cuốn hơi cong, góc mặt dịu dàng.

Thời Mẫn nói: “Nếu anh thấp chút nữa, em tin rằng sẽ không một ai nghi ngờ giới tính của anh.”

Dù sao, hôm nay anh có ngực.

Lạc Minh Kính thở dài: “Nhìn xong chưa? Anh có thể lên xe rồi chứ.”

Thời Mẫn kéo anh: “Chờ một chút.”

Cô lại gằn, mắt phượng trừng lên gằn như biến thành mắt hạnh: “Anh.. vừa vẽ thêm nốt ruồi dưới mắt?”

Lạc Minh Kính gật đầu.

“Như vậy, lực chú ý sẽ đặt ở phần trên của khuôn mặt.” Lạc Minh Kính khoa tay múa chân giải thích cho cô, “Bởi vì khung xương nam nữ khá khác nhau nên nếu nhìn kỹ phần cằm là có thể phân biệt được giới tính, vì phân tán lực chú ý anh đã vẽ thêm lên mắt để đánh lạc hướng.”

Thời Mẫn nhẹ nhàng cười, nghiêng người mở cửa: “Xin mời lên xe, chị Minh Kính.”

“Vâng, cảm ơn Thời đồng.”

Trước khi đóng cửa xe, Thời Mẫn đột ngột len người vào, chống tay lên ghế dựa, lén hôn lên má anh rồi đứng dậy thuận tiện cài luôn dây an

toàn cho anh.

Lạc Minh Kính dờ khóc dờ cười: “Đừng đánh bất ngờ vậy chứ, lớp trang điểm bị phai thì thật sự kích thích đấy.”

Thời Mẫn quay về vị trí tay lái, vừa lái xe vừa nói: “Cuộc sống này vô cùng buồn chán, cần phải có một vài kích thích.”

“Cho nên em đồng ý để anh mặc đồ nữ hện hò với em?”

“Một phần thôi.” Đôi mắt Thời Mẫn toát lên niềm vui, ngay cả Lạc Minh Kính đều có thể cảm nhận được cảm xúc vui vẻ lúc này của cô.

Rất ít khi Thời Mẫn lộ cảm xúc ra ngoài lúc này.

“Lạc Minh Kính, từ lúc còn học trung học em đã thích con trai để tóc dài.” Cô nói, “Tóc dài, dáng đẹp, chân dài, khuôn mặt lai tây nhưng thiên hướng người phương Đông hơn...”

Ảo tưởng của thiếu nữ thời còn tuổi teen, Lạc Minh Kính khẽ gật đầu, tỏ vẻ anh đã hiểu.

“Còn mang hơi thở bi kịch, đau đớn mà dịu dàng.” Thời Mẫn nói tiếp.

Lạc Minh Kính cười phì: “Anh nghĩ em hẳn là người từ nhỏ tới lớn đều đạt học sinh xuất sắc và người như vậy thường không thích đọc tiểu thuyết giả tưởng đau buồn tuổi trẻ này chứ.”

“Em thích.” Thời Mẫn nhú mày trả lời đầy kiêu ngạo: “Em vẫn luôn đạt điểm A, mãi đến lúc tốt nghiệp đại học.”

“Xin lỗi, ý của anh là, anh nghĩ em không có thời kỳ thiếu nữ...”

“Có.” Thời Mẫn nhanh chóng hồi tưởng ba giây, nói: “Có thể nó vô cùng ngắn nhưng nhất định là có. Thời kì thiếu nữ, kể cả khi đã trưởng

thành, em vẫn rất chung thủy, vẫn thích đúng một kiểu, chính là giống anh vậy, cảm giác giới tính mơ hồ, thoát khỏi ràng buộc, chỉ là cái đẹp thuần túy, pha trộn giữa cổ xưa và hiện đại...”

Lạc Minh Kính sắp bị cô chọc cười rồi, chỉ lắc đầu: “Anh không biết em nói tới cái gì nữa, hình mẫu lý tưởng của em đúng là vô cùng lý tưởng.”

Thời Mẫn hỏi anh: “Anh là con lai?”

“Không phải. Hôm đó em nên ra gặp em gái anh.” Lạc Minh Kính nói, “Con gái chú anh, lúc em ấy đi đường, có rất nhiều người nói em ấy là con lai, bậc cha chú trong họ đều có khuôn mặt như vậy nhưng không ai là con lai cũng không phải là dân tộc thiểu số. Anh... tương đối giống ba anh, cho nên cũng là kiểu khuôn mặt dùng để gạt người thì dễ vô cùng.”

Trong xe không có đèn, lúc Lạc Minh Kính nói những lời này về mặt anh có chút u ám nhưng mà giọng nói thì lại như thường.

Thời Mẫn không phát hiện, hỏi anh: “Nhà anh ở đâu?”

“...Thành phố nhỏ vùng duyên hải.”

“Một mình anh chạy tới đây mở phòng vẽ tranh? Vì sao?”

“...Học đại học ở đây, tốt nghiệp liền ở lại.” Lạc Minh Kính nói, “Thành phố nhỏ, có thể em không hiểu rõ lắm, hầu như là người quen biết, thông tin bế tắc, cơ hội phát triển cũng ít mà người quen nhiều thì không tốt cho việc buôn bán.”

Cuối cùng Thời Mẫn hỏi chút tin tức cơ bản: “Anh tốt nghiệp trường đại học nào? Ngành gì?”

“Thiết kế trang phục.” Lạc Minh Kính cười nói, “Trong top những trường đại học tốt nhất cả nước, nó xếp thứ nhất.”

“Nhưng anh không tốt nghiệp.” Anh nói thêm một câu.

Thời Mẫn không hồ làm kinh doanh lớn, hoàn toàn không kinh ngạc: “Nửa đường bỏ học gây dựng sự nghiệp sao? Sau đó khởi nghiệp thất bại?”

Lạc Minh Kính cười nhẹ.

“Anh không khác gì anh em.” Thời Mẫn thấy anh không nói lời nào, nói tiếp, “Học trường danh tiếng, thực lực phi phàm tất nhiên dã tâm cũng lớn, không thể đi theo khuôn phép cũ. À, đương nhiên anh trai em từ bỏ nghiệp học là vì tình yêu của anh ấy. Còn anh?”

Lạc Minh Kính khép mi, anh nhìn đèn đường không ngừng lui lại phía sau ở ngoài cửa xe, thấp giọng nói: “Khác nhau... Anh vốn đi con đường tốt nhất, có thể dự đoán được tương lai nên đi thế nào, anh hoàn toàn không cần cố hết sức cũng không cần bỏ ra cái gì, chỉ cần đi theo lối cũ thì điểm đến chính là ước mơ của anh.”

Thời Mẫn giống như nghe hiểu lại như không hiểu, cô hỏi: “Cho nên?”

“Đường đi bị chặn đứt, vì bất đắc dĩ anh mới rời đi.” Lạc Minh Kính nói, “Học tập ở đại học.”

Đến nhà hàng.

Thời Mẫn giao xe cho phục vụ, cô vươn tay kéo Lạc Minh Kính: “Đi theo em.”

Cửa thang máy mở ra, nhân viên phục vụ nhiệt tình nói: “Có hẹn trước không ạ? Vâng, hai quý cô, mời đi bên này, đi cẩn thận chú ý dưới chân.”

Họ đi qua hơn nửa nhà hàng, tới trước chiếc bàn ở góc nọ, gần cửa kính, cảnh đêm của thành phố đều thu hết vào mắt, trên cầu vượt sông, đèn

xe đèn đường đan xen tạo thành dải màu rực rỡ.

“Tỉ lệ quay đầu trăm phần trăm.” Sau khi ngồi xuống, Thời Mẫn nói, “Tất nhiên, rất có thể là họ tò mò chiều cao của của cô, cô Lạc.”

Nhân viên phục vụ đang đứng, Lạc Minh Kính chỉ mỉm cười không đáp.

Anh nghiêng đầu, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, tóc trượt tới trước, khuyên tai tua rua giấu trong tóc dài mơ hồ lóe lên ánh sáng nhẹ.

Thời Mẫn nâng cằm nhìn anh, vẻ mặt hài lòng.

Lạc Minh Kính thoáng thấy nét cười của cô, chờ nhân viên phục vụ đi khỏi, anh nhỏ giọng nói: “Thời Mẫn, em giống đứa trẻ vậy.”

Giống đứa trẻ giành được kẹo, giơ lên muốn cho người khác thấy: “Tôi lấy được vị tôi thích nhất.”

“Lạc Minh Kính!”

Bỗng nhiên cô gọi tên anh, Lạc Minh Kính vừa quay đầu qua thì trên môi đã bị dán lên một đôi môi mềm mại khác.

Thời Mẫn đứng lên, một tay chống bàn, hôn xuống một nụ hôn sâu.

Bên tai truyền đến tiếng hít sâu rất lớn của những vị khách xung quanh.

Phục vụ đẩy xe tới rót rượu kinh ngạc đến mức không dám cất bước, ngỡ ngác đứng cách 20 bước, cảm thiếu chút nữa bị trật.

Mãi thật lâu sau Thời Mẫn mới buông anh ra, cô đưa tay lau vệt nước bên miệng, cười nói: “Lạc Minh Kính, đây mới gọi là kích thích.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 14: Xách Đồ Qua Ở

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Mặt trời lên cao, Thời Mẫn mở mắt, đầu óc dần tỉnh táo lại, cô ngồi dậy, nhận ra đây là phòng mình.

Xem ra tối hôm qua cô đã về nhà theo thói quen.

Tối hôm qua cô và Lạc Minh Kính uống rượu ở nhà hàng, khi rời khỏi đó, cô có cảm giác hơi say nên đề nghị anh dạo bờ sông cho tỉnh rượu, không ngờ đang đi dạo thì đột ngột nổi hứng mua một két bia, ngồi xuống bậc thang bên bờ sông Vọng Giang uống bia với Lạc Minh Kính.

Sau đó... ký ức đứt đoạn rồi.

Cô chỉ nhớ mang máng cô và Lạc Minh Kính chơi rất nhiều trò trẻ con, anh nói rất nhiều, Thời Mẫn nhớ có vài câu anh nói làm cô cảm động vô cùng nhưng sáng nay vừa tỉnh rượu thì những lời nói đó đều tan biến theo cơn say, không nhớ nổi chút gì.

Thời Mẫn duỗi thắt lưng, cầm điện thoại xem mới phát hiện điện thoại đã tắt nguồn, cô lấy đồ sạc ra cắm vào. Mở cửa ra lại thấy Thời Sở ngồi tựa ở cửa phòng cô đọc sách như thể bị thần kinh.

Thời Mẫn khễ đập một phát vào xe lăn điện của anh: “Tránh ra.”

Thời Sở cười xấu xa: “Nhắc nhở thân tình, mau thu dọn hành lý chạy trốn đi, ba mẹ đã lên máy bay rồi, tối nay là về tới nhà.”

Thời Mẫn lập tức tỉnh táo: “Có việc gì xảy ra?”

“Tôi hôm qua uống vui vẻ lắm đúng không?” Thời Sở nói, “Lúc anh đón em về, em có nhớ chuyện anh đã nói với em không? Tối hôm qua bộ phận truyền thông và quan hệ xã hội của giải trí Nguyệt Phong, tới cả cô trợ lý nhỏ của em đều tăng ca suốt đêm.”

Thời Mẫn mơ hồ đoán được: “Nói rõ.”

Thời Sở giơ điện thoại cho cô nhìn: “Đây là do đám cầu truyền thông bên đối thủ đăng lên lúc mười một giờ đêm qua.”

Tin tức giải trí tiên phong: Đồng sự mới nhậm chức của công ty giải trí Nguyệt Phong Thời Mẫn ngoại tình.

Quả nhiên giống như cô nghĩ, bị người ta quay lại.

Thời Mẫn cười: “Có tác dụng gì chứ?”

“Bài viết này không dùng tên truyền thông Đông Thời, mà là giải trí Nguyệt Phong, tích chất mục đích của nó rất lớn.” Thời Sở nói, “Nhìn thời gian đăng clip thì hẳn là quay xong là đăng lên ngay, trong khoảng thời gian đó chúng ta không nhận được bất kỳ thông tin gì, cũng không có phóng viên liên hệ ra giá. Nghĩa là em bị người ta theo dõi, bạn nhỏ Thời Mẫn à.”

Anh lướt qua hai tin tới bài đăng tin tức thứ ba, nói: “Giờ nhìn thêm những tin này, chúng ta đang làm giao dịch với hai nhà truyền thông nhỏ này...”

Người thừa kế truyền thông Đông Thời – Thời Mẫn đêm khuya kích động hôn bạn gái ở bờ sông, hiềm nghi ngoại tình [Video clip] Thời Mẫn vừa về nước năm nay, tiếp nhận truyền thông Đông Thời và khoa học kỹ thuật Đông Thời trực thuộc công ty này, chuẩn bị ra mắt công ty giải trí Nguyệt Phong... Anh trai cô Thời Sở là người yêu cũ của Dương Hạc, hôm trước Dương Hạc lấy được giải thưởng Phi Cáp, nhận được giải thưởng vinh dự Thị Hậu của năm...

Tin này còn dùng từ ngữ giật gân hơn tin trước, hơn thế nữa nó còn dùng cái danh hiệu có độ nổi tiếng lớn hơn đó là người thừa kế của truyền thông Đông Thời nhưng nhìn xuống nội dung tin này, Thời Mẫn vui vẻ, đây rõ ràng chính là công ty quản lý Dương Hạc đăng tin.

“Lần nữa bị người yêu cũ lợi dụng tên tuổi tuyên truyền, có cảm giác thế nào?”

“Im miệng.”

Thảo nào tin này lại có được lượt view tối đa.

Thời Mẫn thuận tay mở clip, nét mặt tỏ vẻ kinh ngạc: “Em còn không nhớ được đoạn này nữa đây... Nhưng trình độ này cũng được coi là nộ hôn kích tình sao?”

Thời Sở trợn trắng mắt.

“Gần chín rưỡi rồi.” Thời Sở nói, “Sắp bắt đầu phiên giao dịch đầu kỳ, ba mà về nhất định sẽ xem kết quả phiên giao dịch chứng khoán hôm nay ra sao, nén bi thương nhé em gái.”

“Không quan trọng.” Thời Mẫn nói, “Em không phải anh, yêu đương không thành với bà Hậu đầu đề, còn tặng thông tin hot vậ tặng vào tay đối thủ.”

“...” Nhất thời Thời Sở không thể tiếp lời.

“Tài khoản tin tức giải trí tiên phong này do truyền thông Hoa Cát quản lý.” Thời Mẫn mở vali, vừa xếp đồ vừa nói, “Bộ phận truyền thông của chúng ta có tin nóng về sao nam nổi nhất bên họ, nếu họ đã không tuân thủ luật lệ vậy chúng ta cũng không cần che dấu những tin xấu này giúp họ, công bố rộng rãi tin tức của sao nam cho thiên hạ biết là được.”

Thời Sở gật đầu: “Sáng nay mới đăng lên rồi, còn thuận tay giúp họ tăng thêm chút nhiệt độ nữa, trước mắt hiệu quả rất tốt.”

“Em không yêu đương với ngôi sao hạng A.” Về mặt Thời Mẫn thoải mái, “Cho nên đề tài của em sẽ không nổi được bao nhiêu, phiền toái chính là nội bộ công ty, họp cổ đông thì anh giải thích là được, chú ý tới bên hiệp hội giám định giấy chứng nhận phải bảo đảm năm sau thuận lợi đăng ký được thương hiệu.”

Thời Sở: “Ngoại tình là điểm hot nhất.”

Thời Mẫn: “Áp xuống, không thể để bọn họ đưa tin nữa.”

Thời Sở chống đầu, tò mò hỏi: “Cơ hội tốt vậy mà, vị kia của em không muốn nổi tiếng sao?”

“Anh ấy không phải người muốn nổi tiếng.” Thời Mẫn nói, “Chuyện sau đó giao cho anh, chuyện này đừng ở đây đi.”

Thời Sở vô cùng háng hái nhìn cô chuyển nhà, biết rõ còn cố tình hỏi: “A...? Nếu em không để ý chuyện bị tung tin ngoại tình thì hà cớ gì mà phải thu dọn hành lý? Trốn ai vậy?”

Thời Mẫn liếc xéo anh, đóng cửa lại.

Thời Sở đứng ngoài cửa cười to: “Mẫn Mẫn à, em xong đời rồi, mẹ bảo trái tim bà suýt bị em dọa thành bệnh rồi.”

Bên kia cánh cửa, Thời Mẫn nổi giận hiềm thấy: “Anh không nói với mẹ rằng đó là đàn ông à? Thời Sở rõ ràng anh cố ý.”

Thời Sở mỉm cười thâm thúy: “Em không nói cho anh biết em đi ăn cơm với ai, anh cũng chỉ nhìn clip, mờ quá nên anh không nhìn ra là nam hay nữ.”

“Ba nói phải dạy dỗ em một trận.” Thời Sở cười tới mức phải đứng bật dậy, anh vỗ lên cửa, “Ai nha, thật quá khó tin, cuối cùng cũng tới ngày trụ cột tương lai nhà họ Thời bị mắng, anh thật vui quá hahaha.”

Giữa trưa, phòng tranh Chính Trực vẫn đang khóa cửa, bên trong sáng đèn nhưng gọi điện thì Lạc Minh Kính không nghe máy.

Thời Mẫn tháo kính mát, đứng bên ngoài xuyên qua kẽ hở rèm cửa nhìn vào trong, thấy phần đuôi sofa lộ ra một phần chân, hình như Lạc Minh Kính nằm úp mặt dưới sofa.

“Lạc Minh Kính.” Thời Mẫn đập cửa, “Lạc Minh Kính, mở cửa.”

Sofa động dậy, Lạc Minh Kính nâng người lên, mũ áo ngủ rũ xuống lộ ra khuôn mặt anh.

Hai mắt Lạc Minh Kính buồn ngủ mơ màng ngơ ngác nhìn ra cửa, chờ Thời Mẫn gọi tên anh lần nữa, lúc này anh mới phản ứng kịp, ôm hai vành mắt đen lắc lư ra mở cửa cho cô, nhìn như bé tang thi vậy.

Mở cửa, anh khàn giọng hỏi: “Mấy giờ rồi?” Lại chặm chạp cười, nhẹ giọng tự nói: “Mở cửa mau, mở cửa nào, tôi biết cậu ở nhà, đừng trốn ở bên trong không lên tiếng...”

Chính anh còn tự chơi với mình nữa.

Thời Mẫn không hiểu những lời này, kéo vali vào, xoay người lại khóa cửa kéo màn cẩn thận.

“Trong nhà có đồ ăn đầy đủ sao?”

Lạc Minh Kính đi sau lưng cô, khuôn mặt mơ màng gật đầu, chỉ vào vali cô, hỏi: “Đây là cái gì? Lại muốn tặng anh gì à?”

Có lẽ là do chưa tỉnh ngủ nên dù là nét mặt hay lời nói đều chậm hơn bình thường một chút.

“Tặng người cho anh.” Thời Mẫn không nhận được xoa xoa đầu anh, “Chưa tỉnh ngủ?”

Lạc Minh Kính chậm chậm cười với cô, kéo cô nhìn bản thảo rải rác trên bàn, “Nhìn xem... Bản thiết kế của anh, cho em xem.”

Anh ngã lệt lên sofa, ôm đệm dựa cười ngây ngô, nhỏ giọng nói: “Hôm qua nói chuyện với em xong, về nhà anh cảm ngộ được rất nhiều thứ, suốt đêm... vẽ, vẽ rất sướng sẽ, đẹp không? Mau khen anh đi.”

“Đông.” Một góc ở trang đầu của bản thảo bộ tranh có viết dòng chữ, Thời Mẫn đọc lên, “Thuyền đơn buông cần say sông lạnh...”

“Sáu tiết, tổng cộng 18 bản vẽ, một series mùa đông, anh theo trình tự vẽ ra ...” Lạc Minh Kính còn không mở nổi mắt, nửa gương mặt anh đều chôn trong gối mềm, nói chuyện như đang ngủ mê, “Còn thiếu xuân hạ...”

Thời Mẫn lật xem bản thảo thiết kế, có thể bởi vì anh vẽ lúc uống rượu, nên những đường vẽ ở đây đều cong cong tùy ý, ngay cả hàng chữ Thuyền đơn buông cần say sông lạnh viết ở tờ đầu tiên cũng giống như phi tiên, lằng lằng muốn bay khỏi trang giấy.

Thời Mẫn không hiểu về thiết kế trang phục lắm, mặc dù vậy một người thường như cô cũng nhìn ra được phong cách cá nhân riêng biệt mãnh liệt tỏa ra từ bản vẽ này.

Giống như anh, cũng giống như những bức vẽ khác trong phòng tranh này, dù tùy ý nhưng lại vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến đáng yêu. Từ những đường cong nét vẽ lưu loát và dịu dàng mà có thể nhìn ra tình cảm dâng trào cùng khí thế kiêu ngạo một bước tới trời và tài văn chương không thể che dấu của nhà thiết kế.

Vì thế, Thời Mẫn cho ra đánh giá cao nhất: “Rất giống anh.”

Lạc Minh Kính thả lỏng vài phần, nhắm mắt lại và nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Thời Mẫn ngồi dưới đất lật từng bản vẽ của anh, một bàn tay vuốt tóc anh như đang vuốt ve chú mèo con, chờ khi xem xong cô nhẹ giọng nói: “Những bản thiết kế này anh sẽ giao cho ai? Hợp tác hay tự mình tạo thương hiệu?”

Lạc Minh Kính ấp úng cười, anh ngập ngừng.

Anh nói: “Tạo thương hiệu... phải có tiền, có bộ phận kế hoạch trang phục trong nước... phải có danh tiếng, có đoàn đội... của thương hiệu mình tạo ra, còn nhiều cái khác, hợp tác phải nhiều.”

“Anh muốn tạo thương hiệu riêng ư?”

“Làm nhà thiết kế... Ai không muốn.” Lạc Minh Kính xoay người, nỗ lực mở mắt nhìn Thời Mẫn, “Bệ phóng ngày trước đã sập rồi... Muốn bắt đầu lại rất khó, anh thua không nổi nữa...”

“Bởi vì tiền bạc?”

“Hiện tại vì tiền.” Lạc Minh Kính nói, “Nhưng tiền chỉ là thứ mở đầu... Lấy em họ anh làm ví dụ, em ấy hiện đang đi trên con đường anh từng đi, cũng mơ ước tạo ra một thương hiệu riêng, tạo thương hiệu dễ nhưng để phát triển nó lớn mạnh rất khó... Con đường chính thống nhất, đó là ra ngoài mạ lên một lớp vàng, tích lũy danh tiếng ở nước ngoài thì về nước phát triển mới tốt. Hơn nữa cái nghề thiết kế này.. có yêu cầu rất cao về tố chất và thiên phú của người làm nghề, thậm chí cũng là điều nhất định phải có, kiến thức nhiều thì khả năng tiếp thu mới rộng, mới có thể định vị được và tìm được phong cách của mình, đi đúng con đường riêng.”

Có thể do chưa tỉnh ngủ, Lạc Minh Kính nói ra hết những gì anh giữ trong lòng.

“Con đường dễ dàng nhất đó, anh đã lập kế hoạch kỹ càng từ rất sớm.” Lạc Minh Kính nói, “Kết quả nó sụp đổ, hiện tại chỉ có thể lần mò một con đường khác...”

“Là do xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong quá trình thực hiện sao?”

Lạc Minh Kính nhắm mắt lại, nghiêng đầu đi, thật lâu sau anh mới cười khổ nói: “Anh chấp nhận số phận rồi. Không phải ngoài ý muốn, là ở thời điểm quan trọng nhất lại có quá nhiều chuyện chông chát lên, đẩy ngã bản thân anh, giờ nghĩ lại, haiz... rớt xuống tận đáy cuộc đời, trộn lẫn vào bi ai bụi trần... bị chúng bạn xa lánh.”

Thời Mẫn không hỏi nữa, Lạc Minh Kính lại như ngủ thiếp đi, tiếng thở sâu thông thả.

Thời Mẫn nhanh chóng thu dọn bảo vệ giúp anh, lấy hộp pudding trong tủ lạnh ra, nửa nằm bên cạnh anh, vừa ăn vừa nói: “Em muốn ở đây mấy ngày.”

Lạc Minh Kính ừ một tiếng, bỗng giật mình ngồi dậy: “Cái gì?”

“Ở chung với anh một thời gian.”

Lạc Minh Kính tỉnh táo lại: “Vì sao?”

Tổng giám đốc Thời thờ ơ: “Mấy ngày này... không thể ở nhà được.”

Lạc Minh Kính đứng dậy tìm dép lê, khẽ than thở đi nấu ăn cho cô.

Thời Mẫn dựa về sau, thanh thờ hỏi: “Hôm nay anh có trực tiếp không?”

“...Không có sức lực, hôm nay không live nổi.” Anh lấy điện thoại đi sạc, lại lấy pudding trong tay Thời Mẫn đi, giữa đầu nuốt trọn, nói: “Trước giờ ăn cơm thì không được ăn vặt lung tung, anh hầm canh gà cho em, ầm dạ dày hơn.”

Anh mặc tạp dề lên, lúc này mới phát hiện chưa mở cửa tiệm, đang muốn đi mở khóa, nghe Thời Mẫn nói: “Khuyên anh đừng mở.”

“...” Lạc Minh Kính quay đầu hỏi cô, “Em có thù oán với ai à? Kẻ thù tới nên chạy sang nhà anh trốn hả?”

Thời Mẫn cười một tiếng ngẩn ngui, trả lời: “Còn hung hiểm hơn kẻ thù.”

Ma xui quỷ khiến Lạc Minh Kính nói một câu: “... Mẹ vợ.”

Anh vỗ trán một cái, luôn miệng xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, đầu óc chưa tỉnh táo...”

Thời Mẫn sững sờ một chốc mới cười: “Anh đúng là thiên tài.”

Tác giả nói: (tác giả nói rất nhiều tôi chỉ nói câu quan trọng nhất):
Chương sau mẹ vợ lên sàn diễn.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 15: Cái Gọi Là Trừng Phạt

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Lạc Minh Kính thấp thỏm cả một ngày, kết quả mẹ vợ không tới. Trái lại Thời Mẫn, khí định thần nhàn* nằm trên ghế sofa húp canh gà, ăn bánh ngọt, ngắm nhìn Lạc Minh Kính, trông rất khoan thai tự đắc, như tiến vào cuộc sống thanh nhàn kỳ về hưu trước tuổi.

*khí định thần nhàn: bình tĩnh.

Ăn cơm chiều xong, Lạc Minh Kính lấy hết dũng khí, hỏi một câu mấu chốt: “Em muốn ngủ lại sao?”

“Ừm.” Thời Mẫn gật đầu.

Lạc Minh Kính khó xử: “Nhưng mà... chỗ anh không có phòng.”

Thời Mẫn chỉ nhìn anh cười không nói gì.

Cô muốn ngủ lại, còn có thể ngủ ở đâu nữa? Chỉ có thể ngủ trên giường của anh.

Bởi vì cửa tiệm nhỏ, nên giường của Lạc Minh Kính cũng không lớn, tự anh lắp cái giường nhỏ hợp với phòng ngủ, nếu hai người cùng ngủ vậy nhất định phải nằm sát vào nhau.

Thời Mẫn chỉ chỉ tai anh, thong thả nói: “Đồ cả tai rồi, thẹn thùng sao? Em thì không thể chờ đợi được.”

Giọng điệu vô cùng hài hước.

“...Không làm vậy được không?” So ra, Lạc Minh Kính lo lắng tựa như anh là con gái nhà lành bị chọc gheo, mắc cỡ ngại ngùng sợ bị kẻ háo sắc sàm sỡ.

“Ở chung với bạn gái.” Thời Mẫn chỉ vào bản thân, rồi chỉ Lạc Minh Kính, “Anh là bạn trai em, vô cùng bình thường.”

“Chỗ anh chỉ có một cái giường và một cái chăn...”

“Vậy càng tốt.”

“Anh nghĩ em...” Lạc Minh Kính nói, “Anh nghĩ em không đến thật.”

Theo hiểu biết của anh về Thời Mẫn, cô chỉ đơn thuần là có ham muốn chiếm hữu và khống chế tương đối cao, nên dù hôm đó cô tuyên bố quan hệ của họ là người yêu thì Lạc Minh Kính cũng không cho là thật, chỉ xem lời cô như một cách thể hiện tuyên bố quyền sở hữu mà thôi, vì dù sao sau đó cô cũng không có hành động gì, cũng không đưa ra yêu cầu gì.

Có đôi khi, Lạc Minh Kính lại có ảo giác cô là người vô cùng ngây thơ. Giống một thiếu nữ, mà anh lại là quả cầu pha lê cô cầm trên tay, cô chỉ nhìn, nhìn anh qua lớp kính thủy tinh.

“Anh là của em.”

Sau khi nói câu này, cô bắt đầu yên tâm trang trí quả cầu thủy tinh của mình, mua thêm rất nhiều gia cụ, khí cụ* cho phòng vẽ tranh của anh.

*gia cụ, khí cụ: đồ dùng, máy móc cho nhà cửa.

Có đôi khi hứng lên cô còn có thể đóng đũa lắc lư cầu thủy tinh, để bông tuyết tung bay, sau đó nói đẹp quá, rất muốn vào trong quả cầu sống cùng anh.

Thời Mẫn mang đến cho anh cảm giác vô cùng kỳ diệu như ở trong đồng thoại giả dối được ngăn cách qua lớp vỏ thủy tinh nhưng dùng đồng thoại trong giả tưởng để hình dung quan hệ hiện tại của bọn họ lại vô cùng chính xác.

Lạc Minh Kính hít một hơi sâu, vùi đầu vào tay.

Thời Mẫn đang ám chỉ anh, câu chuyện đó sắp kết thúc, có lẽ tối nay sẽ phải tiến vào thế giới người lớn.

Mặc dù Lạc Minh Kính có chuẩn bị trước nhưng anh vẫn chưa tiếp thu được.

Anh nghĩ, mối quan hệ của họ vẫn chưa tới bước này.

Thời Mẫn cho anh thời gian suy nghĩ, nhưng không lâu. Rất nhanh, cô nói: “Tắm đi ngủ.”

Ý cười hiện rõ trong mắt cô, mang chút độc tài mà tấn công, cô thành thoi quan sát sự lúng túng của Lạc Minh Kính, giống như một con mèo, nhân từ cho con mồi của mình thời gian bày tỏ thái độ trước khi nó chiêm nghiệm chúng.

Đương nhiên, cô hoàn toàn không lo lắng tới chuyện anh sẽ đồng ý hay từ chối vì đến lúc nên ăn cô sẽ không do dự nhe răng nanh ra làm thịt.

Thợ săn và con mồi.

Con mèo và con chuột trong lòng bàn tay nó.

Thời Mẫn và Lạc Minh Kính.

Lạc Minh Kính cảm nhận được, đầu óc anh trắng xóa một mảnh.

“Khụ... Phòng tắm hơi nhỏ, không có máy nước nóng.” Lạc Minh Kính đấu tranh thêm lần cuối, “Gần đây có khách sạn, nếu em đồng ý, hôm nay có thể ở khách sạn trước đã...”

Thời Mẫn nói: “Tắm nước lạnh, tốt cho sức khỏe.”

Lạc Minh Kính hoảng hốt, tung sát chiêu: “Mẹ em... Có thể sẽ tới đây tìm đó?”

“Mười một giờ tối họ mới xuống máy bay.” Thời Mẫn nói, “Nếu bà ấy nhất định mặt dày đánh tới thì cũng phải chờ tới nửa đêm, không làm lỡ chuyện đi ngủ đâu.”

Lạc Minh Kính không còn gì để nói, đứng dậy dọn dẹp phòng.

Quả nhiên toàn thân Thời Mẫn khô nóng không sợ lạnh, vẻ mặt tự nhiên đi tắm, sấy tóc, mặc áo tắm đứng ở cửa nhìn Lạc Minh Kính chải giường chiếu thay vỏ chăn.

Lạc Minh Kính vẫn chưa từ bỏ ý định, chuẩn bị máy tắm thảm nhỏ, dự định đàm phán lần cuối: “Anh có thể ngủ ở sofa.”

Nhìn anh ôm thảm mềm giọng thương lượng với cô, bộ dáng hoảng hốt còn mang chút uất ức đáng thương càng khiến Thời Mẫn vui vẻ.

“Trên giường ấm áp.”

“...Sofa cũng không lạnh.”

“Người anh ấm.” Thời Mẫn nói, “Em cần một ổ chăn ấm áp.”

Im lặng, Lạc Minh Kính bỏ cuộc.

“Đến đây đi đến đây đi.” Anh nói, “Anh thấy, chung quy là em muốn ngủ anh. Cho em ngủ cho em ngủ, đến đây đi...”

Con gái người ta cũng đã yêu cầu vậy rồi thì một thằng đàn ông như anh còn ngại ngần mắc cỡ lấy cớ từ chối nữa thì có vẻ quá mất mặt rồi.

Lạc Minh Kính run rẩy tắm rửa, lúc ra anh thấy Thời Mẫn không nằm trên giường, mà đã thay áo ngủ dựa bên giường đọc sách.

Vali cô mở rộng, bên trong có gì Lạc Minh Kính cũng không cố nhìn.

“Tới đây ngủ, đừng đứng.” Thời Mẫn vỗ vỗ chỗ trống bên trong.

Lạc Minh Kính ngẩn người, hỏi cô: “Anh nằm trong?”

“Ừ, tới đây.”

Lạc Minh Kính mặc quần áo ngủ đàng hoàng, than nhẹ một tiếng, cuốn chăn lăn lên giường, tự giác dán sát vào tường.

Sau đó, anh ý thức được bản thân mình phạm phải sai lầm.

Anh ngủ phía trong, chính là giao toàn quyền chủ động cho Thời Mẫn, bản thân mình không có đường lui.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu.

Thời Mẫn cuốn tay áo, hành động này, cực kỳ giống đầu bếp làm công tác chuẩn bị trước khi xử lý miếng thịt trên thớt. Cô nghiêng người tới, chậm rãi liếm môi Lạc Minh Kính, vừa hôn xong liền rời khỏi, hài lòng cười nói: “Rất ngon.”

Lạc Minh Kính thoáng hoảng hốt, Thời Mẫn vứt chăn qua một bên, khi trực tiếp nắm lấy cổ tay anh, anh phản kích theo bản năng, làm được một nửa thì bị Thời Mẫn giam lại.

Rất nhanh, cơ hồ trong nháy mắt, hai bên đã hoàn thành một lần đấu thử.

Cả hai đều có chút kinh ngạc với phản ứng của đối phương.

Lạc Minh Kính bị Thời Mẫn ép vào tường, khóa hai tay lại, nhưng dù vậy, anh vẫn ngây ngô như cũ biểu hiện tình cảm kính nể: “Hả? Em... từng học?”

“Nhìn qua, có vẻ anh cũng từng học.” Thời Mẫn cười cười, “Trước kia em từng học qua với cậu, Judo Brazil có thể coi là cái em am hiểu nhất.”

Cô không buông Lạc Minh Kính ra mà ngược lại cô rút dây thắt lưng trong hành lý ra.

Chờ tới lúc dây lưng cột cổ tay anh lại, Lạc Minh Kính mới lờ mờ hiểu ra.

“Thời Mẫn! Chị, chị... chị đừng làm ra đăm mê kì quái gì... Anh không chơi cái đó...”

Thời Mẫn nói: “Em sợ anh không phối hợp.”

Người có ham muốn chi phối mạnh mẽ, ở trên giường cũng như vậy.

Thời Mẫn cột chặt dây lưng, cài khóa lại, rốt cục cũng có thể nhắm nháp bữa tiệc lớn.

Cô nhẹ nhàng đè vai Lạc Minh Kính lại, chậm rãi cởi nút áo anh, Lạc Minh Kính hơi nhíu mi, giờ anh đã hiểu được vì sao cô lại hạn chế hành động của mình.

Tay anh không thể động đậy sẽ không cách nào ngăn cản hành động của cô, chỉ có thể nằm ngửa chờ làm thật.

Cô cởi khuy áo ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa ngực anh, vuốt ve theo cơ bụng đi xuống, thưởng thức vẻ mặt anh.

Lạc Minh Kính nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "...Anh vẫn cảm thấy em rất kì lạ."

"Kì quái chỗ nào?"

"...Anh cho rằng chưa tới thời điểm tình cảm sâu đậm nhất, em sẽ không ra tay."

"Vừa gặp đã yêu, anh cho rằng là vì sao?" Thời Mẫn nói như lẽ đương nhiên, "Là dục vọng. Em không phải nữ sinh mới lớn, còn đang tưởng tượng tình yêu ngây thơ kiểu Platon*."

*Tình yêu Platon: là tình yêu trong sáng thuần khiết và không cần tình dục.

Cô cởi áo Lạc Minh Kính, khẽ cười: "Ban nãy em đang muốn nói anh còn mặc làm gì, anh không bao giờ chịu thả thành khẩn cả... Nếu không có em thì biết tới chừng nào thì anh mới có thể để lộ ý nghĩ chân thực?"

Lạc Minh Kính vùi mặt vào gối, khép chặt mi, chờ khi Thời Mẫn thật sự không dừng lại mà tiếp tục đi xuống dưới, chạm vào chỗ mẫn cảm nhất kia, Lạc Minh Kính bỗng run lên, khẽ giãy né tránh.

"Chị, chị à... Thời tống, xin chị... Đừng."

Thời Mẫn tò mò nhìn phản ứng của anh, bỗng nhiên, cô như hiểu ra, đè anh lại, chuyển mặt anh qua, hỏi: "Có mấy cô bạn gái rồi?"

"...Rất nhiều." Im lặng một hồi, Lạc Minh Kính ấp úng nói.

Thời Mẫn cười lạnh một tiếng, ngón tay siết lại, Lạc Minh Kính cong tròn người, cầu xin tha thứ: “Vương Tổ Hiền Khâu Thục Trinh Lâm Thanh Hà Quan Chi Lâm... Anh biết sai rồi, dừng tay dừng tay.”

Nét mặt Thời Mẫn trở nên sâu hiểm khó dò.

Lạc Minh Kính cười tự giễu, hơi thở hỗn hển nói: “Không có.”

“...Mỗi tình đầu thì sao?”

“...Mặc dù thừa nhận thì có chút dọa người.” Lạc Minh Kính nói, “Không có.”

“Anh có bệnh không tiện nói ra?” Thời Mẫn rũ mắt, suy nghĩ có nên cởi quần anh hay không, Lạc Minh Kính vừa nhìn thấy điểm chú ý của cô, là cảm thấy không ổn, “Bình thường! Toàn bộ đều bình thường...”

Thời Mẫn hoàn toàn không tin: “Không có ai tỏ tình với anh?”

“...Trong ấn tượng hình như là có.” Lạc Minh Kính nói, “Nhưng cũng không nói rõ là tỏ tình với không, không nói trực tiếp trước mặt, anh chỉ nghe bạn học khác nói nên anh mới biết. Anh... lúc đi học anh không có chú ý mấy chuyện này, mặc dù là thời đại học trò được yêu đương nhưng yêu đương cũng cần hao phí rất nhiều thời gian, mẹ anh... Cơ thể bà ấy không tốt, tình thần trạng thái không ổn định lắm, tình huống trong nhà tương đối phức tạp nên anh không có tâm trạng yêu đương hên hò.”

“Mãi tới tận giờ?” Thời Mẫn không lý giải được, “Em nghĩ anh ít nhiều gì anh cũng biết một chút.”

Lạc Minh Kính úp mặt vào cười.

Sau đó, anh nghiêm mặt hỏi: “Em thực sự không có đam mê đặc biệt gì chứ?”

“Không.” Thời Mẫn cười thần bí.

Cô cúi người, cho Lạc Minh Kính một nụ hôn sâu sau đó cười ngâng đầu, nheo mắt: “Đàn ông thật dễ có phản ứng.”

Cô mặc quần áo lại cho Lạc Minh Kính, thường thức khuôn mặt đỏ rực hốt hoảng của anh, sau đó nói: “Anh có nhớ không, em đã nói phải phạt anh?”

Lạc Minh Kính dở khóc dở cười: “Chẳng lẽ là phương pháp phạt mà anh đang nghĩ tới...”

“Đáp đúng rồi.”

Thời Mẫn chậm rãi cởi áo ngủ của mình, nhìn ánh mắt Lạc Minh Kính trở nên đậm hơn, quét mắt nhìn xuống dục vọng nóng bỏng đang ngẩng cao kia, cô nhẹ hôn lên mi tâm anh nói một tiếng: “Chúc ngủ ngon.”

Tắt đèn, đi ngủ.

Thời Mẫn cuốn lấy nửa cái chăn, cơ thể dán sát vào anh mà cười.

Thiếu chút nữa Lạc Minh Kính đã khóc lên, anh không động đậy được, cũng không dám động, bên cạnh là cơ thể mềm mại của Thời tống và anh đang đau khổ đấu tranh với lửa nóng ngập trời, mồ hôi ướt trán.

Trong bóng đêm, tiếng thở dốc của Lạc Minh Kính chưa hề dừng lại, Thời Mẫn cười, nghe tiếng thở gấp tê dại như giọng hát nhẹ nhàng bên tai của anh mà như đang thưởng thức khúc nhạc tuyệt mỹ.

Lạc Minh Kính nói: “Thời Mẫn... anh tâm phục khẩu phục rồi...”

Tống giám đốc không ăn anh, mà là trêu chọc anh xong thì quay lưng đi ngủ rồi.

Cuối cùng, chờ đến nửa đêm Lạc Minh Kính mới bình ổn lại, anh quá mệt mỏi, toàn thân đều là mồ hôi, vùi sâu vào giường, mơ màng muốn ngủ.

Nhưng ngay lúc đang mê mông lung buồn ngủ này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dữ dội và tiếng kêu có lực xuyên thấu mạnh mẽ của một người phụ nữ: “Thời Mẫn! Con mở cửa ngay Thời Mẫn! Mẹ biết con ở bên trong! Con có gan trốn nhà thì phải có gan mở cửa! Con sắp chọc mẹ tức đến đau tim rồi! Mở cửa! Mở cửa!!”

Lạc Minh Kính mở mắt, vẻ mặt hoảng sợ.

Xong đời, sắp bị bắt gian tại trận rồi!

Trong bóng đêm, Thời Mẫn ngồi dậy, cời trói cho anh, khe khẽ nói: “Không sao, đừng sợ.”

Cô từ tốn xuống giường mặc quần áo vào, xoay người chống giường, cúi đầu nhìn Lạc Minh Kính, cười cười, hôn một cái rồi bật đèn.

Thời Mẫn mặc quần áo tử tế, ngồi xuống xoa cổ tay anh, nói khẽ: “Không vội, anh cứ từ từ mặc vào.”

“Mẹ em?”

“Ừm.”

Cửa kính sắp bị mẹ đập nát nhưng bà vẫn không ngừng lại: “Thời Mẫn, mẹ thấy đèn sáng rồi! Mau ra đây! Mẹ biết con ở đây! Đừng có mà trốn!”

Thời Mẫn than một tiếng, lấy điện thoại, mở máy, trước tiên gọi điện cho Thời Sở.

Thời Sở ung dung nói một tiếng: “Alô?”

“Nếu anh đã nói địa chỉ cho mẹ thì sao không nói anh ấy là nam?”

Thời Sở tuôn ra một tràng cười vui sướng như người bệnh tâm thần, chậm rãi nói: “Dù sao, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật. Không bằng để mẹ tự mình gặp mặt... Sao? Làm hỏng chuyện tốt của em?”

“Cút!”

Thời Mẫn ném điện thoại, ra mở cửa.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 16: Mẹ Vợ Tôi

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Lạc Minh Kính đứng dậy, bị Thời Mẫn ngăn cản: “Anh đừng ra trước, lúc cảm xúc quá kích động mẹ em thường sẽ không nghĩ gì mà động thủ luôn.”

Lạc Minh Kính lo lắng: “Sẽ đập cửa hàng sao?”

“... Bà ấy không phải người thích cố tình gây sự.”

Lạc Minh Kính lôi ghế ra, cúi đầu ngồi trong phòng.

Thời Mẫn lấy kính mát đeo lên, mở cửa.

Quả nhiên, ngoài cửa có một quý bà mặt mộc khoác áo bành tô nhưng lông dê kiểu nam, chỉ thẳng vào mũi Thời Mẫn, mang giày cao gót lộp cộp đi đến: “Thời Mẫn!”

Vẻ mặt Thời Mẫn rất tỉnh, cô lễ độ cung kính kêu một tiếng mẹ.

Mẹ Thời vừa xuống máy bay đã hỏi con gái bà đang ở đâu rồi trực tiếp đánh từ sân bay tới đây.

Vì không ngủ đủ giấc nên hốc mắt bà hơi đen, tóc cột tạm, môi cũng chưa sơn, lấy áo bành tô ba Thời đang mặc trên người xuống và khoác lên người, nét mặt như thể tỉnh ngủ là sẽ ăn thịt người.

Còn ba Thời Mẫn, trong lúc hai mẹ con đang giằng co, ông im lặng nhẹ nhàng bước vào trong như một chú mèo, xoắn màn lên.

Ánh mắt hai người đàn ông đối diện nhau, Lạc Minh Kính đứng lên, có chút căng thẳng.

Trước phòng tranh, mẹ Thời tỏ vẻ trái tim bà đã chịu kích thích quá lớn, chỉ vào Thời Mẫn: “Mẹ với ba con! Trước nay chưa từng nghĩ đến phương diện này, được... con không thích người mẹ giới thiệu cũng không sao, chúng ta đều có lựa chọn riêng trong cuộc sống vậy nên mẹ đều có thể hiểu, con học tập hành xử khác người cũng được, con coi trọng sự nghiệp, hiểu thẳng hơn người, mẹ có thể lý giải... Nhưng mà mẹ tuyệt đối không ngờ, oa!”

Mẹ Thời bật hình thức trình diễn kịch nói khoa trương, ôm tim há miệng, sẵn sàng để khóc lớn: “Con muốn yêu con gái! Bạn gái? Vì sao con không nói với mẹ? Vì sao? Lúc mẹ thấy tin tức, hai mắt đều đen, thiếu chút nữa ngất xỉu... Con tháo kính mát xuống, Thời Mẫn, con lấy kính mát xuống, nhìn vào mắt mẹ đi, nhìn vào mắt mẹ! Con nhẫn tâm đối xử với bà mẹ già của mình như vậy sao?”

“Trương nữ sĩ.” Ba thời quay đầu kêu lên, “Không cần diễn nữa, là một cậu trai.”

Người ba này có vẻ ngoài tương tự Thời Sở nhưng khí chất lại vô cùng tươi trẻ, ông quay qua nhẹ giọng nói với Lạc Minh Kính: “Cháu ra ngoài đi, cô bình tĩnh rồi.”

“...” Nhất thời Lạc Minh Kính không biết nên nói gì, anh vẫn chưa giải thích tại sao mình lại ở trong phòng nhưng nhìn kiểu này thì có vẻ anh không cần giải thích nữa. Ba Thời quả là người ba hiểu rất rõ bà xã và con gái mình.

Lạc Minh Kính nhỏ giọng nói xin lỗi, loạng choạng đứng lên, đầu óc vẫn còn mơ hồ, anh vịn tường từ từ đi tới, thuận tay mở đèn.

Trong phòng sáng lên, mẹ Thời không diễn nữa.

Bà khôi phục lại sự bình tĩnh, thấy một chàng trai tóc dài đi ra, nét mặt thoáng đờ đẫn, khó tin: “Con trai?”

Bà nhìn Lạc Minh Kính từ trên xuống dưới, con trai hàng thật giá thật, mặc dù để tóc dài nhưng chiều cao hiện rõ ở đó, chắc chắn là một cậu con trai xinh xắn đẹp đẽ không sai đâu được.

Mẹ Thời lấy điện thoại, đối chiếu với hình bị chụp hồi lâu, hỏi anh: “Ngực đâu?”

Thời Mẫn trả lời thay Lạc Minh Kính: “Đồ giả, mang chơi thôi.”

Mẹ Thời lại nhìn chăm chăm Lạc Minh Kính, Lạc Minh Kính nhẹ nhàng kêu một tiếng cô.

Cũng đã gọi bà là cô, xem biểu tình thì có vẻ mẹ Thời không quá chấp nhận, nhưng tạm thời bà cũng không tìm ra cách gọi phù hợp nào, vì vậy mẹ Thời nhin.

Bà kéo ghế qua, nói: “Ngồi xuống đi.”

Khí thế vẫn không giảm, ba Thời cũng chậm rãi đi qua, ngồi xuống, nhìn như đang ở nhà mình.

Sau khi hai người ngồi xuống, buổi tiệc thăm phán gia đình chuyển sang quy mô mới.

Trước khí thế quá lớn mạnh của người nhà, Thời Mẫn chỉ đành tìm cách cho Lạc Minh Kính tạm thời né tránh: “Em hơi khát, anh đi nấu nước pha trà đi.”

Lạc Minh Kính gật đầu, đi phòng bếp.

Sau một hồi sửng sốt, mẹ Thời hắng giọng, cảm xúc dịu xuống, vô cùng thanh nhã lấy gương trang điểm tô son lên, sau đó lấy kính mát của Thời Mẫn đeo lên mắt mình rồi ôm ngựa dựa vào phía sau bày ra bộ dáng đàm phán lâu dài.

Ba Thời thì như đang mang mặt nạ chặn tầm mắt người phạm, vất chân lên, híp mắt nhìn chăm chăm phòng bếp, vẻ mặt khí chất giống hệt Thời Sở phien bản size siêu lớn.

Thời Mẫn nghênh đón chính diện hai vị Phật lớn này, trước hết: “Con nghĩ hai người sẽ lịch sự một chút, tới lúc nửa đêm...Ai.”

Mẹ Thời tự biết mình đuối lý, chỉ hừ cười một cái.

Ba Thời thản nhiên nói: “Tiện đường.”

“Nếu không có việc gì mọi người về sớm một chút.” Thời Mẫn chậm rãi nói, “Quá mệt mỏi.”

Mẹ Thời tiếp lời theo bản năng: “Ba mẹ không mệt.”

Thời Mẫn tự nhiên đáp trả: “Tụi con mệt.”

Lạc Minh Kính bưng trà tới, đặt lên bàn, ngồi xuống cạnh Thời Mẫn, im lặng một lúc, anh nói với Thời Mẫn: “... Khó lắm ba mẹ em mới tới một chuyến, trời lạnh như vậy...”

“Mời họ ở lại ăn cơm?” Thời Mẫn nhìn đông hồ, “Vào ba giờ sáng sao?”

Có lẽ do Lạc Minh Kính buồn ngủ, cũng có lẽ là do mấy ngày liên tiếp chưa ngủ đủ nên mệt mỏi, phản ứng chậm hơn bình thường, như mất nửa hồn.

Mẹ Thời im lặng uống trà, ba Thời hỏi Thời Mẫn: “Con không về?”

“Không về.”

“Họp Hội Đồng Quản Trị ngày mai nhớ đi tham dự.” Ba Thời nói, “Ba muốn nghe con giải thích rõ chuyện.”

“Chuyện không quan trọng.”

“Con có xem chỉ số giao dịch chứng khoán hôm qua chưa?”

“Không xem.”

Mẹ Thời uống trà nhuận hầu xong, đặt tách xuống chuẩn bị hỏi thì Thời Mẫn giành nói trước, cô lạnh lùng nói: “Có gì thì mai hỏi, giờ này ba mẹ tới đây muốn bắt nạt ai? Ba mẹ không ngại con ngại, trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Không khí trong phòng trở nên lúng túng.

Kỳ lạ hơn là, Lạc Minh Kính như thể bị rớt mạng, anh an tĩnh ngồi, từ đầu tới cuối đều cụp mắt không lên tiếng.

Anh không biết đuổi khách, Thời Mẫn đứng dậy, kéo anh: “Đóng cửa, đi ngủ.”

Lạc Minh Kính như lạc trong sương mù, hỏi: “Như vậy có được không?”

“Không phải thời điểm kinh doanh, chậm trễ nghỉ ngơi.” Thời Mẫn quay đầu, nói với mẹ, “Nhìn cũng nhìn qua, chắc ba mẹ cũng yên tâm rồi. Đừng tới tiệm ồn ào, con cũng sĩ diện, ba mẹ cho bạn trai con cái ấn tượng tốt chút. Còn... chuyện này là thế nào, về nhà hỏi con trai của mẹ là rõ, dù sao con cũng là người không rõ tình huống.”

Cô nói: “Phải lịch sự, ba mẹ mau đi đi, không thấy anh ấy buồn ngủ thế này rồi à.”

Mẹ Thời không ngồi nổi với cô, khí thế tự sụp đổ bà chỉ có thể trợn mắt với con gái qua kính mát, đứng dậy lui lại.

Thời Mẫn lại nói: “Đừng động, trả kính mát cho con.”

Đây là mẹ Thời lấy đũa che mặt mộc kiêm đạo cụ gia tăng khí thế, Thời Mẫn không nể mặt chút nào lấy lại, mẹ Thời vừa muốn nổi giận thì ba Thời đã lấy mắt kính trả cho Thời Mẫn rồi vội đẩy mẹ Thời ra ngoài.

Thời Mẫn khóa cửa, kéo Lạc Minh Kính vào trong phòng.

Lạc Minh Kính hỏi: “... Vậy là đi rồi hả?”

“Anh mau ngủ đi.” Thời Mẫn nói, “Vốn định đêm nay sẽ nói rõ ràng nhưng em thấy anh không chịu được rồi.”

Lạc Minh Kính từ từ lăn lên giường, buồn ngủ nỉ non nói: “Mệt quá...”

Ba mẹ Thời Mẫn ngồi lên xe, mẹ Thời nói: “Quá mất thể diện, em không trang điểm.”

Ba Thời im lặng, một lát sau ông an ủi: “Không sao, thằng bé nó không thấy, trông nó hình như chưa tỉnh ngủ.”

Ngẫm lại chuyện này là thấy tức, vội vội vàng vàng chạy về, kết quả Thời Mẫn mọi thứ đều bình thường.

“Cái thằng Thời Sở này! Báo viết bậy nó cũng không chịu nói rõ! Còn Thời Mẫn nó cũng không tốt tính gì! Lúc còn nhỏ cũng chơi đùa đủ dạng có thiếu đâu!” Tổng cộng có 2 đứa con, mẹ Thời mắng một hơi cả hai, mắng xong bà vỗ ngực, thuận khí: “Vẫn còn tốt vẫn còn tốt, so với suy nghĩ

của em thì vẫn tốt hơn nhiều. Lúc tới em còn mang theo thuốc, chỉ sợ con nhóc cứng đầu kia cho em xem hình ảnh kích thích gì đó...”

Vốn hai vợ chồng tới là để kéo đứa con gái đi sai đường về nhà để tỉnh táo lại. Nhưng sự tình phát triển quá nhanh, kịch tình thay đổi quá đột ngột nên kịch bản mà mẹ Thời đã suy nghĩ tốt lúc đi đường đã không dùng được, lúc này bà mới mất năng lực chống đỡ, lại thêm mệt mỏi khi bay đường dài thế là không thể bày ra uy nghi ba mẹ được, còn bị con gái xoay vòng vòng, cắt câu lấy lời đuổi ra ngoài.

Ngần người một chốc, mẹ Thời nói: “Không đúng! Chúng ta vẫn chưa tìm hiểu được gì mà nó đã ở chung với người ta rồi hả? Còn ở chỗ thế này? Con bé muốn làm gì? Muốn tức chết em?”

Ba Thời như người nộm, nét mặt không dao động tí nào, đờ mặt nói: “Anh buồn ngủ rồi, hôm nay không có tinh thần, suy nghĩ không rõ lắm, chờ ngày mai anh suy nghĩ cẩn thận xem nên nói thế nào với con bé.”

Nói chuyện với con gái cần phải có khí thế và logic tuyệt đối, nếu không sẽ thất bại mà không biết vì sao.

Đôi ba mẹ đưa ra quyết định sáng suốt nhất lúc này đó là về nghỉ ngơi dưỡng sức, hôm sau tái chiến.

Lạc Minh Kính bệnh rồi.

Sáng sớm thức dậy Thời Mẫn mới phát hiện, vừa đặt tay lên là chạm phải một đầu mồ hôi. Cô kêu anh vài tiếng nhưng mãi rất lâu sau Lạc Minh Kính mới phản ứng.

Thời Mẫn dịch chăn cho anh, lấy nhiệt kế ra đo, phát sốt.

Thời Mẫn gọi điện cho Fiona, đến phòng bệnh nấu nước rồi quay lại phòng, cô ngồi bên giường suy tư, cuối cùng rút ra kết luận Lạc Minh Kính

bị mẹ cô hù dọa rồi.

Lạc Minh Kính mở mắt nghiêng người, phát hiện chính mình bị quấn thành con nhộng, anh cố đỡ lấy đầu nhìn lên, cười yếu ớt nhìn Thời Mặc đang đứng ở bên giường thay khăn lạnh cho anh: “Em... Còn nói là em không có ham mê đặc biệt.”

Thời Mặc lấy hai dây lưng, quấn anh với chần lại một chỗ.

“Nghe giọng thì có vẻ tinh thần anh không tệ nhỉ.” Thời Mặc không thèm nâng mắt, “Nếu anh muốn nói hai cái dây thắt lưng kia... Đây là đồ dùng để anh ra mồ hôi.”

Lạc Minh Kính buồn cười: “Nếu anh không phát sốt... Em muốn dùng nó làm gì?”

Thời Mặc tránh nặng tìm nhẹ: “Thì thắt lưng thôi.”

“Không có kiểu thắt lưng nào như vậy cả...” Lạc Minh Kính cười khố, “Em lừa gạt ai vậy chứ.”

Thời Mặc không trả lời, vuốt tóc an ủi anh: “Đói không?”

“Đói rồi.” Lạc Minh Kính nói, “Em nấu? Anh... muốn húp canh thịt hầm nóng.”

“Chờ một lát rồi ăn cơm.” Thời Mặc cười, “Không phải em làm, em kêu đầu bếp làm cho anh.”

Lạc Minh Kính tò mò: “Nhà em thuê hả?”

Thời Mặc ừ một tiếng.

Nhưng không lâu sau, Lạc Minh Kính lại nghe được tiếng gọi cửa quen thuộc.

“Thời Mẫn! Thời Mẫn con mau mở cửa!” Mẹ Thời mang hộp giữ nhiệt, gõ cửa: “Con mở cửa nhanh lên! Mẹ sắp lạnh chết rồi!!”

Lạc Minh Kính giật mình, chuyện tối hôm qua hiện lên từng đoạn nhỏ, anh không nhớ được bao nhiêu, chỉ nhớ ba mẹ Thời Mẫn đến đây và Thời Mẫn lại đuổi ba mẹ đi.

Anh khẩn trương nói: “Mẹ em tới rồi hả?”

“Vội vàng mang canh tới cho anh.” Thời Mẫn cười nói, “Thương hiệu của mẹ, ăn canh thì phải làm con rề nhà em đây.”

Tác giả có lời muốn nói: Tổng giám đốc là CÔNG, hơn nữa còn là một CÔNG thích nghiên cứu học tập 18 loại tư thế.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 17: Nhà Thiết Kế Lạc, Hợp Tác Vui Vẻ

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Mẹ Thời trang điễm tỉ mỉ, ăn mặc khéo léo, bà cởi bao tay da đi vào phòng tranh, nhưng khi nghe nói Lạc Minh Kính bị bệnh đang nằm trên giường thì bà tự giác dừng lại ngoài rèm cửa, dặn dò Thời Mẫn đổ canh ra bát xong thì ra xe nói chuyện với bà.

Lạc Minh Kính nhỏ giọng hỏi Thời Mẫn: “Cần tới vậy sao? Còn làm phiền mẹ em mang canh tới tận đây... Em làm vậy khiến anh ngại lắm. Sao có thể phiền cô làm mấy việc này chứ, có thể khiến cô thấy không vui không...”

Thời Mẫn lại nói: “Mẹ em ngoại trừ đam mê diễn trò ra thì những vấn đề khác đều ở trạng thái bình thường. Độ tiếp nhận cao, lạc quan cởi mở, không toan tính nhiều, cũng không hay suy nghĩ này nọ. Anh ăn đi, em ra nói chuyện với mẹ.”

Mẹ Thời kéo tay áo, bà đang ngồi trong xe đợi. Hôm nay đi bà không gọi lái xe, cũng không gọi ba Thời cùng tới nên trong xe chỉ có mình bà.

Thời Mẫn lên xe, ôm cổ bà một cái.

“Hỏi đi.”

“Ở chung từ lúc nào?”

“Hôm qua.”

Mẹ Thời nhenh lời, lại hỏi: “Quen nhau bao lâu rồi?”

Về vấn đề này Thời Mẫn phải suy tư thật lâu cuối cùng cô không vui nói: “Nguyên nhân là do tính cách của anh ấy nên nếu nói anh ấy thật sự đáp lại con, chấp nhận sự theo đuổi của con thì có thể tính là bắt đầu từ hôm qua.”

Mẹ Thời lên máu bà tám nói: “Sao lại thế?”

“Con người anh ấy an tĩnh vô cùng, hệt như tảng đá lười biếng, không đẩy không đi.” Thời Mẫn hình dung, “Không thẳng thắn thành thật, không chủ động. Con quan sát tìm hiểu hơn hai tháng, mới xem như có được đối sách, anh ấy là một người mà con nhất định phải chủ động đi tới nếu không chắc chắn sẽ không đáp lại.”

Mẹ Thời ngăn người, “...Vậy không phải hợp ý con sao?”

Thời Mẫn ôm vai mẹ cô, lắc đầu cảm thán: “Bà Trương à, mẹ vẫn hiểu rõ con nhất đấy.”

“Tính con giống ba con, chuyện gì cũng muốn nắm quyền chủ động, yêu đương với ai cũng có thể làm người ta mệt chết...” Mẹ Thời châm chọc xong, lại hỏi, “Con quyết định nghiêm túc hay sao? Sẽ tiến thẳng tới hôn nhân hay thế nào?”

“Còn sớm.” Thời Mẫn nói, “Nhưng anh ấy là hình mẫu lý tưởng của con, giống đến tám phần, nếu con quyết định tiến tới thì con sẽ nói trước cho mẹ biết. Cho nên lúc này mẹ đừng chú ý anh ấy quá, còn chưa tới mức đó.”

“Đã nhìn ra, hình mẫu lý tưởng của con.” Mẹ Thời vượt cằm, “Nhìn qua thì ánh mắt có vẻ hơi hoa đào, rất gọi người, nét đẹp quá sắc bén dễ

khiến người đối diện có cảm giác không quá thoải mái... Con vẫn luôn thích kiểu này, từ nhỏ đã vậy.”

Có lẽ là do văn hóa nên hầu hết mọi người đều không nói hết tất cả suy nghĩ ra, nhưng nếu so với cái đẹp quá lóa mắt thì đại đa số mọi người đều có xu hướng thẩm mỹ thiên về đẹp dịu dàng kín đáo, nghĩa là bạn xinh đẹp nhưng cũng đừng đẹp quá mức, và nhất là với đàn ông, tốt nhất là ngoại hình không lấn áp phong thái, nếu không thì dù anh có đẹp đến mấy mọi người đều sẽ mang một số thành kiến nhất định để đánh giá anh.

Mẹ Thời nhỏ giọng nói: “Haiz, đây là câu nói thường nghe được trong giới, ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên không tốt.”

Ngũ quan Lạc Minh Kính quá đẹp, có lẽ là vì sự xuất sắc đó quá rõ nên anh sẽ chịu nhiều bất lợi ở ấn tượng đầu tiên và nó cũng không thể giúp anh có thêm cảm tình trong mắt người khác. Đứng cùng một khung với anh sẽ bị anh chiếm mất sự chú ý, thời gian dài nó tạo cho người khác cảm giác rằng anh là một con người quá phô trương ngang ngược và không dễ thân quen.

Nếu đặt dung mạo xuất chúng lại không thân cận này trong giới diễn viên nghệ sĩ, sẽ thành câu người trong nghề hay nói: Mỹ nhân có độ.

Thời Mẫn nhíu mày, rất không vui: “Có sao?”

Thời Sở cũng từng nói Lạc Minh Kính như vậy, nói khuôn mặt anh nhìn thì đẹp nhưng thực tế thì không hề có ưu thế, quá sắc bén, dễ gây ra ác cảm với người khác.

Mẹ Thời bổ sung: “Nhưng nhìn kỹ, mặt thẳng nhóc này không có lệ khí, cũng không quá chói lọi, rất ngoan ngoãn.”

Cái này xem như khen ngợi, Thời Mẫn bình tĩnh hơn nhiều. Mẹ Thời từng làm người đại diện hạng vàng nổi danh, Thời Mẫn vẫn rất khâm phục

ánh mắt nhìn người của mẹ, nghe những gì bà đánh giá, chứng minh bà vẫn có thể chấp nhận Lạc Minh Kính.

“Thật ra anh ấy cũng không ngoan.” Hai mắt Thời Mẫn đều hiện niềm vui, nói một câu, “Là người rất kiêu ngạo, không khác con mấy.”

Thời Mẫn vỗ vỗ vai mẹ, “Con người ta cứ đi tìm bạn trăm năm, cuối cùng muốn tìm nhất, vẫn là chính mình. Anh ấy vừa giống lại vừa tương phản con, con mở rộng bản thân đặt mọi thứ ra ngoài, còn anh ấy lại che giấu những điều tương tự con vào lòng. Cho nên ở bên anh ấy lâu sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái.”

“Thật ra chỉ cần con vui vẻ là được.” Mẹ Thời mềm giọng, khẽ cười, “Tối hôm qua ba con cũng nói qua, ba con đó... luôn tin con vô điều kiện, ông ấy nói với mẹ, chỉ cần Mẫn Mẫn để ý vậy người đó nhất định không tệ, ông ấy vô cùng tin tưởng ánh mắt của con. Mẹ nghĩ lại thì thấy đúng là vậy nên hôm nay đã thả lỏng rất nhiều, ba con nói mẹ đừng can thiệp quá nhiều vào chuyện riêng của con, con và anh con khác nhau, ông ấy nói, con gái ông ấy lúc nào cũng là người tinh táo nhất, tình yêu không thể che mờ hai mắt con, ông ấy vô cùng yên tâm về con.”

Thời Mẫn nở nụ cười tràn ngập tự tin: “Ba hiểu con.”

“Nhưng làm một người mẹ, mẹ vẫn thấy hơi lo...” Mẹ Thời nói, “Mẹ vẫn cảm thấy, trong một mối quan hệ, bên nào chủ động thì bên ấy sẽ phải trả giá nhiều hơn.”

“Đó là điều đương nhiên mẹ ạ.” Thời Mẫn cười nói, “Nếu như con thích cảm giác này thì con sẽ không thấy vất vả, mẹ cứ yên tâm đi, miss Trương à.”

“Con muốn ở lại đây luôn sao?”

“Vâng.” Thời Mẫn nói, “Nhìn thử xem.”

“Nơi này quá bất tiện.” Mẹ Thời âu sầu, “Chỗ này có một chút, vừa lạnh vừa chật hẹp.”

“Không sao, mẹ không cần quan tâm đến những điều này.” Con gái ôm lấy bờ vai mẹ, nói tiếng tạm biệt, xuống xe rồi người lại ấn kính xe xuống, lo lắng trùng trùng hỏi: “Hôm qua mẹ hùng hổ tới nhà, lưu lại ấn tượng như vậy cho thằng bé, liệu nó có cho rằng mẹ là người rất thiếu lịch sự không...”

“Mẹ đừng nghĩ nhiều thế.” Thời Mẫn nói, “Mẹ diễn thỏa mãn là được, cơ thể anh ấy không thoải mái, tối qua không chú ý tới mẹ đâu. Nhưng mẹ tới giữa đêm khuya... Quả thật không đúng.”

Mẹ Thời lộ ra nét mặt vừa may mắn lại vừa thất vọng.

“Mẫn Mẫn, một câu cuối cùng.” Mẹ Thời nói, “Cậu nhóc kia có việc làm đứng đắn sao?”

“...Thiết kế trang phục.” Thời Mẫn nhìn phòng vẽ tranh, dăm chiêu: “Cảm ơn mẹ đã nhắc nhở, nhắc con nhớ ra một chuyện quan trọng.”

Tiền mẹ Thời về, Thời Mẫn hỏi số điện thoại của chủ thuê nhà, ngay sau đó cô thuê gian gác lửng ngay trên phòng tranh, lại gọi cho cửa hàng gia dụng và đội trang hoàng, kêu Fiona mua điều hòa và máy nước nóng, sửa mới toàn gian gác bên trên.

Cô để Lạc Minh Kính xem qua bản thiết kế đơn giản hóa trước, sau khi anh gật đầu thì cho người đập hết các bức tường mở rộng không gian phòng bếp, lại đả thông lối đi giữa hai tầng, lót cầu thang.

Lạc Minh Kính nằm ở trên giường trầm nghĩ: “Cuộc sống sắp tới rồi.”

Còn là cuộc đời nở hoa hay cuộc sống sẽ tiếp tục bế tắc, bản thân anh cũng không rõ, điều duy nhất có thể khẳng định đó là, sau khi anh chấp

nhận để Thời Mẫn tiến vào cuộc sống như nước lặn của anh thì mọi thứ đều thay đổi rồi.

Mấy năm nay, anh như cục pin điện thoại sắp hết điện, chỉ biết yên tĩnh bảo trì cuộc sống cũ, bất kỳ sự thay đổi nào cũng tạo cho anh cảm giác nguy hiểm rằng anh sắp bị tiêu hao hết toàn bộ năng lượng và vì thế anh oxy hóa chính mình, sống thật chậm, anh khát vọng có người tới nạp điện cho mình nhưng lại thận cẩn thận giữ chặt khu an toàn, chống chọi mọi sự thay đổi.

Dù sao ước mơ của anh đã vô cùng xa xôi, cũng không có nhà để về. Khi con đường tương lai và sự ủng hộ sau lưng anh biến mất, anh nhanh chóng biến hành cô hồn dã quỷ. Ngoại trừ lúc Hứa Thiến Thiến đến đây cho anh cảm giác mình còn liên hệ với thế giới bên ngoài ra thì những lúc khác, anh như bị cả thế giới khinh thường, lẻ loi độc bước ở một nơi hoang vắng.

Sau đó, Thời Mẫn xuất hiện. Cô nhanh chóng cắt ngang mọi thứ và bước vào cuộc sống của anh, không cần biết anh sẽ trả lời có hay không, anh ngầm đồng ý, giao tất cả vào tay cô, khoảng cách kéo lại gần hơn hay xa đi, anh hoàn toàn mặc kệ. Vậy mà thối thoát, thay đổi đã xảy ra.

Cô kéo anh, tăng nhanh nhịp bước.

Lạc Minh Kính nghĩ, sao cũng được, cô ấy đã tới thì để cô ấy tự sắp xếp, như vậy, lúc cô rời đi, cũng sẽ không mang đi cái gì từ chỗ anh.

Cuộc sống vẫn là cuộc sống, chỉ cần anh không chủ động, im lặng phối hợp thì dù một ngày nào đó cô có rời đi anh cũng không bị thương.

Thời Mẫn mua giường đôi, đặt ở giữa tầng trên, đệm chăn gối cũng chuẩn bị đầy đủ.

Tâm tình cô không tậ, còn chọn mấy bức tranh dưới lầu treo lên, tự mình lắp đèn ngắm cảnh, nối ổ điện.

Căn phòng ngủ được trang hoàng xong, Thời Mẫn lui ra sau hai bước, tự nói: “Có thể ngủ tạm.”

Buổi tối, Lạc Minh Kính đã hạ sốt, cô gọi anh tới xem, vỗ vỗ giường, kêu anh tới ngồi.

Lạc Minh Kính như làm khách nhà người ta vậy, ngồi khép nép trên giường không dám đụng chạm những vật khác, bày tỏ: “Thế này quá tốn kém, anh cũng không thể không ngại...”

“Tiêu tiền vào việc mình thích là chuyện vô cùng thoải mái.” Thời Mẫn vỗ gối đầu, kêu anh nằm xuống thử xem.

Lạc Minh Kính nằm xuống, hỏi cô: “Em tính ở đây thật sao?”

“Về sau sẽ ngủ ở đây.” Thời Mẫn nói, “Em tính nghỉ phép ba tháng, ở chung.”

Do dự một lát, Lạc Minh Kính vẫn hạ quyết tâm thương lượng với cô: “Có thể không chơi đạo cụ trên giường không.... Thời tống, em thành thật nói cho anh biết, em có ham mê đặc biệt gì không?”

“Kiểu giống tối hôm qua, anh không thể chấp nhận.”

“... Nói thật.” Lạc Minh Kính nói, “Tối hôm qua như vậy... Anh chưa tính là quá mâu thuẫn.”

Thời Mẫn nghiêng người rút một quyển notebook dày từ giá sách thật, đưa cho Lạc Minh Kính: “Mở ra xem đi.”

“Của em? Là gì vậy?” Lạc Minh Kính không hiểu gì nhận lấy, “Nhật kí sao?”

Mở sách ra, căn gác trở nên yên tĩnh giống như chết.

“Kiến thức về giới tính nam và nữ.” Thời Mẫn, “Em đã sắp xếp lại mục lục, anh có thể xem thử.”

Từ nhỏ Thời Mẫn đã là đứa trẻ thông minh giỏi học tập phân tích, còn biết cách chọn lọc tri thức, áp dụng lí luận vào thực tiễn một cách hệ thống.

Lạc Minh Kính trợn mắt há mồm, lúc Thời Mẫn chỉ vào cột tâm lý cùng độ tiếp nhận kia, nói: “Con người anh phù hợp để em phải chủ động hơn, ràng buộc, tạo áp lực một cách thỏa đáng thì anh mới có thể thẳng thắn thể hiện bản thân, nếu không anh sẽ không buông thả bản thân ra.”

“Đừng nói bậy.” Lạc Minh Kính vừa bội phục vừa kinh ngạc: “...Anh vô cùng thẳng thắn thành thật.”

Thời Mẫn từ chối cho ý kiến: “Tốt thôi, vậy nói cho em biết, anh thích em không?”

Lạc Minh Kính không trả lời, nhìn nét mặt thì dường như anh còn đang do dự giữa thích và không thích.

“Em cho anh đáp án.” Thời Mẫn nắm lên người anh, ngón tay tới lui dọc theo đường cong từ cằm tới cổ, từ từ đi xuống yết hầu chỗ yếu ớt nhất của con người, sau đó, cô chôn mặt vào cổ anh, cắn hầu kết, nhẹ nhàng ma sát.

Lạc Minh Kính hít thở dồn dập, ngửa cổ lên, như giao toàn bộ khu vực này cho cô, anh vươn tay ôm chặt lấy Thời Mẫn.

Thời Mẫn nói: “Lúc con người phản cảm họ sẽ có phản ứng bản năng, Lạc Minh Kính, đáp án vô cùng rõ ràng. Anh không đẩy em ra mà ngược lại còn kéo em tới gần hơn.”

Cô nhẹ nhàng nói bên tai Lạc Minh Kính: “Em rất tò mò, nếu đổi thành một người khác làm vậy với anh, anh cũng sẽ ngoài mặt không nhận nhưng phản ứng thực tế thì không từ chối như giờ sao?”

Lạc Minh Kính sững sốt.

Thời Mẫn cười trầm thấp: “Hay là, chỉ có em anh mới không từ chối?”

Cô đợi thật lâu song Lạc Minh Kính vẫn ngơ ngác nhìn trần nhà, Thời Mẫn gần như hao hết tính nhẫn nại, cô nhăn mày lại.

Xem ra, người đàn ông này còn không chịu thành thật hơn những gì cô nghĩ.

Thời Mẫn ngồi dậy, Lạc Minh Kính ôm lấy cô, nói: “Chỉ có em.”

Thời Mẫn khẽ nhúu mày, hành động nhỏ bé gần như không thể thấy tựa như trái tim đang khẽ tung tăng nhảy nhót của cô.

Lạc Minh Kính nói: “Nghĩ kỹ rồi, em nói rất đúng, có thể anh... Cơ thể thành thật hơn con tim. Chỉ có riêng em, Thời Mẫn.”

Thời Mẫn cười, cô mút nhẹ môi Lạc Minh Kính, đuôi mày gần như không che dấu được vui mừng, trầm giọng nói: “Cảm ơn anh đã thẳng thật, để báo đáp lại, tặng anh một món quà.”

“Cái gì?”

Thời Mẫn nói: “Không phải anh muốn tạo thương hiệu cá nhân sao? Viết đề án kế hoạch đi, tiền bạc không thành vấn đề, em đầu tư.”

Lạc Minh Kính giật mình ngồi dậy, vẻ mặt khó tin.

“...Thật?”

“Hiện tại anh có bao nhiêu tiền để dành?”

“...Khoảng chừng một trăm nghìn.”

“Anh muốn làm quy mô cỡ nào, định vị thương hiệu, thị trường hướng tới, còn cần những gì thì mau chóng viết bản kế hoạch cho em.” Thời Mẫn nói, “Lạc Minh Kính, em nghỉ phép ba tháng, giúp anh xây dựng lại ước mơ của mình, anh nhận không?”

Lạc Minh Kính nói khê: “...Không phải số lượng nhỏ, hơn nữa... Anh không có kinh nghiệm từng trải, không bằng cấp... Có thể sẽ thất bại..”

“Không sao, tiền bạc không là vấn đề.” Thời Mẫn trả lời, “Cái quan trọng nhất là anh, anh chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ? Bằng cấp tư lịch đều không quan trọng, anh muốn đoàn đội em có thể tìm cho anh, anh cần mối quan hệ em giúp anh khơi thông xử lý, nếu anh muốn tự mình làm vậy chúng ta sẽ marketing ra thị trường, tạo ra giá trị thị trường cho anh, live stream cũng được, đăng tin giật gân cũng được, em đều có cách, chỉ xem anh bằng lòng hay không thôi.”

Đó thật không phải số lượng nhỏ, nếu phải làm thương hiệu riêng, giai đoạn đầu cần có tuyên truyền, độ nổi tiếng của thương hiệu, vị trí đặt ra cùng với cả một mắc xích chống đỡ, đều cần tiền đầu tư liên tục.

Lạc Minh Kính gian nan nói: “...Vậy, xem như em cho anh mượn.”

“Không cần.” Thời Mẫn nói, “Nếu thực sự không muốn thiếu nợ em, vậy giao cho em toàn bộ tình cảm của anh là được.”

Thời Mẫn: “Lạc Minh Kính, em không thiếu tiền đương nhiên cũng không thiếu tình, cái gì em cũng không thiếu, em chỉ muốn vẽ một bức tranh vui vẻ.”

Cô chỉ vào Lạc Minh Kính: “Hiện tại, anh vui thì em vui, cho nên anh mau gật đầu đi.”

Lạc Minh Kính quay mặt qua chỗ khác, khóe miệng cong cong lên, nở nụ cười.

Anh gật gật đầu.

Thời Mẫn đưa tay: “Hợp tác vui vẻ, nhà thiết kế.”

Lạc Minh Kính cầm tay cô, nghiêm túc nói: “Hợp tác vui vẻ, Tổng giám đốc Thời.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 18: Một Đêm Nổi Danh Trên Mạng

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Lạc Minh Kính giao bản kế hoạch dài tám trang, ba ngày sau Thời Mẫn tạo bản hợp đồng, ký tên.

Chữ của hai người đều phóng khoáng tùy ý, rồng bay phượng múa.

Ký xong Thời Mẫn lắc lắc bút máy, thấp giọng nói: “Nếu là ký hợp đồng trước khi kết hôn sẽ tốt hơn.”

Lạc Minh Kính cất kỹ hợp đồng, nói: “Cái này cũng không khác lắm, ký hợp đồng này xong, mạng của anh chính là của em rồi.”

Nói vậy cũng đúng, hợp đồng này giá trị nghìn vàng, Thời Mẫn là nhà đầu tư, đương nhiên phải có chia lợi nhuận, giai đoạn đầu dự tính phải ném tiền vốn rất nhiều, giờ có bán anh cũng trả không nổi. Cho nên, nếu không muốn để Thời Mẫn lỗ vốn thì anh phải bán mạng làm việc rồi.

Cuộc sống được ngày nào qua ngày đấy như cái xác không hồn kia cũng đã có kết cục, khoảnh khắc anh kí tên lên hợp đồng này là anh đã nghênh đón một khởi đầu mới.

Lạc Minh Kính cười với Thời Mẫn, Thời Mẫn phát hiện sự lo lắng của anh, nói: “Em xem như người làm đầu tư, mặc kệ kinh nghiệm của em là nhiều hay ít nhưng nhân phẩm thì rất bảo đảm, anh không cần sợ.”

Lạc Minh Kính kinh ngạc, vậy mà cô có thể nhìn ra sự lo lắng trong anh.

Cong người Thời Mẫn cũng như tên cô, ánh mắt nhạy cảm, nói: “Trước kia anh từng hợp tác với ai rồi?”

“Năm tư đại học.” Lạc Minh Kính gật gật đầu, mặc dù lúc nhớ lại sẽ thấy chua xót và không cam lòng, nhưng nỗi đau sắc nhọn khi bị phản bội chung quy cũng bị thời gian mài mòn.

Thời Mẫn uống cà phê, lại hỏi: “Người hợp tác lật lọng, mơ ước chưa kịp nảy mầm đã bị vùi chết sao?”

Lạc Minh Kính bình tĩnh trả lời: “Cũng không khác lắm, anh với ... bạn từ nhỏ, còn có một bạn học khác, ba người bọn anh hợp tác làm triển lãm tốt nghiệp, lúc đó đã lên kế hoạch xong rồi, chỉ cần xử lý thành công, đi du học, có danh tiếng rồi về nước thành lập thương hiệu, cuộc đời sẽ vô cùng thuận lợi... Kết quả số phận quay lưng với anh...”

Thời Mẫn khẽ nhíu mày: “Nói cách khác, ba người cùng hợp tác, hai người trong đó đá anh đi hả?”

“Coi như vậy...”

“Vậy nghĩa là phản bội rồi.” Thời Mẫn nói, “Nhưng, cho anh một viên thuốc ăn tâm, người bình thường khi thèm muốn lợi ích của người khác họ sẽ làm ra chuyện bội bạc, cho nên anh yên tâm, bất kể là danh tiếng hay lợi ích đều không cần thiết với em, em nói giúp anh nghĩa là giúp anh, sẽ không làm ra chuyện xé bỏ hợp đồng, ham tiền tài, cướp đoạt ý tưởng sáng tạo của anh, làm ra những chuyện tổn hại nhân cách và giá trị con người em.”

Đây là hứa hẹn mà chỉ có người có tiền có tài có tiếng mới dám nói ra và Thời Mẫn là người như vậy.

Dù thời gian quen biết không lâu nhưng Lạc Minh Kính tin tưởng Thời Mẫn, chẳng qua...

Lạc Minh Kính nhìn cô, muốn hỏi lại không dám nói.

Trong ánh mắt anh có sự không yên lòng, Thời Mẫn thấy được, vì vậy cô bổ sung: “Hợp đồng này không bị ảnh hưởng bởi mối quan hệ yêu đương của chúng ta, em nói vậy anh an tâm chưa?”

Nói cách khác, dù sau này họ có còn là yêu đương hay không thì hợp đồng này vẫn sẽ được tiếp tục, thời hạn năm năm.

“Cảm ơn Thời tổng.” Lạc Minh Kính không nén được nụ cười, “Anh sẽ cố gắng để bảo đảm đầu tư của em không phải làm từ thiện.”

“Không cần để ý em quá, mục đích của em là làm anh vui vẻ, cho nên thành bại chỉ là thứ yếu, không cần áp lực quá lớn, chuyện này không cần bàn lớn nhỏ gì, chỉ cần làm vui vẻ là được.”

“Chỉ cần bạn vui vẻ là được” lời này có thể coi là gia huấn của nhà họ Thời, ba mẹ Thời nói với con cái như vậy, bây giờ Thời Mẫn cũng nói với người yêu như vậy.

Lạc Minh Kính nói khẽ: “Thời Mẫn... Anh rất hâm mộ em, em của hiện tại chính là trạng thái lý tưởng mà anh luôn theo đuổi.”

“Vậy thì trở thành em đi.” Thời Mẫn chỉ anh rồi lại chỉ mình, cô nói: “Lạc Minh Kính, hôm nay em trả lời câu hỏi, sự khác nhau giữa vừa gặp đã yêu và thấy đẹp nổi lòng tham.”

“Thấy đẹp nổi lòng tham, là em có ý đồ với anh, mã ngoài, cơ thể, tất cả những gì em có thể nhìn thấy thì người khác cũng có thể thấy.” Thời Mẫn nói, “Còn vừa gặp đã yêu, là thích những thứ mà họ không nhìn tới...”

Anh chính là em, ở anh có những thứ tương tự, những thứ tạo cho em sự cộng hưởng, không cần ở chung lâu mà chỉ cần liếc mắt là có thể thấy đủ.”

Lạc Minh Kính ngẩn ngơ, anh nhìn người trước mắt vĩnh viễn tự tin, độc lập, cô nhỏ tuổi hơn anh, lại thông suốt hơn mình, cô không cần trải nghiệm những gian khổ đắng cay trong cuộc sống cũng không gặp phải trở trêu lận đận nhưng cô vẫn sống minh bạch, sống cho bản thân.

Thật hâm mộ... Người như vậy.

Cũng thật may mắn, vì anh có thể gặp được cô.

“Anh cho em kính hi.” Thời Mẫn nói, “Thấy đẹp nổi lòng tham cũng có, là vì anh thật sự có một sắc đẹp có thể thay cơm hơn nữa lại vừa đúng là khẩu vị của em, nhưng em càng kính hi hơn, là rốt cục có người có thể làm cho em vừa gặp đã yêu, số của em vẫn luôn không tệ, đúng không?”

*Kính hi: kính ngạc vui mừng.

Lạc Minh Kính gật đầu, xém khóc: “Em là con cưng của trời.”

“Cho nên, ở cùng với em, số của anh cũng sẽ tốt hơn.” Thời Mẫn nhòai người qua, cách cái bàn sờ đầu anh.

Lạc Minh Kính giật mình.

Thời Mẫn cười nói: “Người ta đều nói, nếu sờ đầu của một người đáng cao, người này sẽ mềm mại xuống. Tương tự vậy, nếu để cho người quanh năm không được ai chú ý một ánh mắt tán thưởng vậy người đó sẽ tràn đầy năng lượng cố gắng bước tiếp. Thưởng thức không phải đồng tình, vị ngọc sáng bị bụi phủ mờ cần có người giúp đỡ lau đi lớp bụi đó, anh có tài hoa chứ không phải tài trí bình thường cho nên em giúp anh.”

Lạc Minh Kính lẩm bẩm nói: “Em thật tốt... Thật tốt...”

“Lạc Minh Kính, không cần biết lần ngã trước đau đến mức nào, lần này, anh đừng sợ gì cả, cứ mở cánh cửa ra, có thể bay cao đến đâu thì bay.” Thời Mẫn nói, “Lần này anh sẽ không bị ngã, có em ở đây.”

Lạc Minh Kính để tay lên tay cô, nhẹ giọng xúc động: “Gọi em một tiếng chị... Đúng là không thiệt.”

“Đã nói từ sớm rồi, tuổi tác không quyết định được lớn nhỏ.” Thời Mẫn, “Giai đoạn này anh nên gọi em một tiếng chị, em dạy cho anh cách bay.”

Lạc Minh Kính cười thành tiếng: “Cách nói này, rõ là không thể nghĩ tới ...”

Ký hợp đồng xong, Thời Mẫn kêu Fiona tới dạy cho Lạc Minh Kính một khóa học.

Sau giờ cơm trưa cô bé mới tới, bị gió thổi tới nấc cục, nghe không giống tiếng ợ vì no, Lạc Minh Kính hỏi cô: “Chưa ăn cơm sao?”

Fiona ngửi thấy mùi đồ ăn trong tiệm nhỏ ấm, ngậm chặt miệng, gật đầu như già gạo.

Lạc Minh Kính lấy cho cô chén cơm, Fiona nói: “Nhiều quá, quá nhiều rồi.”

Kết quả, ăn vài miếng, cô liền hối hận. Vốn dĩ còn muốn giữ hình tượng thực nữ, không dám ăn thỏa thích, tới cuối cùng, vị giác mỹ thực đánh quá sâu, cô mở khuy áo, cởi áo khoác, nói: “Khụ, chị, em ăn thỏa thích nha!”

Lạc Minh Kính cười nói: “Lấy cho cô bát cơm nữa nhé?”

“Muốn nhiều!”

Lạc Minh Kính đi phòng bếp xới cơm, Fiona cực kỳ hâm mộ nói: “Chị, vận may của chị kiểu gì thế, vô tình đụng người cũng là người lên được phòng khách xuống được phòng bếp, quả thực làm em ghen tị tới nỗi có thể ăn thêm cơm!”

Thời Mẫn nhỏ nhẹ đáp: “Là anh ấy đụng chị.”

Nghe đi, càng gây thêm thù hận.

Fiona quơ chiếc đũa, nhận chén cơm đầy Lạc Minh Kính đưa tới: “Nếu nơi này đã không có đàn ông độc thân, em cũng không giấu diếm sức ăn, anh rể đừng bị em dọa nhé.”

Lạc Minh Kính trả lời: “Gọi tên là được rồi.”

“Ha ha ha ha...” Fiona nhìn sắc mặt Thời Mẫn, nói: “Không không không, anh rể, anh đừng ngại, không phải gọi cho anh nghe đâu, anh để cho em nịnh nọt chút đi sắp hết năm rồi em vẫn đang hy vọng chị ấy cho em một lì xì lớn đó!”

Thời Mẫn thấy cô ăn xấp xỉ, chậm rãi nói: “Đừng lắm miệng, ăn cơm anh ấy nấu thì phải đưa ra kế hoạch tuyên truyền đủ để không phụ lòng bữa cơm này.”

Fiona ăn như hổ đói, vừa ăn vừa nói: “Kế hoạch anh rể làm đã tốt lắm rồi! Có tài có mạo lại còn nấu ăn ngon như vậy, quá chuẩn tới quốc dân ông...”

Hai chữ chồng*, Fiona nhớ tới tiền thưởng, cô nhanh chóng nuốt cơm, sửa chữa: “....lên cấp anh trai quốc dân!”

*Chồng: Trong tiếng Trung chữ chồng gồm hai chữ 老公, thực ra chỗ này là ông xã quốc dân, nhưng do trong bản raw để thứ tự như vậy nên Mai dịch như vậy. Mọi người tự hiểu nhé.

Cô bẻ đầu ngón tay: “Chị xem, ngoại hình đẹp, dáng cao, biết vẽ tranh, biết may quần áo, biết nấu ăn, biết trang điểm, lại dịu dàng, giọng nói cũng dễ nghe, lại còn là nam giới mặc nữ trang! Chị xem xem, biết bao nhiêu điểm để tạo tin hot này!! Là anh trai mơ ước của biết bao thiếu nữ! Nếu cho em thì em năm mơ cũng cười tỉnh?”

Lạc Minh Kính ôm trán cười: “Nếu thực sự tốt như em nói thì tôi đã sớm nổi tiếng rồi.”

“Anh làm ở Mạc Ngư Live trực thuộc công ty bọn em thì phải ký hợp đồng phân chia lợi nhuận dựa trên nền tảng live mỗi tháng mà, đúng không?” Fiona nói.

“Vậy thì không giống những cái khác rồi, không ai nâng đỡ anh, tất nhiên anh không thể nổi tiếng rồi. Công ty bọn em còn có ký thỏa thuận marketing cho người live, giờ là thời đại nào rồi? Thời đại của marketing, nếu chỉ vùi đầu phát trực tiếp thôi anh thật cho rằng có thể nổi tiếng sao? Anh yêu quý, em nói cho anh biết, như anh ấy chỉ cần đổi một phương thức marketing có điểm hot, lấy một chủ đề có điểm nóng về anh cho quảng bá một thời gian, vậy là anh nổi tiếng ngay nhưng phương thức này lại không lành mạnh, chị cũng không cho chúng em làm kiểu này, sẽ... Hắc hồng*.”

*Hắc hồng: nổi tiếng nhưng theo kiểu tai tiếng xấu.

“Chủ yếu do chị không muốn làm.” Fiona nhìn sắc mặt Thời Mẫn, nói: “Nói đơn giản thôi, chỉ riêng chuyện anh và chị hẹn hò, đoàn đội tụi em cũng có thể xào nấu tin tức về anh để nhà nhà đều biết, người người đều rõ, đến lúc đó, quần áo anh bán có như giẻ lau cũng có người muốn!”

Thời Mẫn gõ tay: “Đưa ra kế hoạch thích hợp với anh ấy, thời gian nửa năm, báo số liệu từng tháng cho chị.”

“Vâng ạ!” Fiona giơ đũa thề với Lạc Minh Kính: “Từ bây giờ, anh chính là anh ruột của em! Em sẽ lấy mục tiêu làm cho thương hiệu của anh

nổi lên bùng bùng, tận tâm tận lực phục vụ cho anh!”

“Thiết kế của anh ấy đã giao cho tôi, đưa trước một phần.” Thời Mẫn rút cặp hồ sơ đưa cho Fiona, “Kêu bọn họ chọn nhà máy thích hợp trước, rồi định lượng số hàng hóa đầu tiên, dự tính ban đầu của chị là đưa loạt đầu tiên lên kinh doanh online, nửa năm sau sẽ xây dựng cửa hàng thật.”

Fiona nhận bản kế hoạch, lật đến trang vẽ trang phục, ôm tim oa oa nói: “Thật đẹp!”

Trên bản vẽ không phải series mỗi tiết, mà chỉ có sáu chiếc váy.

“Chủ đề Tân Xuân.” Lạc Minh Kính giải thích, “Loạt hàng xuất xưởng nhanh nhất cũng phải tới đầu năm sau, cho nên trực tiếp may trang phục mùa xuân, lấy pháo hoa mừng năm mới làm có hoa văn khò, dùng sắc thái hoa đăng phố cổ làm màu chủ đạo cho những chiếc đầm thiết kế, đầu mùa xuân và lễ hội đèn lồng Thượng Nguyên, một kiểu là dành cho thiếu nữ độ tuổi tầm cỡ em, một cái khác là dành cho người trưởng thành hơn, thích không?”

“Sẽ mua sẽ mua! Ít nhất ba bộ!” Thiếu chút nữa Fiona đã cắn phải đầu lưỡi, “Đã định giá chưa?”

“Chờ bên xưởng may cho ra chi phí dự toán trước đã...”

“À!! Quá đẹp, em muốn xui quá đi!”

Thời Mẫn nhướn mày, cười nói: “Còn có cái tốt hơn nữa đấy, trước tiên làm tốt hiệu quả ra mắt lần đầu đi đã, giao cho em đó Fiona, nhất định phải cho chị thấy được hiệu quả.”

“Nhất định!” Fiona nói, “Đồ tốt như vậy, em nhất định làm cho nó nổi hơn còn! Chị, chị với anh cứ chờ một năm tốt lành đi!”

Fiona đi rồi, Lạc Minh Kính nói: “Vậy sau này lúc phát trực tiếp, anh phải chờ cô ấy an bài nội dung sao?”

“Không cần.” Thời Mẫn nói, “Làm những gì anh muốn làm, giống trước đây là được. Không nghe thấy cô ấy nói sao? Từ bản thân anh có quá nhiều thứ để tuyên truyền, không cần anh phải đặc biệt làm cái gì cả.”

“Vậy bây giờ anh mở live nhé...” Lạc Minh Kính nói, “Đã lâu lắm rồi anh không trực tiếp, còn không live nữa thì sẽ bị quên mất...”

Thời Mẫn ngồi ở sofa xem báo cáo tài chính trong quý của công ty, nghe Lạc Minh Kính nói xin lỗi trong phòng.

Nửa giờ sau, fans trong phòng trực tiếp quá nhiều, Lạc Minh Kính lại nghe anh nói gì mà áy náy, chẳng qua, lần này cũng không có qua cửa ải.

Yêu tinh ngừng live thì dừng nghĩ phất nhanh: “Cậu không muốn phất nhanh sao!”

Tôi là số dư trong thẻ ngân hàng của yêu tinh: “Quý nghèo, anh có nhìn thấy trái tim đau đớn của tôi không?”

Yêu tinh thờ gấp dưới thân tôi: “Em đã nghĩ anh trúng xổ số năm trăm ngàn nên mới dám không phát sóng một tuần?”

Múa roi nhỏ: “Xin lỗi miệng không nhận! Không nhận!”

Mọi người ào ào comt: “Không nhận!!”

Tổng giám đốc Maserati: “Lại còn không mặc đồ nữ? Phản ánh, tới cả nghề của mình cũng quên rồi!!”

Tán Tài đồng tử: “Không trực tiếp thì không giàu nhanh được, cậu có sợ không? Có sợ không?”

Bộ ngực bị yêu tinh quên lãng: “Tình huống gì đây? Trực tiếp rồi hả? Không mất tích sao? Đã giàu to chưa? Giàu to chưa?”

“Tôi sai rồi.” Lạc Minh Kính nói, “Tôi thật sự sai rồi, đừng rửa tôi không thể giàu lên nữa được không, ước mơ hiện tại của tôi là được nằm lên giường lớn đếm tiền, cho nên xin các vị cơm cha áo mẹ giờ cao đánh khề...”

“Quần áo mới đã có chưa sao? Đã sản xuất sao?” Cò bình luận hỏi, “Bóp tiền tôi đã chuẩn bị tốt, cậu có thể có chút tính toán cho đời không?”

“Dạ... Sang năm sẽ ra.” Lạc Minh Kính nói, “Hiện tại tôi liên hệ được xưởng rồi, sang năm sẽ có áo đầm mới, qua vài ngày nữa tôi chỉnh sửa cửa hàng xong sẽ đưa link cho mọi người.”

“A!”

“Thành hot boy mạng rồi hả?”

“Rốt cuộc nổi tiếng rồi hả? Chờ chút?? Nổi tiếng rồi đúng không??”

“Cuối cùng cũng nhớ được nghề chính của mình là bán quần áo...”

“Đây là thiếu tiền rồi.”

“Hứ, không mua không mua, nhiều ngày như vậy không trực tiếp, không mua!”

“Tôi làm xong đàn rồi này.” Lạc Minh Kính nói, “Mọi người muốn không?”

“Biết hồi lộ rồi...”

“Quý nghèo trưởng thành, biết cho ngon ngọt rồi.”

“Muốn muốn!”

“Muốn!”

“Đàn gì đàn gì? Tôi vừa tới, có chị gái yêu dấu nào nói tôi biết một chút?”

“Chào bạn mới, người trước mặt bạn thật ra là một anh thợ mộc mặc váy.”

“May.” Lạc Minh Kính sửa đúng lại lời đùa giỡn.

“Ha ha ha ha chẳng lẽ không phải nhà thiết kế sao?”

“Chẳng lẽ không phải quý nghèo sao?”

“Đừng gạt tôi, lẽ nào không phải chị gái ngực phẳng?”

“Hhhhhh lẽ nào không phải quý bà vẽ tranh đồng nhân?”

“Chẳng lẽ không phải kẻ lừa đảo trộm tim sao?”

“Chẳng lẽ không phải bà chị trưởng thành đi giả trang thành bé trai sao?”

“Mọi người quá xấu xa, dẫn đường sai trái cho người mới ha ha ha ha.”

“Yêu tinh, tôi không giống với mấy kẻ vô lương tâm này, tôi là bé dễ thương, tôi chỉ muốn thấy đàn.”

“Yêu tinh, tôi và mấy người phía trên thực sự khác nhau, tôi chỉ muốn nhìn cậu mặc váy.”

Lạc Minh Kính nói: “Tặng mọi người bức tranh nhé, chờ một chút.”

Ăn được yêu tinh biết làm việc nhà: “Cái này không tệ.”

Lạc Minh Kính thoáng sửng sốt, đứng dậy rời khỏi ống kính.

Nếu anh nhớ không nhầm thì hồi này Thời Mẫn đang ngồi xem báo cáo tài chính quý của công ty.

Nhưng mỗi lần ID này xuất hiện Lạc Minh Kính sẽ nghĩ tới cô.

Thời Mẫn ngồi trên sofa, chậm rãi tháo tai nghe, quay đầu, dùng khẩu hình ra hiệu cho anh: “Chọn mấy bức tranh đưa lên đó đi.”

Lạc Minh Kính thấp giọng hỏi: “Cái ID biết làm việc nhà thực sự là em sao?”

Thời Mẫn nhú mày: “Rất rõ ràng.” Trái lại cô thản nhiên thừa nhận.

“Anh xem, anh có thể nhận ra em.” Nghĩ lại, đây là chuyện làm cho Thời Mẫn thật vui vẻ, anh có thể từ trong một đám fans nhận ra cô.

Lạc Minh Kính cầm sáu bức tranh, quay lại phòng trực tiếp: “Mọi người nhìn xem có thích không, nếu thích tôi sẽ gửi mấy bức này cho mọi người.”

“Sáu ngày không trực tiếp, tặng sáu bức tranh, thật muốn 233333.”

“Thích thích, vẫn luôn thích!”

“Đặc biệt thích bức tranh gió của anh, cho nên mới làm fans anh tới tận giờ...”

“Ha ha ha ha lâu trên làm công tác văn hóa sao, tôi thì đơn giản lỗ mãng, thích chàng trai mặc váy nhỏ.”

“Y, biến thái.”

“Nhanh lên, chúng chị em cô lập cô!”

“Tặng thế nào? Rút thăm sao?”

“Nhìn ID thuận mắt sao?”

Vì vậy, rất nhiều người nhanh chóng sửa lại ID: ID của tôi thuận mắt nhất.

Lạc Minh Kính nói: “Weibo đi... Tôi đăng lên weibo, rồi từ trong đó chọn ra.”

Anh lấy cây đàn đã được sơn đẹp vào, nói: “Đàn cũng tặng, đều tặng hết.”

Từ khi bị tổn thương tâm lý, Lạc Minh Kính thích làm một số đồ thủ công giết thời gian, bởi khi đắm mình trong quá trình chế tác mỗi món đồ thì sự tồn tại của thế giới bên ngoài sẽ nhạt dần và anh sẽ không suy nghĩ nhiều. Vì vậy, thời gian năm năm đã giúp anh luyện ra đôi tay khéo léo tới mức xuất thần nhập hóa.

Dây đàn được anh mua từ cửa hàng nhạc cụ, thân cầm được giữ lại màu gỗ ban đầu, khám xà cừ làm huy hiệu, còn gắn thêm đồ trang trí tua rua màu tím trắng.

Lạc Minh Kính nói: “Có thể dùng để luyện tập cho người mới bắt đầu học... 123cm, kiểu Phục Hy, nên có đều có, tôi cảm thấy không tệ lắm, đúng không?”

“Mẹ kiếp! Cái này thật trâu bò!”

“Á á á á! Tôi muốn cái này!”

“Má ơi, có thể bật mí cách nhận được quà cho tôi trước không!!”

“Tôi tôi tôi tôi tôi!! Nhảy cao lên để Yêu tinh thấy!”

“Tôi muốn khóc!!!! Tôi! Vẫn luôn muốn học!”

“Yêu tinh độc thân nhiều năm nên tay thật lợi hai...”

“Ha ha ha ha ha ha lâu trên cậu đừng nói vậy...”

“Đệch, vốn muốn khen ngợi Yêu tinh, kết quả thấy lâu trên nói vậy làm cho tôi cười, quên từ rồi...”

Lạc Minh Kính chụp bức ảnh, đăng lên weibo: “Nhớ đăng weibo, cuối tháng mở thưởng.”

Ăn được Yêu tinh biết làm việc nhà: “Nữ trang.”

Lạc Minh Kính ngừng bàn tay đang tính đăng weibo.

Đúng, nếu chụp nữ trang, sẽ càng có lợi cho việc tuyên truyền.

Bình luận vui đùa nói: ““Yêu tinh đổi ý sao?”

“Quý nghèo có phải nhà người lại thấy không nữa rồi không?”

“Á á á! Đăng lên đi! Nhanh chóng nhấn nút kia đi!!”

Lạc Minh Kính nói: “Nghề của tôi... Không phải nam mặc đồ nữ sao?”

“Ka ka ka ka đệch mợ đây là muốn mặc nữ trang sao...”

“Đúng đúng đúng!!”

“Chị yêu dấu sắp online rồi sao? Quẹt thẻ trước đây, tích!”

“Đúng vậy, không sai. Trong phần giới thiệu vẫn tắt về phòng live anh ghi vào chính là nam mặc đồ nữ bán quần áo nữ và tranh vẽ, anh cảm thấy trọng điểm là bán quần áo hay tranh vẽ? Không phải, là người mặc nữ trang.”

Lạc Minh Kính cười: “Weibo của tôi chứng thực là đại lão nữ trang, mọi người chờ, tôi đi thay quần áo rồi chụp ảnh đăng weibo.”

Anh tắt thu âm và cameras, bắt đầu thay quần áo.

Vừa cởi quần, liền cảm thấy sau lưng có như có dao sắc lướt qua, quả nhiên quay đầu là nhìn thấy Thời Mẫn đang dựa cửa, híp mắt nhìn anh.

“ Xoay người em nhìn xem.”

“Không cần.” Lạc Minh Kính nhanh chóng mặc váy lên, “Không cho lưu manh nhìn.”

Thời Mẫn từ từ đi tới, giúp anh kéo khóa sau lại, tay ôm eo anh, cách lớp quần áo mò mẫn bụng dưới anh: “Sờ cũng sờ rồi, còn sợ nhìn?”

“Giữa ban ngày ban mặt, không nên nhìn là không nên nhìn.” Lạc Minh Kính cười, “Hành vi này quá vô sỉ, tuổi còn nhỏ mà không chịu suy nghĩ cái tốt, cứ nghĩ tới nửa người dưới của đàn ông.”

Thời Mẫn cười nói: “Nửa người dưới dài ngắn thế nào, em biết rõ, vô cùng phối hợp với hai chân dài của anh, cũng không biết thời gian sử dụng... là dài hay ngắn, tới khi nào mới có thể thành thật mời em thử đây?”

Lạc Minh Kính hoàn toàn không phải đối thủ của Thời Mẫn, vừa nói ra, đầu anh lập tức chết máy, thật lâu mới tìm đầu óc về, vội vội vàng vàng nói lại: “Anh nói cho em, em cứ như vậy, anh sẽ có áp lực. Cô bé à... em không được tùy tiện giở trò lưu manh với đàn ông.”

“Chỉ có anh mới làm em có hăng hái làm việc xấu như vậy.” Thời Mẫn nghiêng đầu, lúc anh xoay người liền buông tay ra, lấy lại bộ dáng nghiêm trang: “Chụp ảnh giúp anh.”

Weibo: Minh Kính Cao Huyền Chiêu Yêu tinh, weibo chứng thực: Đại lão nữ trang Mạc Ngư live; Số fan 300.127, trước mắt weibo có 139 tin.

Không lâu sau đó, fans các trang đều lướt đến bài post weibo Minh Kính Cao Huyền Chiêu Yêu Tinh vừa đăng.

Đàn làm tốt, thêm sáu bức tranh, follow và share, cuối tháng rút thưởng [chín tấm hình].

Sau khi weibo đăng được một phút đồng hồ, Fiona nhận được chỉ thị của thời Mẫn, trả lời ok.

Gửi nhiệm vụ cho hai tài khoản marketing xong Fiona dựa ghế, hỏi đồng nghiệp bên cạnh: “Ghi nhớ số liệu, 9h30 kêu bọn họ đẩy tin lên. Đề án kế hoạch thế nào? Phân tích số lượt nhấp chuột có được không?”

Đồng nghiệp gật đầu nói tốt song lúc giao đề án cho cô lại hạ giọng, thần bí nói: “Chưa tốt nghiệp đại học, không thể thiết lập tin tức thành tích cao, không có tác phẩm nổi danh quốc tế, không có bối cảnh để tung tin hot... Chật, rất khó.”

“Chật cái gì, boss số 2 của chúng ta cũng không học đại học.”

“Boss 2 thì không cần để ý tới những thứ này, dù chưa tốt nghiệp đại học nhưng xuất thân bối cảnh khác nhau. Nếu nâng sếp thì giờ tôi cũng có thể viết một bài văn marketing dài một trang trên weibo. Thái tử của đế quốc giải trí và người nổi nghiệp, IQ cao thành tích cao, vì tình nên bỏ học, rời nhà tự mình xây dựng sự nghiệp, chỉ trong hai năm bước vào ngành đã có tác phẩm dành giải thưởng quốc tế, Hollywood dùng số tiền lớn mời anh làm nhà tạo hình chính, kết quả người ta chướng mắt từ chối, công tử nhà

giàu không bằng cấp cũng có thể nâng thành thiên tài, ít nhất sắp thứ hai còn có tác phẩm thật, khác nhau hiểu không?”

Đồng nghiệp nói: “Chị lớn kêu chúng ta nâng vị này, nhìn sơ là thấy nếu xây dựng hình tượng thì kiểu gì cũng dễ sụp, khuôn mặt không có duyên với non-fans, nhìn rất kiêu ngạo, không dễ truyền bá, nếu mà không nắm được độ lửa thì dễ hỏng ngay, cậu nhìn lại bối cảnh giá trị con người đi, đại học chưa tốt nghiệp, không có tác phẩm, không nổi tiếng, tôi có thể làm gì? Tôi cũng chỉ có thể trù hoạch viết anh ta thành người đa tài đa nghệ thôi...”

“Đờ mờ cậu mù à!” Fiona nói, “Tốt xấu gì người ta cũng thi đậu trường đại học top 1 trong nước, cậu xem quá trình học tập của anh ấy chưa đó?”

Đồng nghiệp xua tay: “Thôi đi, khẳng định học trường nghệ thuật, có thể thi rất cao sao?”

“Cậu kỳ thị sinh viên nghệ thuật à? Mẹ nó, cậu quên mang não theo rồi hả? Hiện tại người nổi bật nhất trong ngành thiết kế thời trang là chuyên gia Kevin Vương, người ta cũng xuất thân sinh viên nghệ thuật đó, sao không thấy cậu kỳ thị? Ha hả, lần trước mở họp, cậu trộm ngó còn chỉ mong người ta nhìn cậu một cái, nói trắng ra là cậu kỳ thị giai cấp...”

Fiona cảm giận nghĩ thầm: Nâng cao giảm thấp, phi.

“Ha ha...” Đồng nghiệp ngượng cười, “Trước giờ tôi không kỳ thị ai, vấn đề ở đây là cần xem thực lực. Kevin Vương vừa tốt nghiệp đại học đã nổi danh quốc tế, cho nên chung quy vẫn là thực lực. Cái người chị lớn bao nuôi này nếu có năng lực thì đã sớm thành danh, thời nay người có tài hoa mới không bị mai một. Đó là sự thật, em gái à em đừng nghi ngờ, tới tuổi của anh ta mà vẫn chưa có danh tiếng, nói khó nghe, chính là bản thân không có năng lực còn không có đầu óc.”

Fiona: “Do cậu mù quáng mà thôi, người ta thiết kế váy đẹp thế này mà cậu không thấy à?”

“Xem nhưng không hiểu.” Đồng nghiệp nhún vai, “Không phải vậy sao? Thiết kế kiểu này, phải có tầm mắt, không tầm mắt, đều là thiết kế hạng ba.”

“Đây là do cậu có thành kiến, lấy ấn tượng ban đầu làm chủ.” Fiona nói, “Nhắc nhở cậu một lần, đừng nói lung tung, bị chị lớn nghe được, xào cậu thành cá mực!”

Đồng nghiệp làm hành động kéo miệng: “Không nói, nói chuyện này để làm gì, nói cũng không ai biết.”

Ban đêm 11h30, lướt share weibo của Lạc Minh Kính phát kì tích lên hơn một vạn.

Fiona nằm trên giường, lướt tới top tin đầu, hoảng hốt: “Muốn chết... Có phải quá rõ ràng rồi không?”

Cô mở trích dẫn, ngoại trừ công ty có hai kênh marketing chuyên, còn lại đều là tự phát chuyên.

“Hot rồi hả?” Fiona há to miệng, “Hot rồi sao?”

Cô ngồi dậy, xé mặt nạ trên mặt, nhìn kĩ top vị trí đứng đầu.

Top đầu bảng 24 giờ, vị trí thứ 11 có gần hai vạn bình luận, cô nhìn mấy tin dán nhãn hấp dẫn, nhớ kỹ các con số rồi đối chiếu kiểm tra, mười tin phát đứng đầu thì có tám cái là không hợp tác mà là tự phát trích dẫn.

Fiona nói: “Đại lão nữ trang... Đúng là có thể đánh.”

“Anh Kevin.” Trong một văn phòng, trợ lý đuổi theo một người đàn ông mày rậm mắt to mặc vest: “Anh quên mang điện thoại.”

Người đàn ông mày rậm mắt to khuôn mặt đoan chính nhận điện thoại, gật đầu mỉm cười: “Merci, đã phiền cậu rồi, về nhà sớm một chút.”

*Merci: tiếng Pháp, nghĩa là cảm ơn.

Trong thang máy, anh mở lên weibo, nhìn mấy bình luận và tin nhắn riêng, xóa mấy lời mời của đài phát thanh, mở top tin hot.

Đình— thang máy tới lầu một, cửa mở.

Gã áo vest nhìn chăm chăm điện thoại, sau một lúc lâu vẫn không nhúc nhích.

Đại sảnh toà nhà vô cùng im lặng, người đàn ông khẽ nói gì đó trong thang máy nhưng tiếng vọng lại rất rõ ràng.

“Lạc Minh Kính...” Lúc lâu sau, gã hồi thần, cất điện thoại, ấn mở cửa thang máy, đi khỏi văn phòng, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Năm tháng mà...”

Gã mở danh bạ, tìm số điện thoại Lý Tường, gọi qua.

Sau hai tiếng chuông, bên kia nhận điện thoại: “Vương Chấn Vũ? Có chuyện gì? Mẹ nó, mày về nước rồi hả?”

“Về rồi.” Vương Chấn Vũ liếm răng, nói, “Hôm nào gặp mặt đi? Cậu đang ở nhà hả? Tới thủ đô, tôi mời cậu ăn cơm.”

“Mẹ, giờ mày thành quý nhân rồi, tao trèo cao không nổi, nói đi, chuyện gì? Không có chuyện gì thì mày cũng đâu có nhớ tới việc gọi điện cho tao.”

“Ha ha ha ha... Biết hiện tại Lạc Minh Kính làm gì không?”

Lý Tường sững sờ, một lúc lâu sau trả lời: "...Nói tới cậu ấy làm gì."

Vương Chấn Vũ lắc đầu cười nói: "Thật xúc động mà... Nổi tiếng hạng ba trên mạng, mặc đồ nữ bán tranh vẽ."

Lý Tường mắng một tiếng: "...đêch."

Sau đó, gã cúp điện thoại.

Vương Chấn Vũ giật mình, dường như không tin nổi người kia dám cúp điện thoại của mình, cất điện thoại, phun ra một câu: "Mẹ mày."

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 19: Thưởng Thức Vị Rượu Hấp Dẫn

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Sau bữa cơm chiều, Thời Mẫn ôm notebook, hỏi Lạc Minh Kính đang vội vã vẽ bản thảo.

“Thích màu gì?”

Lạc Minh Kính đẩy đẩy mắt kính bị rớt xuống, không yên lòng nói: “Phải xem dùng ở đâu...”

Thời Mẫn trả lời: “Dùng trên giường.”

Không vẽ nổi nữa, Lạc Minh Kính nhìn chăm chăm bản thảo, thật lâu sau mới tìm lại âm thanh, trầm giọng hỏi: “Nội y sao?”

“Ừm.”

“...Có phải chuẩn bị để ngủ anh không? Muốn chọn chiến bào rồi hả?”

“Thông minh.” Thời Mẫn nói, “Cho nên chọn màu đi.”

“Tướng quân, em tự mình quyết định đi.” Lạc Minh Kính ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra bất đắc dĩ, “Hỏi anh thích gì, giống như giả bộ nhân từ, bắt kêu anh thích màu gì thì cuối cùng vẫn sẽ cởi chiến bào thu dọn anh, em nói có đúng không?”

Thời Mẫn gật đầu: “VẬY chọn theo ý em nhé.”

Lạc Minh Kính vội vàng bổ sung: “Chiến bào thì được nhưng vũ khí thì không cần có.”

Thời Mẫn thản nhiên đáp: “Ừm, không cần lo nhiều, đối phó với anh thì chỉ cần dùng tay là đủ.”

Khi bạn để một người phụ nữ đặt mua nguyên bộ nội y thì đây là một tín hiệu nguy hiểm, nó đại diện cho việc những đốm sắp tới người phụ nữ này sẽ cầm quyền chỉ huy mà rong ruổi, chuẩn bị sẵn sàng, làm chúa tể trên chiến trường giường đôi của hai người.

Tướng quân phủ thêm chiến bào, bắt đúng thời điểm đánh tan quân địch!

Lạc Minh Kính phì cười, không tiếp lời cô, qua một lúc, vị tiên sinh có chỉ số phản ứng chậm cao này đề nghị: “Anh làm cho em một bộ nội y nhé?”

Mắt phượng của Thời Mẫn hơi mở to, khóe miệng không thể không chế được nhếch lên.

Nghĩ lại mà xem, con mồi tù binh của cô tự tay làm chiến bào cho cô, sau đó cô mặc bộ chiến bào này lên và tù binh đầu tiên cô xử lý chính là anh.

Cô vờ che giấu, hỏi: “Nội y anh cũng biết làm sao?”

“Đương nhiên.” Lạc Minh Kính nói, “Anh có thể vẽ bản thiết kế cho em ngay bây giờ.”

Anh rút tờ giấy khác, vùi đầu vẽ.

Thời Mẫn đứng dậy, hai tay ôm ngực, chậm rãi bước tới, hỏi anh: “Không đo kích cỡ trước sao?”

Lạc Minh Kính cười, anh nói cực nhỏ: “người đã đi qua trước mắt anh thì anh sẽ nhớ được ba vòng. Anh là người chuyên nghiệp đấy... Tổng giám đốc, nhìn một cái là biết ba vòng của em rồi, đây là bản năng nhà thiết kế.”

Thời Mẫn cười khẽ, từng bước bực anh tới góc tường, khoảng cách giữa hai người cực nhỏ, Lạc Minh Kính gần như ngừng thở, mắt kính tuột xuống chóp mũi cũng không dám đưa tay đẩy lên.

Thời Mẫn vươn tay, chậm rãi đẩy mắt kính lên giúp anh, ngón tay nhẹ vỗ về môi anh: “Nếu muốn mặc nội y thoải mái, có cần phải suy xét tới ngực của người mẫu không?”

Lạc Minh Kính trả lời: “...Lần trước em cởi áo ngủ trước mặt anh, anh nhìn qua rồi...”

Thời Mẫn nghiêng đầu, trong mắt hàm chứa ý cười mờ mờ: “Hửm, thấy rõ sao?”

“...rõ rồi.” Đối với người có kiến thức chuyên nghiệp cơ bản vững chắc như anh thì liếc qua một cái đã đủ rồi.

“Cái này, muốn dụng tâm làm gì đó, cần phải khảo sát tại hiện trường, tổng hợp lại rồi suy xét số liệu trên nhiều phương diện.” Thời Mẫn kéo Lạc Minh Kính lên lầu, “Tới, lên giường nói.”

“A...” Rốt cuộc Lạc Minh Kính cũng hiểu Thời Mẫn không nói chuyện nội y, ngay từ lúc bắt đầu kết quả cuối cùng cô muốn luôn là lên thẳng giường rồi.

Lạc Minh Kính cười cười, tự giác nằm ngửa.

“...Lái xe đi, tổng giám đốc.” Lạc Minh Kính nói, “Trước kia, anh cho rằng giữa em với anh, có lẽ cả đời chỉ là một lái phụ, kết quả là anh suy nghĩ quá nhiều, ngay cả lái phụ anh cũng không phải, anh chính là xe, đến đây đi, tay lái và điều khiển đều cho em hết.”

Thời Mẫn chỉ nhẹ nhàng liếc nhìn anh, lấy kính mắt của anh xuống, cởi nút áo ngủ của anh ra, tiếp đó, cởi áo ngủ của cô, vẫn duy trì tiết tấu chậm rãi, mặt không chút thay đổi nằm cạnh anh.

“...Tổng giám đốc?” Lạc Minh Kính nghĩ thầm, chẳng lẽ muốn anh chủ động?

Anh thử vươn mình, ngón tay từ từ dò xét lên ngực Thời Mẫn, không ngờ Thời Mẫn bắt lấy tay anh, nhấn lên bộ ngực đầy đà của mình.

“...”

Lạc Minh Kính nói: “Nhịp tim em... Không thay đổi.”

Thời Mẫn cười, đáp: “Đụng vào ngực nhưng sự chú ý bây giờ của anh là nhịp tim em sao?”

Sự mềm mại đi từ đầu ngón tay, dọc lên cánh tay, từ ngực phân nhánh lên tới da đầu, hưng phấn run lên rồi luân chuyển xuống dưới, dấy lên lửa nóng.

Thời Mẫn sâu xa hỏi: “Phản ứng rồi sao?”

Lạc Minh Kính dờ khóc dỏ cười: “...Không cứng lên thì có chuyện rồi.”

Anh lật người, ôm lấy Thời Mẫn, thấp giọng nói: “Vậ anh... Anh tới nhé.”

Thời Mẫn nhìn vào mắt anh, mỉm cười, đẩy anh ra: “Năm xuống.”

“Anh biết mà.” Lạc Minh Kính theo lực của cô mà nằm xuống giường lại, thở dài thâm sâu: “Vậy tới đi.”

Nhiệt độ trong cơ thể sắp đến cực hạn rồi, mỗi một tế bào đều đang kêu gào đòi được giải phóng, không khí quá thích hợp.

Nhưng Thời Mẫn lại quay người qua, nằm nghiêng trên giường, chống đầu nhìn anh cười.

“Ngại quá, hôm nay vẫn phải xin anh tự mình bình tĩnh lại.”

“...Hả?” Dưới tình huống này, nội tâm Lạc Minh Kính thắc mắc thốt ra lời, “Thời Mẫn, hẳn không phải em...”

Thời Mẫn cười nói: “Cá phải ướp đủ thời gian thì lúc ăn mới ngon miệng.”

Cô đứng dậy, buộc lỏng áo ngủ, lấy rượu đỏ ra, đổ ra ly, đưa cho Lạc Minh Kính: “Cheers, Yêu tinh.”

Cô chậm chậm nhắm nháp thưởng thức, còn Lạc Minh Kính thì phải mượn rượu dập tắt lửa trong cơ thể, ngửa đầu đổ hết vào cổ họng, anh ngậm rượu, từ từ nuốt, nheo mắt lại hỏi Thời Mẫn: “Thật sự không được?”

Thời Mẫn đang đưa ly rượu lắc đầu: “Bình tĩnh chưa?”

“Chưa.” Lạc Minh Kính nằm lên gối mềm, nhắm mắt, thở dài thâm sâu.

Thời Mẫn bưng ly rượu, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng cô nói: “Thật sự em rất tò mò, chìa khóa có thể mở cánh cửa anh đang ở đâu.”

Lạc Minh Kính đổ đầy mồ hôi, nằm bẹp trên gối, hốt hốt hỏi cô: “Cái gì?”

“Anh vốn rất giống em, nhưng bây giờ anh lại luôn nghe theo ý em một cách lạ lùng, vô cùng bị động.” Thời Mẫn nói, “Anh quen làm theo những gì người khác muốn nhưng anh không phải người như vậy, anh giấu kín bản tính của mình, cho nên... phải làm sao mới có thể mở lớp vỏ này ra để em nhìn thấy chính anh đây?”

“...Không có.” Lạc Minh Kính hơi nhú mày, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, anh nói: “Đại khái anh biết em muốn nói gì. Lúc còn trẻ anh rất ngang ngược và có phần kiêu ngạo, muốn làm chủ tất cả, sau đó bị tổn thương nặng nề nên không dám nữa... Giữ vững vỏ bọc của mình, như vậy sẽ không dễ bị đau. Thời Mẫn... em là người rất may mắn cho nên mới có thể như vậy, vì thế anh mới nói... anh hâm mộ em.”

Thời Mẫn cười: “Em nói không được là anh không phản công lại sao? Cơ hội tốt như vậy.”

“...” Lạc Minh Kính thở dài, “Thôi đi, mặc dù vừa rồi có nghĩ đến nhưng đã nói không được, vậy thì không nên miễn cưỡng.”

Thời Mẫn lắc lắc ly rượu, uống cạn, cúi người, dán lên môi anh, đẩy dòng rượu ập áp vào, rượu chảy từ khóe môi xuống, dọc theo độ cong của cằm, nhỏ lên gối.

Da thịt kề sát nhau, môi lưỡi quấn quít, tay Lạc Minh Kính đặt bên hông Thời Mẫn, lại bị Thời Mẫn cầm đẩy ra.

Lạc Minh Kính nhấp môi, trong mắt nhiễm sắc nước, hỏi cô: “...Thật sự không được sao?”

“Còn chưa tới lúc.” Thời Mẫn nhẹ nhàng liếm khóe môi anh, thấp giọng nói, “Lạc Minh Kính, anh có thời gian tốt hơn để ăn.”

Sáng sớm Hứa Thiến Thiến tới gọi cửa, Lạc Minh Kính khoác áo đi ra mở cửa cho cô.

Cô em gái chưa hết chân vào cửa đã bắt đầu kêu: “Anh! Anh nổi tiếng rồi!”

Nhưng còn chưa kịp lấy di động ra cô đã ngừng lại, cái mũi hít tới hít lui, ngửi được hơi thở xa lạ trong không khí: “... Lạ quá, cứ thấy có chỗ nào không đúng, anh uống rượu hả?”

“Vào nhanh, anh đóng cửa, lạnh quá.” Lạc Minh Kính khàn giọng kêu cô vào, khóa trái cửa tiệm.

Trong tiệm vô cùng ấm áp, ấm như thể một đêm xuân về hoa nở.

Hứa Thiến Thiến xoa nước mũi chảy ra vì ấm, chết đứng tại chỗ.

Phòng bếp rộng rãi có để máy giặt và tủ lạnh mới, giấy dán tường cũng đổi, sofa dài hơn, còn có thêm bàn trà, trải thảm lông dày, cánh cửa khóa tầng gác lửng không thấy nữa, biến thành bậc thang gỗ, hai bên đều treo tranh, thông về hướng tầng lửng.

Mà càng làm cho cô kinh ngạc, lâu hai đi xuống một người phụ nữ mặc quần áo ngủ.

Giảm lên cầu thang gỗ, tạo ra tiếng vang cộp cộp, người phụ nữ tóc dài rối tung xuống lầu, mắt phượng hơi nhếch, mỉm cười nhìn Hứa Thiến Thiến, con người cô ấy khép hờ song khí thể quanh thân làm người khác không cách nào chống lại, vóc dáng bị lớp áo ngủ che lại càng phong tình ý nhị hơn.

Khuôn mặt vô cùng... Cổ điển, khí chất vô cùng... Vô cùng Võ Tắc Thiên.

Đây là đánh giá trong nội tâm Hứa Thiến Thiến, cô hé môi, chỉ vào Thời Mẫn: “...Bao, bao nuôi?!”

Em gái ngốc quay đầu, tông giọng hạ xuống thật thấp nhưng vừa há mồm là: “Anh bị chị này bao nuôi rồi hả?!”

Lời vừa nói ra đã bị Lạc Minh Kính đánh cho: “Người yêu!”

Anh nói.

Thời Mẫn cười thành tiếng.

Chờ hai anh em an tĩnh lại, Lạc Minh Kính đi chuẩn bị bữa sáng, Thời Mẫn vươn tay tự giới thiệu, nói: “Thời Mẫn.”

“Ơ dạ dạ, chào chị, em là Hứa Thiến Thiến.” Em gái nhẹ nhàng cầm lấy đầu ngón tay Thời Mẫn, thu tay, ngồi nghiêm chỉnh.

“Chị có nghe Lạc Minh Kính nói qua về em.”

“Vâng, anh em họ.” Hứa Thiến Thiến như bị chủ nhiệm lớp dạy bảo, trong lòng bồn chồn không dám thất lễ chút nào, “Chị ... bắt đầu với anh em từ khi nào?”

“Ba tháng trước.”

Hứa Thiến Thiến mở to hai mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Qua một lúc sau, cô bé mới xấu hổ cười cười, đứng dậy, lặng lẽ lùi vào bếp, thấp giọng oa oa oa biểu lộ sự tức giận khi bị anh họ ruột giấu diêm: “Sao không nói cho em biết!”

Lạc Minh Kính nói: “Sớm muộn gì cũng gặp.”

“VẬY CŨNG PHẢI NÓI CHO EM BIẾT TRƯỚC MỘT TIẾNG CHỨ.” Hứa Thiến Thiến nói, “Nhưng, anh à, anh tới thời xoay chuyển rồi!”

Cô lấy điện thoại ra, lướt đến vị trí thứ 5 top search weibo cho Lạc Minh Kính xem: “Ha ha, hot chưa này!”

Đại nã Lạc Minh Kính nổ vang, chết máy.

Hứa Thiến Thiến vui vẻ: “Thu hoạch cả tình yêu lẫn sự nghiệp, mời khách là chuyện chắc chắn rồi đó nha anh! Anh mau dọn dẹp rồi phát trực tiếp đi, phòng trực tiếp của anh hôm nay đảm bảo sẽ có nhiều fans hơn, em biết ngay là tối qua anh không xem weibo, nếu không đã sớm gọi cho em, ha ha ha ha... Vui muốn chết, hiện tại fans weibo của anh lên tới 170 nghìn rồi, lượt share lên tới 5 nghìn, còn có mấy vị phu nhân muốn anh vẽ tranh cho nữa! Đúng rồi, có rất nhiều người tìm tới hình anh mặc sườn xám trên weibo năm ngoái, họ còn khoa trương anh đẹp như vậy nhất định là nhờ phẫu thuật thẩm mỹ ha ha ha ha, em nói rồi mà, hai loại có thể giành được lượt chú ý cao nhất trên weibo anh đều chiếm hết, một cái là nam mặc đồ nữ nhìn lại quá đẹp, một cái họa sĩ vẽ tranh đồng nhân, nếu anh chịu men theo độ hot bây giờ vẽ tranh nam nam, phỏng chừng còn hot tới nổ bùm bùm!”

“...” Lạc Minh Kính không biết nên tiếp lời cô thế nào.

Anh quay đầu nhìn qua cửa phòng bếp, Thời Mẫn đang dựa cửa uống trà.

Vì vậy, lo lắng nói: “Có phải làm quá mức rồi không...”

“Có lẽ thế.” Thời Mẫn không quá vui, cô gọi cho Fiona.

Fiona vừa nhận điện thoại là biết cô muốn nói gì: “Chị! Em xin lấy tiền thưởng cuối năm ra thề, cái này là do anh rẽ tự mang tin nóng. Bọn em chưa từng nghĩ đến, bây giờ chúng em đang chỉnh sửa kế hoạch marketing, dự tính tạm dừng một thời gian, nếu không cẩn thận lộ dấu vết, sẽ làm mất cảm tình...”

“Ừ, vậy nhìn mà làm.”

Hứa Thiến Thiến trừng mắt nhìn, giống như nghe hiểu, nét mặt cô trở nên nghiêm túc, kéo Lạc Minh Kính đến góc phòng bếp, hạ giọng hỏi: “Chị ấy là ai? Vị biên tập mà anh ký của Mạc Ngư live?”

“Không phải.”

“Hừ chết em...” Hứa Thiến Thiến vỗ ngực, “Em còn tưởng anh dùng giao dịch thân xác để xin cô ấy giúp anh nổi tiếng. Vậy tóm lại chị ấy là ai?”

Trong lúc nhất thời Lạc Minh Kính không biết giải thích với em gái thế nào, đành hàm hồ nói: “Chủ xe mà anh đụng phải trong buổi triển lãm trước.”

“Anh đang đùa sao?” Hứa Thiến Thiến lờ mờ.

“...Thiên chân vạn xác.”

Hứa Thiến Thiến kêu lên: “Cho nên anh ký giấy bán thân bồi thường chủ xe hay sao?”

Lạc Minh Kính thật không nhịn được nữa, lắc vai Hứa Thiến Thiến: “Em tỉnh mộng đi, sao lúc nào nào em cũng chạy lệch hướng hết vậy!”

Hứa Thiến Thiến ha ha cười: “Đùa thôi... Em biết, đây là duyên phận, đúng là không bình thường mà.”

Thời Mẫn nhẹ nhàng lướt đi, Hứa Thiến Thiến vội vàng kéo Lạc Minh Kính thấp xuống, nhỏ giọng nói: “Nổi vậy... mạng xã hội có đào bới anh không, ngộ nhờ đào ra...”

“Hắn là không sao đâu.” Ánh mắt Lạc Minh Kính thoáng hiện vẻ u buồn, anh nói: “Thời gian trôi qua lâu như vậy, sớm bị chìm chìm rồi.”

Hứa Thiến Thiến bĩu môi: “Cũng đúng, cái đám hèn hạ kia cũng không thể tự rước nhục, mẹ nó, nếu ai dám nói lại chuyện đó ra nữa, lần này em theo chân bọn họ đánh đến cùng!”

Lạc Minh Kính xoa đầu cô: “Không sao đâu, em cứ lo chuẩn bị tư liệu xin đi, nếu thật sự có người nói, em cũng đừng quan tâm nhiều làm gì, đừng để bị ảnh hưởng.”

Hứa Thiến Thiến ngẩn ra, nhẹ nhàng gật đầu: “Dạ.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 20: Dấu Hiệu Của Nguy Cơ!

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

Lạc Minh Kính thông báo với fans sắp mở live, lúc vừa vào phòng đã bị số người online ở góc trái làm cho khiếp sợ.

Tỉ lệ giữa tốc độ bình luận lên và số người xem gia tăng cơ bản có tần suất ngang nhau, càng ngày càng tăng tốc.

Lạc Minh Kính kinh hãi hít sâu, hồi lâu không nói thành lời, nhưng nhìn thấy sáu con số kinh người kia anh lại không nhịn được cười lên.

Không hot đến mức quá vang dội nhưng đếm số fans tăng trưởng này lại khiến người ta sáng khoái tinh thần hơn, độ chú ý tăng cao quả là chuyện làm cho người ta vui vẻ.

Fan lâu năm thấy anh vào phòng live, chưa khen ngợi bộ đồ nữ và trang dung hôm nay của anh mà nhanh chóng bình luận phủ màn hình trước:

“Chúc mừng lên đời!”

“Anh nổi tiếng rồi Yêu tinh! Nhìn xem anh vui vẻ chưa kìa, ha ha ha ha.”

“Hôm qua em cũng thấy bài về anh trong vòng bạn bè* 233333.”

*tương tự với xuất hiện trên tường hoặc newfeed ở facebook nhưng ở TQ thì dùng weibo hoặc weixin.

“Nhìn đây này! Hôm qua bạn học tôi lướt xem đến nổi không nhịn được mà chia sẻ thông tin anh đáng tin cậy cho mọi người luôn đó!”

“Yêu tinh! Yêu tinh giờ thành chó giàu có* rồi!”

*狗富贵: Chó giàu.

Dựa trên một câu nói, xuất phát từ cuối thời Tần. Năm 209 trước Công Nguyên, Trần Thắng và Ngô Quảng cầm đầu cuộc khởi nghĩa ở quê hương, nhen nhóm ngọn lửa lật đổ triều Tần, mở màn cho cuộc khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần.

Khi Trần Thắng sống trong cuộc sống áp bức, đau khổ ông từng hứa với người bạn nghèo của mình, một câu nói nổi danh “Nếu giàu có, đừng quên nhau.” Nhưng khi ông xưng vương thì lập tức đổi thành “Nếu giàu có, giết nhau ngay.” Những người bạn nghèo tới tìm ông đều chết, người có đầu óc tránh đi thật xa mới giữ được mạng sống.

Câu gốc:“苟富贵，无相忘”。(nếu giàu có, đừng quên nhau.). Chữ câu (苟) ở đây nghĩa là nếu/câu thả/bừa bãi..., nhưng sau diễn cố trên thì dân gian đã đổi thành 狗, mang ý xấu và chửi mắng.

Hiện thường được dùng nói lóng trên mạng xã hội ở TQ.

“Ngủ chung với chó giàu có!”

“Chúng chị em! Cùng ngủ chung!”

“Lặng lẽ thêm một người anh em...”

“Yêu tinh! Cho chúng em đi vào thời đại mới giàu có đi nào!”

“Ai dô, trái tim mẹ già trong tôi ơi, thấy quý nghèo nổi tiếng lên mà tôi cũng cảm giác như bản thân mình có thể kiếm được tiền, cũng không biết tôi đang hưng phấn cái gì.”

“Đỏ tía! Phất nhanh trong một đêm!”

“Đỏ tía! Phất nhanh trong một đêm!”

“Đỏ tía, phất nhanh trong một đêm! Đại lão mặc nữ trang, thiên thu muôn đời!”

“Vì sao tôi lại muốn khóc, lý do làm tôi khóc thật dễ ...”

“Ha ha ha ha mẹ ơi, tôi nói tôi đang lọt vào động tà giáo nào? Thật đáng sợ ha ha ha ha.”

“Mau nhận quảng cáo đi! Nhanh giàu lên! Sáng lập cửa hàng trang phục riêng của anh đi!”

“Chị lâu trên làm tôi mắc cười muốn chết, đã làm thì phải làm một phòng thiết kế mang thương hiệu các nhân chứ, ha ha ha tiệm may trang phục là cái quý gì chứ...”

Những lời của fan lâu năm tới bị những bình luận của fans mới như “Đến xem thử” và “Váy nhìn thật đẹp!” oanh tạc che hết màn hình, phải dựa vào hai chữ phất nhanh mới khó khăn xếp hàng lên lại.

Lạc Minh Kính thấp giọng nói cảm ơn: “Hôm nay không có kế hoạch trực tiếp, gần đây vội vẽ bản thiết kế nhưng vẫn phải tới đây cảm ơn mọi người, bởi vì tối hôm qua đột nhiên nổi tiếng... Khụ, cảm ơn mọi người đã chia sẻ, thật ra sáng sớm nay tôi mới nhìn thấy... Đến đây có rất nhiều fans mới, cho nên hôm nay để người mới hỏi đi. Mọi người hỏi, tôi chọn câu hỏi rồi trả lời.”

Hứa Thiến Thiến và Thời Mẫn đều ở phòng khách, Hứa Thiến Thiến đến tìm Lạc Minh Kính chủ yếu là học bổ túc tiếng Ý, Thời Mẫn xem như người giám hộ lâm thời, dọn một cái bàn học nhỏ tới cửa sổ phòng vẽ cho cô, để cô tập trung tinh thần ôn tập.

Nhưng, trạng thái ôn tập của em gái không lạc quan lắm, Lạc Minh Kính mở trực tiếp, cô cũng len lén vào phòng live nhìn xem.

Có người mới hỏi: “Vì sao lại gọi là Yêu tinh?”

“Nói ra thì dài lắm...” Lạc Minh Kính cười nói, “Lúc mới live thì có một cô gái hỏi tôi, vì sao gọi là gương sáng treo cao chiếu yêu tinh, tôi nói bởi vì trong đó có tên tôi, kết quả các cô không đoán là Minh Kính, cũng không đoán là Cao Huyền, mà cứ một mực gọi tôi là Yêu tinh... Được rồi, yêu tinh thì yêu tinh.” Lạc Minh Kính nhớ tới lời Thời Mẫn nói, mắt vui cười, nhẹ nhàng “Dù sao, mọi người vui vẻ là được...”

“Có phẫu thuật thẩm mỹ không? Chỉnh hết hay sao? Phẫu thuật mắt to hơn rồi bôi thêm thuốc có axit boric* hay sao?”

*Axit boric: có thể dùng bôi khöhe mắt, nhỏ mắt (dạng lỏng) và bôi da.

Lạc Minh Kính im lặng chốc lát, trả lời: “Nếu tôi nói trời sinh đã đẹp thì có bị mọi người đánh không?”

Màn hình bay lên một loạt bình luận 233333, những fans mới vẫn không ngừng hỏi anh có chỉnh không.

“Chỉnh mắt đi?”

“Tuyệt đối chỉnh, không chỉnh tôi live ăn bàn phím! Phẫu thuật thẩm mỹ còn thêm tiếp thị, gà rừng mạng nổi tiếng!”

“Mũi cao như vậy, trăm phần trăm là phẫu thuật thẩm mỹ, chuyên ngành của tôi, anh còn đẽm cằm và nổi lông mi, người có mắt đều có thể nhìn ra được.”

Tâm trạng Lạc Minh Kính tốt, cười tí mắt trả lời: “Cậu nói sửa thì là sửa... Vui vẻ là được.”

“Ha ha ha ha yêu tinh trúng phải virus vui vẻ hay sao?”

“Nói thừa, cậu ngủ một giấc dậy phát hiện bản thân nổi tiếng, có thể không vui sao?”

“Ha ha ha ha mọi người nhìn anh hôm nay đã thành Phật quang vạn tượng rồi, ha ha ha, nên giờ toàn thân đều rất hòa nhã.”

“Lực lượng từ việc phát nhanh, hôm nay nói chuyện cứ ba câu là lại nói vui vẻ.”

“Yêu tinh đừng quan tâm những người đó, nổi tiếng rồi thì mấy thứ chả ra gì kia cũng sẽ cười tới, thật đáng ghét.”

“Vốn muốn mắng người nhưng thấy yêu tinh vui vẻ vậy nên tôi sẽ không để ý, cái loại này không nên để ý mới đúng, đừng cho họ có thêm cảm giác tồn tại.”

“Giậm chân mấy vị kia nhất định đã từng như vậy.”

“Khốn kiếp, ông đây ôm một bụng hỏa, anh ấy chỉ vẽ tranh bán quần áo không tiến vào giới nghệ sĩ thì phẫu thuật thẩm mỹ làm mẹ gì? Nhà cô mà bán quần áo thì mẹ nó cô phải chĩnh mặt à?”

Lạc Minh Kính nói: “Bình tĩnh, trở mặt nhau rồi. Vẫn phải nói một câu, con người tôi rất tốt, có hơi xấu tính nhưng không nặng, fans mới có thể yên tâm bán mạnh ở đây. Được rồi, hỏi mọi người một chút, có yêu

thích gì không? Có thể theo yêu cầu... không 18+ ở đây, bởi vì khẳng định có người chưa trưởng thành.”

“Muốn nhìn bức tranh 18+ anh mặc đồ nữ!”

“Cái gì cũng được, chỉ cần anh live, không nói lời nào em cũng có thể liếm màn hình một ngày!”

“Mặc đồ nữ trò chuyện hằng ngày là được!”

“Muốn nhìn anh tỏ vẻ nghiêm túc dạy hóa trang...”

“Màu vàng tràn đầy! Màu vàng khắp nơi tràn đầy! Nơi nơi đều màu vàng*!”

*màu vàng: ý chỉ những hình ảnh, suy nghĩ hoặc các văn phòng phẩm mang tính đồi trụy.

Hứa Thiến Thiến lén xem trực tiếp mà cười ha ha, cười xong lại có cảm giác như tảng đá nghìn cân đang đè ép trên đầu, vừa ngẩng đầu thì la lên một tiếng.

Trốn trận bị Thời Mẫn bắt được.

Hứa Thiến Thiến kêu to: “Mẹ ơi, hù chết em rồi...”

Ngón tay Thời Mẫn gõ lên trang sách mà cô ấy mở ra từ lúc bắt đầu học, ra hiệu cô ôn tập cho tốt.

Hứa Thiến Thiến than thở, che miệng, hạ giọng nói: “Anh em kêu chị giám sát... Chị giám sát thật luôn.”

Trong phòng trực tiếp, bình luận ào ào hỏi Lạc Minh Kính: “Độc mợ có giọng nữ?! Anh có bạn gái rồi!”

“Đệch mợ...”

“Hóa ra không phải tôi nghe lầm? Đá lăn bát thức ăn cho chó!”

“Hả?????? Có lúc nào?”

“Không nghe không nghe, niệm kinh vì bị cấm sùng.”

Lạc Minh Kính nói: “Là em gái tôi.” Anh quay đầu, gọi Hứa Thiến Thiến tới, nghiêng người chừa vị trí, “Tới chào hỏi, nói một câu là được.”

Hứa Thiến Thiến hoan hô nhảy nhót chạy tới, vẫy vẫy tay hi với ống kính: “Hi! Thật ra tôi là bạn gái anh tôi.”

Vừa nói xong đã bị Lạc Minh Kính gõ đầu: “Đừng thêm phiền phức.”

“Lại nói cho mọi người một bí mật, tôi với anh tôi phẫu thuật thẩm mỹ một chỗ đấy, combo anh em, người thứ hai được giảm nửa giá. Đúng rồi, còn kéo cả bác tôi ba tôi cùng hưởng thụ combo gia đình nữa này, thật có lời mà.” Hứa Thiến Thiến nói, “Cũng không biết nói gì cho phải, chúc mừng năm mới mọi người, chúc mọi người luôn sống vui vẻ và khi nói chuyện nhớ dùng não!”

Lạc Minh Kính đẩy cô ra ngoài, nhẹ giọng căn dặn: “Đừng phá nữa, đi học đi.”

Ngồi về lại, bình luận đã đổi sang làn gió mới.

“Em gái thật sự giống anh ấy....”

“Cái vị mới hỏi có sữa hay không đó, thấy nhà người bị mất mặt nhanh vậy tôi thật vui vẻ.”

“Yêu tinh thật xấu quá, cố tình kéo em gái tới nữa, nhưng mà ha ha ha ha nhìn người ta bị mất mặt thật sung sướng!”

“Em gái thật đáng yêu! Yêu quá đi!”

“Ôiiiiiiii!! Vì sao lại bắt công như vậy!!”

“Lần đầu tiên gặp em gái, thật giỏi, vừa có thành tích cao vừa có giá trị nhan sắc.”

“Fuck! Em gái yêu tinh thật cao? Hai anh em các người tới thế gian này du lịch sao?!”

Lạc Minh Kính làm thủ thế: “Được rồi mà, được rồi, chuyển biến tốt rồi thì thôi nào, đừng khen thái quá, sẽ phồng lên đó... Vẽ cho mọi người bức tranh phúc lợi, hôm nay tôi phải chạy bản thảo, lại live thêm nửa tiếng nữa, mọi người nghĩ xem muốn vẽ cái gì... Ừm, vẽ giường chiếu của vợ chồng mèo đi.”

Bình luận toàn hình cười vang.

Hứa Thiến Thiến ngậm nga, thấy Thời Mẫn đang dựa trên cửa sổ như đang đợi cô. Người phụ nữ mang khí thế cao tới 1m8 đang cầm một ly cà phê từ từ uống, cuối cùng mới đưa mắt liếc nhẹ Hứa Thiến Thiến.

Cô để ly cà phê xuống, ly đĩa chạm nhau tạo ra một tiếng vang nhỏ, lại làm cho Hứa Thiến Thiến đổ mồ hôi lạnh.

Hứa Thiến Thiến lập tức phản ứng lại, ngón tay làm hành động quỳ xuống tạ tội, nhỏ giọng áy náy: “Chị Mẫn, em sai rồi! Em chỉ nói giỡn thôi! Em với anh em hoàn toàn trong sạch, trời xanh chứng giám, em tuyệt đối không có hứng thú với khoa chính hình nước Đức!”

Thời Mẫn thản nhiên mở miệng, lại nói: “Chị vừa nhìn bài thi của em, câu sai không ít...”

Hứa Thiến Thiến lanh lợi, biết việc này không thể thay đổi, chạy tới lôi kéo tay cô để thề: “Chị đừng ghen gì, bọn em là anh em họ nội! Quan hệ huyết thống đời thứ ba!”

Thời Mẫn cười không nói, nhìn như không thèm để ý mấy cái này.

Hứa Thiến Thiến nói: “Em thề, tuyệt đối là nói giỡn, em chỉ nói theo thói quen thôi, em giải thích từ đầu cho chị. Lúc em mới vào đại học, em có cô bạn cùng phòng cực phẩm đặt biệt có quan hệ rộng, yêu đương với một gã ba chân cao 1m8 liền ngày ngày khoe khoang trong phòng, em nhìn cậu ta ngứa mắt nên nhờ anh em giả làm bạn trai thỉnh thoảng mang cơm trưa tới ký túc xá cho em. Đương nhiên sau đó đã làm rõ hết rồi, bọn em chỉ xem việc đó là vui đùa thôi, em cũng thành thói quen, lâu lâu em chọc anh em cho vui... Hôm nay em học tới váng đầu, quên mất chị đang ở đây... À, không phải, là do em chưa quen việc anh ấy có bạn gái.”

Hứa Thiến Thiến thật cẩn thận nhìn vào trong phòng, lại gần Thời Mẫn, thấp giọng nói: “Em thật sự nghĩ anh ấy hẳn sẽ không tìm bạn gái... Anh... Em nói với chị một chuyện, chị đừng nói với anh là em nói.”

Không thể không nói, cô đã thành công dời đề tài đi.

Thời Mẫn hơi khép mi, nghe Hứa Thiến Thiến nói tiếp: “Em không nói nhiều về nguyên nhân, em chỉ nhắc chị bình thường để ý một chút, anh em thường sẽ giữ khoảng cách với phụ nữ... À mà, không phải, với đàn ông cũng vậy nhưng cái em nói không phải là anh ấy bài xích sinh lý, chị đừng hiểu lầm anh ấy chán ghét phụ nữ gì đó, chủ yếu anh ấy tránh hiềm nghi thành thói quen... Có đôi khi, em cho rằng cả đời này anh ấy sẽ cô độc sống quãng đời còn lại...”

Hứa Thiến Thiến giơ ngón tay cái lên: “Cho nên, chị thật trâu, có thể thu phục anh em, quá lợi hại.”

Vì vậy, Lạc Minh Kính cứ như thế mở ra ý nghĩa xác thực của con đường nổi tiếng trên mạng, không lâu sau Fiona gửi tới mấy lời mời hợp tác một số nhà máy lớn: “Chị, rất thành công! Anh rể rất giỏi giữ chân fans, cho nên tụi em quyết định bỏ kế hoạch marketing sau này, rõ là quá tăng sức lực... Mấy nhà máy này đều rất có tiếng, chị kêu anh rể chọn một cái.”

Nửa tháng sau, Lạc Minh Kính ký hợp đồng cùng khai phát series 24 tiết với một xưởng có tiếng cùng một hợp đồng bảo mật khác, bước đầu tiên là trong việc bán phục sức* thương hiệu cá nhân Kính Giới, năm sau, sẽ lấy danh nghĩa Kính Giới, tuyên truyền series Tiết lễ vào thị trường, chính thức khởi động thị trường của hạng mục 24 Tiết.

*Phục sức: Trang phục và trang sức.

Trong giải trí Nguyệt Phong, vì sắp đến cuối năm nên gần như tất cả mọi người trên dưới công ty đều vội vàng chân không chạm đất.

Vương Chấn Vũ gõ cửa văn phòng bộ phận truyền thông, hỏi: “Tiểu Chu có ở đây không? Tôi tới lấy bản thảo thiết kế sân khấu Tam Đài đã sửa.”

Trong văn phòng chỉ có một thực tập sinh ở, chỉ chỗ trống phía trước: “Đều đi họp rồi, tiền bối tìm thử xem, buổi sáng chị Chu có nói qua, hình như để trên bàn đó.”

Vương Chấn Vũ cười nói: “Gọi Kevin là được, tiền bối thì xa lạ quá.”

Tiền bối thật quá quê mùa.

Gã đi qua, lúc thực tập sinh cúi đầu thì cong miệng, im lặng nói câu: thứ Low.

Bàn của chủ biên tập và Fiona kề bên nhau, Vương Chấn Vũ lấy bản thảo đề án xong, bắt đầu đánh giá đồ đạc Fiona để trên bàn, cầm từng món

đồ lên nhìn, cười khẩy chủ nhân chỗ này có phẩm vị thật ngậy thơ hường phần.

Trong hộp giấy tờ còn có mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình, Vương Chấn Vũ nửa cười nhạo nửa khinh thường nhìn qua, rút ra một tập văn kiện bên cạnh tiểu thuyết.

Hợp đồng Mạc Ngự Live (Phân thành hai bản)

Bên A: Giải trí Nguyệt Phong – Công ty trách nhiệm hữu hạn Văn Hóa trực tiếp Mạc Ngự.

Bên B: Lạc Minh Kính.

Ánh mắt Vương Chấn Vũ dừng lại, lật vài tờ, thấy được một phần kế hoạch marketing:

Kế hoạch marketing tuyên truyền chủ phát sóng Minh Kính Cao Huyền Chiếu Yêu tinh (dự định)

Kế hoạch được lên sẵn, người viết bảng kế hoạch đánh dấu một chữ x sau phần bằng cấp của Lạc Minh Kính, ghi chú: Không bằng đại học, tuyên truyền cần tránh.

Vương Chấn Vũ quay đầu nhìn thực tập sinh, hừ cười một tiếng, lấy điện thoại ra, chụp kế hoạch truyền bá này lại.

Tác giả nói: Tới, xem tôi ngược thứ cặn bã thế nào

Nhân vật phản diện không có đặc điểm gì, thật muốn tôi nói thì đó là kiêu ngạo tự đại, nhân phẩm còn cặn bã.

Nhân vật phản diện số 2... So với tên kia còn cặn bã hơn.

Nhưng không sao, mọi người cứ mài tốt đại đao bốn mươi mét đi, đi theo tổng giám đốc diệt cặn bã!

Thời Mẫn: Danh hiệu hộ chông cuồng ma không phải để trưng.

Lời editor: Chỉ muốn nói thẳng Vương Chấn Vũ này có vấn đề tâm lý, người ta thích màu hồng, người ta thích tiểu thuyết thì liên quan gì tới nó, bà Fiona có khi còn có quyền hơn ông, khinh. Hừ.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 21: Buổi Hẹn Hò Điên Cuồng

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Thời Mẫn mở mắt, thấy người bên cạnh đang nhìn chăm chăm vào ngực cô, ánh mắt chuyên chú kèm chút hiếu kỳ như đứa trẻ con không biết gì.

Vỏ ngoài ngây thơ tràn đầy tính lừa gạt, Thời Mẫn khẽ cười, thâm nghĩ.

Lúc này, ngón tay Lạc Minh Kính dò từ trong chăn ra, thong thả mà cẩn thận chọc chọc lên ngực Thời Mẫn, thoáng chạm vào thật nhẹ rồi rút đi, anh nường mày, sự vui vẻ bừng sáng đôi mắt anh nhưng chờ lúc anh nhìn lên thấy mắt phượng thâm thúy hơi nhếch lên của Thời Mẫn thì lập tức ngừng cười.

Lạc Minh Kính trừng mắt nhìn: “A... Em tỉnh rồi.”

Thời Mẫn cười nhẹ ra tiếng, hỏi anh: “Anh vừa làm gì thế?”

Lạc Minh Kính thừa nhận: “...Tự nhiên muốn chọc một cái.”

Thời Mẫn nheo mắt, luồn tay vào chăn, sờ qua.

Lạc Minh Kính ôm lấy bộ phận quan trọng của đàn ông, hoảng sợ nói với cô: “Không được chạm vào! Sẽ sinh phản ứng lớn hơn nữa đó, em có

biết không?! Để anh yên tĩnh... Em không chịu cho anh ngủ em lại ngày ngày trên anh.”

“Anh đang thấy ấm ức hay là đang thúc giục em mau ngủ anh?”

Lạc Minh Kính xoay người nhìn vào mắt cô, phát giác một lát mới khẽ nói: “Anh phát hiện... Có câu này rất đúng, nếu nhìn vào mắt một người nào đó thật lâu thì sẽ yêu cô ấy...”

Thời Mẫn kinh ngạc, đưa tay định vuốt tóc anh thì Lạc Minh Kính đã vội uốn éo ra sức trốn cô: “Không được! Rửa tay xong lại sờ sau! Anh vừa gội đầu tối qua xong!”

Qua một lúc, anh lại cười cười cuốn chăn về, nhẹ nhàng hôn lên mặt Thời Mẫn, mở to hai mắt nhìn cô một lát, đứng dậy nói: “Anh tã lông mày cho em.”

Thời Mẫn nghĩ, có bạn trai như vậy thật không tệ, Hứa Thiến Thiến cũng từng mạnh mẽ đề cử với cô rằng tìm được bạn trai như Lạc Minh Kính là vô cùng có lời.

“Mua một tặng kèm nhiều ưu đãi!” Hứa Thiến Thiến nói, “Biết nấu ăn, hay ở nhà, nếu giận dỗi sẽ điên cuồng dọn dẹp làm hết công việc trong nhà, hiền lành muốn chết và điều quan trọng là anh em còn biết trang điểm. Nếu chị nghiêm túc thì không đùa anh ấy xoay quanh làm gì nhưng nếu chị là một thiếu nữ thích thế giới ảo tưởng như anime thì việc có anh em tương đương với việc mỗi ngày chị sẽ được ngủ với một nam thần khác nhau. Đêm nay muốn ngủ với nam thần nào thì nói một tiếng, anh ấy sẽ cosplay thành người đấy, vậy là thành nam thần của chị rồi! Quá lời! Chị muốn xem tranh đồng nhân anh ấy sẽ vẽ cho chị, chị muốn cái nào thì anh ấy vẽ cái đó, là nam hay nữ gì cũng đều được hết, mà muốn vẽ tranh 18+ về hai người cũng được luôn. Và điều rất rất quan trọng đó là anh ấy còn biết thiết kế và may váy cho chị mặc! Chị ngắm lại xem, thế có sướng không chứ!”

Thời Mẫn nghĩ: Sướng ah, cho nên ở cùng anh ấy ngày nào cũng rất vui.

Lạc Minh Kính mang dao cạo tới, nâng cằm Thời Mẫn lên, nhẹ nhàng nói: “Em đừng động đây...”

Lúc làm việc anh rất tập trung, tia lông mày cũng vậy, mà khi anh tập trung làm điều gì đó thì bản thân anh lại toát sự hấp dẫn cực cao.

Thời Mẫn nhìn anh, bỗng chốc nở nụ cười, tiếng cười ngập tràn sự đắc ý.

Lạc Minh Kính thu tay, bất đắc dĩ nói: “Sao em lại cười... huyết cười của em nằm trên lông mày sao?”

Thời Mẫn cầm tay anh, nhẹ nhàng hôn lên cổ tay anh.

“Này, lại ghẹo anh!” Lạc Minh Kính không tự chủ run lên, cảm giác tê dại từ cổ tay truyền thẳng tới tim anh.

Lạc Minh Kính nói: “Có lúc anh rất bội phục em.”

“Hừm?”

“Em không sợ anh là một kẻ xấu xa, mưu sắc tham tài sao?” Lạc Minh Kính nói, “Em xem, bây giờ tay anh cầm dao lam, rất nguy hiểm. Thật quá kỳ lạ... Em có biết mấy ngày nay anh vẫn luôn quan sát em không? Lúc đi ngủ... Em thật không bố trí chút phòng vệ nào.”

Thời Mẫn trả lời: “Với em mà nói, để biết một người thì một tuần là đủ rồi. Mà anh lại là một trường hợp đặc biệt, mãi đến bây giờ em vẫn đang đào sâu tìm hiểu, nhưng Minh Kính, anh có biết cảm giác lúc này của em là gì không?”

“Em nói...” Lạc Minh Kính điều chỉnh góc độ, tỉ mỉ chỉnh lại hai bên lông mày cô.

“Em đào được bảo vật vô giá.” Thời Mẫn nói, “Từ cái nhìn đầu tiên em đã biết, lau đi lớp bụi mờ trong anh sẽ là bảo vật vô giá. Chỉ là em không đoán được rằng, anh lại làm cho em mê muội như vậy. Ngay lúc này đâu, em đã muốn để tất cả cho mọi người thấy sự tỏa sáng trong anh nhưng rồi em lại muốn giấu anh đi để chỉ riêng em được thấy.”

Lạc Minh Kính đặt dao lam xuống, thở dài: “Được rồi, anh chịu thua chịu phục.”

Sắp đến lễ Giáng sinh, Hứa Thiển Thiển trốn khóa học bổ túc từ thân nhân, ra ngoại ô du lịch ngắn ngày với bạn trai rồi. Em gái đi chơi cũng nhắc nhở Thời Mẫn, sắp qua năm mới rồi.

Đúng lúc này Lạc Minh Kính giao bản thảo 24 Tiết, thời gian còn khá dư dả, thế là bạn tổng giám đốc đề nghị thả cho anh vài ngày nghỉ phép, ra ngoài hẹn hò.

“Hẹn hò như người yêu bình thường sao?” Lạc Minh Kính nói, “Cảm ơn trời đất, rốt cục em cũng nhớ được hai ta là người yêu chứ không phải vợ chồng.”

Từ lúc tổng giám đốc tuyên bố theo đuổi anh tới nay, ngoại trừ việc tặng hoa hồng và lần đầu tiên hẹn hò bằng đồ nữ ra thì mọi thứ còn lại đều y hệt người đã kết hôn. Họ bước thẳng vào việc cùng giường chung gối, một ngày ba bữa đúng giờ, nằm dài làm tổ trong nhà như hai vợ chồng già.

“Em muốn đi đâu?” Lạc Minh Kính nhân cơ hội đề nghị, “Muốn đi cà phê mèo không? Anh mời em.”

Trong giọng nói của anh tràn ngập mong đợi.

Trước đó Lạc Minh Kính có live vẽ tranh mèo và một vài bức tranh về mèo phong cách có chút người lớn, sau này thấy có nhiều tranh vẽ rồi anh quyết định vẽ thêm một số cảnh tượng nhỏ mảnh, vẽ bộ manhua ngắn về một bé mèo quả quýt* và một bé mèo vẫn ung dung lái xe** ngày ngày, đăng lên weibo và được hưởng ứng cực kỳ nhiệt liệt.

*Mèo quả quýt (orange cats): chính xác là mèo nhà có lông màu cam, ở TQ gọi là mèo quất, mèo quả quýt, mèo kết.

**Lái xe: ngôn ngữ mạng, tiếng lóng cho việc xo*c, XXOO.:))

Mấy hôm trước có nhà xuất bản tìm tới thương lượng chuyện xuất bản, họ cũng muốn anh nghĩ tên cho bộ truyện. Và thế là anh hỏi ý Thời Mẫn, không ngờ một người đứng đắn như tổng giám đốc lại đặt bút viết lên giấy một cái tên làm người ta khó nói hết.

X anh kêu meo meo!

Lạc Minh Kính cầm tờ giấy kia, nhìn Thời Mẫn sâu sắc nói: “Hóa ra em là kiểu tổng giám đốc như vậy.”

Sau đó, truyện tranh được đặt tên [Hướng dẫn lái xa giá* mèo], nhà xuất bản đề nghị anh vẽ thêm mấy tấm tư thế lái xe nữa làm ngoại truyện, Lạc Minh Kính nghĩ nghĩ, quyết định đi cà phê mèo để quan sát thực tế.

*Xa giá: là cách gọi cho xe ngựa của vua thời xưa, mình để xa giá cho nó quý tộc.

Thời Mẫn vẫn câu nói cũ: “Đều được, anh cứ quyết định, anh vui là được.”

Vì vậy, cuộc hẹn hò được định vào ngày 23, trước đêm Bình An một ngày.

Hôm đó, tuyết rơi nhỏ thêm gió nhẹ, sau khi Thời Mẫn và Lạc Minh Kính ra khỏi tổ, cả hai đứng trước cửa khu phố cảm thụ một lát và quyết định quay vào mặc thêm áo.

Lạc Minh Kính kéo tay Thời Mẫn đặt vào túi áo, nói: “Lúc về anh đan cho em đôi bao tay.”

Vì vậy, Thời Mẫn lập tức vứt ngay suy nghĩ mua một đôi bao tay mới, cô gỡ một đoạn khăn quàng cổ của anh quàng lên cổ mình. Như vậy hai người sẽ chắt chẽ bên nhau, tiếp đó cả hai chạy chậm ra quảng trường lái xe.

Đã lâu Thời Mẫn không đụng vào xe, lần này đụng tới vô lăng của Maserati, cô chợt thấy xúc động vô vàn. Cô vừa lái xe, vừa gheo Lạc Minh Kính: “Minh Kính, chính thức giới thiệu với anh, cái xe này là công thần số một của em.”

“Hả? Vì sao?”

“Bởi vì nó đưa anh vào lòng em.” Thời Mẫn nói, “Em phải cảm ơn nó thật nhiều.”

“Chị, im miệng... Anh chịu thua.” Lạc Minh Kính cười, “Thế này không công bằng... Sao lúc nào anh cũng bị em chọc gheo chứ, em cũng phải cho anh cơ hội.”

“Tình yêu và lời âu yếm đều sinh ra từ nội tâm, xuất phát từ bản năng.” Thời Mẫn nói, “Em không che giấu được, phải nói ra miệng em mới an tâm. Anh không phải kiểu người có thể nói lời yêu thương ra miệng nhưng em có thể cảm nhận được. Nếu anh không nói ra được vậy em nói cho anh nghe là được, không cần quan tâm tới sự biểu đạt bên ngoài, người quan tâm anh ắt sẽ cảm nhận được sự chân tình của anh, anh cứ nghiêm túc làm chính mình là được.”

Lạc Minh Kính trợn mắt há mồm, sờ sờ lên tim, nơi đó đang nóng lên, nó làm nóng ngón tay anh, làm anh vô cùng ầm áp.

Lạc Minh Kính ở quán cà phê mèo chơi với mèo cả ngày, Thời Mẫn ngồi yên tĩnh ở trong góc uống cà phê, xem tạp chí, thỉnh thoảng lấy di động chụp mấy tấm hình, nhìn Lạc Minh Kính vẽ bản phác họa, đuổi theo sau móng con mèo, nắm bắt từng sự biến hóa của chúng.

Hai người ở quán cà phê mèo đến mười giờ tối, tới lúc ra ngoài, nhìn góc đường trống không bên cạnh, lần đầu tiên Thời Mẫn lộ nét mặt ngần ngại.

Maserati đậu ở cửa quán cà phê không thấy nữa rồi.

“Chỗ này không thể đậu xe sao?”

“Có thể đậu sai chỗ...” Lạc Minh Kính nói, “Chắc bị kéo đi rồi, mình gọi taxi, đi về trước...”

Thời Mẫn nhìn quanh một vòng, nói: “Đúng lúc, không phải anh cười em không đạp xe đạp sao?”

“Hả?” Lạc Minh Kính tò mò, “Em muốn cùng đi xe đạp về sao? Rất lạnh, hơn nữa xe không có бага, anh không chở được em...”

“Quả thật em không biết đi xe đạp.” Thời Mẫn nói, “Nhưng em biết chạy xe điện ba bánh.”

“Hả?”

“Lúc còn ở trong nước, Thời Sở bỏ nhà trốn học, lần đầu đi thuê phòng bị người ta lừa mất, anh ấy không dám nói với ba mẹ chỉ dám kêu em tới chuyển nhà giúp anh ấy, mượn hàng xóm chiếc điện ba bánh, em liền chở anh ấy và một xe gia sản từ thành đông đến thành tây. Lúc đó,

Thời Sở đang cuện người khóc trên xe, đã thế còn không mang khăn giấy, em kêu anh ấy lấy khăn trải bàn mà lau mặt, anh ấy một hai không chịu trông xấu vô cùng.”

Lạc Minh Kính nhìn theo ánh mắt nóng bỏng của Thời Mẫn, thấy được một chiếc xe điện ba bánh cũ ở cửa hàng đồ cũ đối diện.

Thời Mẫn nói: “Bỗng nhiên rất muốn tìm về cảm giác chạy xe ba bánh.”

Lạc Minh Kính bật cười, “Vậy thì đi, anh cùng em điên cuồng trong gió lạnh một lúc.”

Nhà bán đồ cũ báo giá, Thời Mẫn mua chiếc xe ba bánh này, chở Lạc Minh Kính đi.

Ban đêm, trên đường ít xe vắng người, Thời Mẫn nói: “Anh vịn cho chặt, em thử xem chiếc ba bánh này có thể tăng tốc độ bao nhiêu...”

Vừa dứt lời, xe điện ba bánh chạy vụt ra đi, cả xe như muốn bay lên, Lạc Minh Kính đón gió nở nụ cười ha ha, tháo khăn quàng cổ xuống mang cho cô, nói: “Tổng giám đốc điên rồi...”

Một chiếc Land Rover chạy qua bên cạnh, lái xe hạ cửa kính xuống, anh ta kinh ngạc nhìn hai kẻ ngốc áo quần gọn gàng này.

Lạc Minh Kính cười đến không kiềm chế, Thời Mẫn vẫn chú tâm lái xe, xe ba bánh điện rồ lên một tiếng vượt qua Land Rover.

Người lái xe Land Rover như phát hiện đại lục mới, từ từ chạy vượt họ rồi nhìn sang như khoe khoang thách thức, hai tay Lạc Minh Kính làm ấm lỗ tai giúp Thời Mẫn, nói: “Lại điên thêm...”

Thời Mẫn: “Xem em vượt qua anh ta đây.”

Dứt lời, cô lại vượt mặt Land Rover, phóng nhanh như chớp, gió đông như lưỡi dao cắt trực tiếp vào mặt nhưng hai người lại tựa mấy tên ngốc, không ngừng cười haha.

Hai chiếc xe cứ thế lắc lư trên con đường thừa thớt, mãi tới lúc có người báo cảnh sát, cảnh sát tuần tra lái xe đuổi theo, kêu Thời Mẫn tắt xe lại bên đường.

Chiếc Land Rover thì đạp ga một phát chạy mất rồi.

Thời Mẫn và Lạc Minh Kính bị gió lạnh tới chảy nước mắt nhưng vẫn mang nét cười, biểu cảm khuôn mặt làm cảnh sát tuần tra hoảng sợ.

Lạc Minh Kính run run: “Thảm rồi, tổng giám đốc, sắp bị phê bình giáo dục rồi...”

“Anh có nóng không?” Thời Mẫn lại nói, “Hình như em bị lạnh tới nóng cả người rồi.”

“Anh không có cảm giác.” Lạc Minh Kính nói, “Anh lạnh tới tê dại rồi.”

Hậu quả của việc điên cuồng một đêm, chính là hôm sau hai người đều cảm mạo.

Lạc Minh Kính ôm cổ họng khàn đặc live vẽ tranh mèo, Thời Mẫn thì ngồi ở nơi ống kính quay không tới, ôm bát canh gừng, truyền tờ giấy nói chuyện.

—— Có hơi buồn ngủ.

—— Tối qua em quá điên.

—— Em ngủ một chút, dịch chân lại đây để em gối đầu một lát.

Lạc Minh Kính dịch chân qua, Thời Mẫn gối lên đùi anh, trên điện thoại hiện lên dòng chữ.

—— Cuối tháng này anh cùng em về nhà chứ.

Lạc Minh Kính dừng lại, bình luận đều hỏi anh sao tự nhiên lại sững sờ vậy.

Lạc Minh Kính chậm rãi cười, anh nói: “Bỗng nhiên nghĩ tới, kỳ sau sẽ vẽ tranh quát mạt liêu minh tới nhà mèo vẫn qua năm mới.”

Bình luận điên cuồng lướt đầy màn hình:

“Cuối cùng!!!”

“A! Rốt cuộc quát mạt cũng phải gặp cha mẹ chồng rồi!”

“Bé vẫn quá uy vũ, đã lừa được quát mạt về nhà!”

“233333 thật mong đợi!”

“Gặp cha mẹ chồng! Gặp cha mẹ chồng! Gặp cha mẹ chồng!”

“Có phải qua năm sẽ kết hôn luôn không ha ha ha ha.”

“Một kẻ sắp ba mươi như tôi mà lại ngồi đây quan tâm chuyện nhà của hai con mèo...”

“Chả hiểu sao tôi thấy căng thẳng vô cùng, có chuyện gì thế này! Hi vọng không gặp phải mẹ chồng ác độc!”

Lạc Minh Kính nhẹ nhàng sửa đúng lại: “Là gặp mẹ vợ và cha vợ...”

Thời Mẫn từ từ nhếch môi, gõ vào di động một câu: “Còn có anh vợ nữa.”

Lời editor: Cảm giác hai người quá quan tâm lẫn nhau, cảm nhận được tình của trong từng hành động của Tiểu Kính dành cho Tiểu Thời. Chỉ lo cô bị lạnh. Hành động đút tay vào túi áo, quàng khăn, che lỗ tai có bao nhiêu ngọt ngào. Lão editor đang gato nha.

Linxu: Thân làm một con edit vậy mà khi viết cảm nghĩ lại dùng hán việt, tui không thể chấp nhận được. Cô Mai sửa ngay.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An
dtv-ebook.com

Chương 22: Ký Hợp Đồng Người Phát Ngôn

Edit: Mai

Beta: Linh

Lạc Minh Kính mở live đan bao tay len, Thời Mẫn nằm lên chiếc ghế bên cạnh anh xem màn hình hiển thị.

Lạc Minh Kính chưa hết bệnh, lúc giảng giải vẫn còn giọng mũi.

Bình luận trong phòng live đều đoán có phải anh đang đan bao tay cho bạn gái không.

“Phần trước có màu xanh, chắc đan cho chính anh ấy.”

“233333 không chắc đâu..., con trai thời nay cũng rất thích màu hồng còn con gái lại thiên về màu xanh.”

“Ôi mẹ ơi, cảm giác lâu trên nói rất có lý! Tôi chính là cô gái cuồng màu xanh đây này, còn chồng tôi anh ấy có cả một tủ áo sơ mi màu hồng!!”

“Có cả người có chồng!!! Chúng chị em cô lập cô ấy ngay!!!”

“Ai???? Ai? Tôi mới online, Yêu tinh có chồng rồi hả?”

“Ha ha ha ha ha chờ hết buổi live tin tức Yêu tinh ngoại tình sẽ lên top hot search cho mà coi.”

Lạc Minh Kính cúi đầu đan móc bông hoa, mắt kính tuột xuống chóp mũi, lắc lắc muốn rớt mà anh lại không có tay rảnh để đỡ lên. Lúc đan tới ngón tay anh nghiêng người, kéo tay Thời Mẫn qua, dùng cây kim đan len đo độ dài ngón tay.

Thời Mẫn lật ngược bàn tay lại để năm ngón tay lọt vào lòng bàn tay anh, nhẹ gãi gãi, trêu chọc.

Lạc Minh Kính chậm rãi mở tay, từ từ nắm lại, bao lấy tay cô, trên mặt có thêm một nụ cười.

Thời Mẫn cười cười, đẩy máy tính bảng, nghiêng người đẩy mắt kính đang tuột xuống lên trên giúp anh.

Những hành động trước đó đều nằm ngoài tầm quay nhưng hành động đẩy mắt kính này lại vừa vặn bị ống kính quay được, các fans mắc sắc đều thấy được đầu ngón tay hiện ra trước ống kính.

“Đệch mợ, thật sự có bạn gái!”

“Á á á á á á á!!!!”

“Vậy tức là anh đan cho bạn gái đúng không?”

“Vừa rồi là đi đo xem có thích hợp không chứ gì, vừa khéo lại đo đúng bàn tay cần đan tặng.”

“Không ngờ quý nghèo giàu lên xong là đi tìm bạn gái ngay!”

“Hừ! Đàn ông hể mà có tiền đều trở nên đòi bại, tôi không nghe tôi không nghe, tôi muốn chị yêu tinh cưới tôi!”

“Yêu tinh nói mau! Tôi mua cỗ Tổng giám đốc, chính là vị tổng giám đốc Maserati!!” (Cỗ trong cỗ phiếu)

“Hhhhhhhh em gái lúc trước nói thật mắc cười quá, chỉ có tôi mua cổ của Blue Kids thôi sao?” (BlueKids: thương hiệu thời trang trẻ em ở Châu Âu)

“Yêu tinh! Là ai năm ngoái đã nói đời này chỉ ở cùng mèo không có bạn gái!”

“Fans bạn gái đau lòng không thể thở!”

Lúc này Lạc Minh Kính mới ngẩng đầu, nhìn đến từ trọng điểm, anh trả lời: “Ừm, tôi có bạn gái... Mọi người thấy rồi hả? Thật lợi hại... Ừm, cô ấy ở ngay bên cạnh.”

Các fans lập tức yêu cầu bạn gái lộ mặt.

“Haiz, có rồi có rồi, con trai lớn không giữ được.”

“Mọi người đều là fans bạn gái sao? Ấy da, tôi đây thì không phải, thân là FA trường tồn tôi rất thích xem các cặp đôi đăng bài khoe tình cảm quảng thức ăn chó.”

“Tôi xoay người giơ cao ngọn đuốc... Đốt cháy thức ăn chó thương hiệu hoàng kim.”

“Tôi muốn xem bạn gái!”

“Ăng ăng gâu gâu.”

“Muốn nghe hai người quen biết nhau thế nào!!”

“Mẹ ơi, vừa mới vào phòng đã nghe đến tin quá bùng nổ thế này, mấy ngày trước chưa nghe gì sao đột nhiên bây giờ lại có rồi?”

“Tung ảnh! Bùng hình! Tung ngay!”

Lạc Minh Kính quay đầu hỏi Thời Mẫn: “Em có muốn ra nói chuyện không?”

Thời Mẫn lắc đầu.

“Không muốn...” Lạc Minh Kính cười với màn hình: “Cô ấy không muốn.”

Bình luận vui đùa: “Ahahahaha chính cung không muốn nhìn thấy những tiểu thiếp này, hoàng hậu nương nương, ngài làm vậy là không nể mặt chúng thiếp thân.”

“Bạn gái Yêu tinh: Bản cung mới là hoàng hậu do yêu hoàng thân phong, một ngày bản cung còn chưa chết thì các người có lẩn lộn mấy cũng chỉ là phi!”

“Cung nữ quét rác chốn này nhìn đến các vị tỷ tỷ mà lạnh run...”

“Fans nam chỉ cười không nói.”

“233333 người anh em lâu trên có khỏe không? Ánh đèn siêu sáng!”

“Không cần, fans nam đã tự giác nhét lời muốn nói vào miệng rồi... Ừm... Ừ...”

Lạc Minh Kính nhẹ giọng đọc vài câu cho Thời Mẫn nghe, Thời Mẫn không nói gì, cô ngoắc tay kêu Lạc Minh Kính giơ một bàn tay lên, bản thân cô cũng vươn một bàn tay ra và đặt hai bàn tay trước màn hình tạo thành một trái tim sau đó cô ngoắc ngón tay thách thức, hừ lạnh, từ từ thu tay lại.

Bình luận bay tán loạn màn hình.

“Bất ngờ không phòng ngự kịp, bị nhét một miệng thức ăn chó.”

“Lại còn dùng tay tạo thành trái tim...”

“Chính cung hung hăng kiêu ngạo thế! Công khai đồ sát chó! Làm vậy là không xem chúng ta ra gì!”

“Công khai khoe ân ái! Mấy bó đuốc đầu rồi! FFF!”

“Đảng tai nghe nghe được tiếng cười lạnh của hoàng hậu nương nương!”

“Tôi ấy mà bị... tiếng cười làm lòng tôi mềm nhũn... Là công*!”

*Công: Công trong công thụ đó.

“Năm yêu tinh trong tay, bề nghệ liếc nhìn thiên hạ, bạn gái đang rất đặc ý.”

“Khiêu khích! Tuyệt đối là khiêu khích!”

“A... A a, nhìn yêu tinh cười kìa, từ ngự tử thành bé thụ yếu đuối rồi!”

“Cho nên... Thật ra bạn gái là Nữ hoàng Bệ hạ?”

“Ha ha ha ha ha ha Nữ hoàng Bệ hạ, cười đau bụng.”

“Có thể có thể lắm!!! Điên cuồng nhấn Call*!! CP này tôi thích!! Yêu tinh đơn thuần với vẻ ngoài quyến rũ và Nữ hoàng Bệ hạ lãnh khốc vô tình!”

*Nhấn call: (gốc: 打call) Ngôn ngữ mạng phổ biến ở TQ. Là một loại kỹ năng của các wota (Fan của các Idol Nhật Bản). Ban đầu dùng để chỉ một số hành động, ví dụ như hươu gậy huỳnh quang một cách có quy luật theo nhịp nhạc để ủng hộ ca sĩ hát Live và chỉ sự tương tác tự phát giữa khán giả và nghệ sĩ. Sau này, nó được dùng để chỉ sự yêu thích và tiếp ứng vô cùng cuồng nhiệt dành cho một người nào đó một cách có lý trí.

“Chíp chíp, tim tôi! Bị bạo kích rồi... Yêu tinh, hay là anh vẽ một bản về chính mình đi? Cầu anh vẽ đi.”

Lạc Minh Kính lập tức lắc đầu vô cùng kiên quyết: “Chết cũng không vẽ!”

Đợi tới lúc tắt trực tiếp đã là buổi tối, Lạc Minh Kính vừa quay đầu đã bị Thời Mẫn đè lên bàn máy tính, cảm thụ tư vị miệng lưỡi giao nhau xong, mắt phượng của Thời Mẫn chứa lửa tình, giọng khàn khàn như mèo rừng mắc xương ở đầu lưỡi, thổi hơi vào tai Lạc Minh Kính: “Vẽ đi.”

Lạc Minh Kính bị trêu chọc đến mức loạn hết tâm thần, thật lâu sau mới bình phục, anh ngờ vực: “Vẽ gì? Yêu phi và Nữ hoàng Bệ hạ?”

“Anh, em.” Thời Mẫn nhẹ tay điểm lên môi anh, chậm rãi nói, “Và giường.”

Những lời trêu chọc khiến người ta mơ màng này làm Lạc Minh Kính thiếu chút thất thủ thở gấp thành tiếng.

Theo đó, anh xấu hổ nâng cánh tay che mắt cười phì: “Em đúng là...”

Sau khi bình tĩnh lại, Lạc Minh Kính đẩy Thời Mẫn ra, đứng lên, làm như cao tăng đắc đạo, ôn hòa nói: “Em lại không ngủ anh, anh không thể vẽ thành tranh được.”

“Anh vẽ thế nào em ngủ anh thấy đấy.” Thời Mẫn nướng mày mỉm cười, “Hoàn toàn có thể xem tranh vẽ như sổ tay thực nghiệm, hoặc... anh có thể gọi nó là sách tham khảo để biến mộng tưởng thành sự thật.”

Thời Mẫn từ từ nói: “Chỉ có chuyện anh không nghĩ ra chứ không có chuyện em không làm được.”

Ăn được yêu tinh đích thị là nhân tài, nhìn cô tự tin như vậy Lạc Minh Kính hoàn toàn tin tưởng lời cô nói. Thời Mẫn chính là phái thực tài, năng lực hành động và chấp hành người thường khó mà sánh bằng, muốn là làm, nghĩ là thực hiện, trước giờ chưa từng do dự cũng chưa từng thấy cô nói không làm được điều gì.

Cho nên, dù có thế nào thì cũng đừng so sánh với tổng giám đốc ở lĩnh vực này, hơi lơ là chút là bị áp chế ngay.

Thế công của Lạc Minh Kính nháy mắt sụp đổ, anh ôm Thời Mẫn, hôn nhẹ lên mi tâm cô nói: “Đừng vội, chờ máy may gửi đến anh sẽ may chiến bào cho em, đến lúc đó bệ hạ khoác thêm chiến bào, tất có thể không đánh cũng thắng, anh cam nguyện làm tù binh.”

Tầng trệt tòa nhà văn phòng cao nhất khi vực CBD ở trung tâm thành phố, trong phòng làm việc cá nhân Hoàn Vũ, trợ lý đang cuống cuồng cúp điện thoại, cắt ngang Vương Chấn Vũ đang thao thao bất tuyệt mô tả kế hoạch đơn hàng sang năm trong phòng họp tổng kết hội nghị, nói: “Anh Kevin... Tam Đài vừa kết thúc buổi diễn tập qua năm, bên đó gọi báo bộ váy Phượng Vũ mà chúng ta phụ trách thiết kế cho người múa mở màn mặc trong bài múa chốt buổi tiệc mừng tân xuân Phượng Vũ không khớp với trang phục múa của các bạn diễn khác trong đoàn và sắc thái sân khấu tổ chức. Họ bảo sẽ gửi video clip diễn tập tới cho chúng ta xem, cũng nói bộ Phượng Vũ cho người múa mở màn mặc rất đẹp nhưng đứng chung trên sân khấu thì trông hơi hỗn tạp.”

Wang Chấn Vũ dừng lại, hỏi ngược: “Không ăn khớp? Là lỗi của chúng ta sao?”

Trợ lý ngập ngừng nói: “Em cũng biết vấn đề là ở ánh đèn... nhưng vừa rồi biên đạo Hạ bên Tam Đài nói, muốn chúng ta làm việc theo ý của lãnh đạo, bỏ tầng ngoài nhất của Phượng Vũ, anh ấy nói... quá rục rĩ, không hài hòa với các bạn diễn khác.”

“Vậy đi tìm bên chuẩn bị trang phục cho đoàn múa mà thương lượng.” Vương Chấn Vũ tức giận đầy mặt, “Giờ này mới nói chúng ta đổi cho múa chính, làm kịp sao? Không phải vấn đề ánh sáng cũng nói không phải vấn đề ở trang phục của đám vũ đoàn thấp kém mà đi nói là do nhân vật chính quá xuất sắc? Đùa với tôi hả?”

Trợ lý không dám hó hé gì, hai lần bàn bạc trang phục trước đó tổng giám chế bên Tam Đài đã tới nói chuyện riêng với họ và cũng từng đề nghị xóa bớt một vài yếu tố.

Lúc đó, tổng giám chế khiêu vũ của Tam Đài nói: “Năm nay chúng tôi lấy trình diễn ánh sáng và sân khấu 3D là chủ đạo, về ánh đèn là không thể đổi, còn bài múa tân xuân Phượng Vũ này, nó là bài chốt cho hình ảnh gia đình tụ hội vui vẻ, dù có diễn viên múa mở màn có đoạn múa riêng sôi nổi nhưng cái chính nó vẫn là một bài múa tập thể.

Lần trước chúng ta cũng bàn qua, trang sức quần áo của múa mở màn, cuối cùng sẽ hòa vào làm một với ánh đèn và cả đoàn múa. Hiệu ứng trên sân khấu sẽ là múa mở màn sẽ là đầu Phượng, đoàn múa sẽ là toàn thân chim Phượng kết hợp thành một chú Phượng Hoàng lớn, nhìn từ trên xuống sẽ thành hình ảnh Phượng Hoàng giương cánh, hình ảnh sẽ cắt và quay cận ở đây một đoạn.

Tôi đã xem rồi, trang phục tạo hình đã làm được hết các yêu cầu nhưng chúng tôi có chút ý nhỏ, phục sức mở màn được tạo hình với quá nhiều yếu tố, chia không rõ cảm giác chủ yếu và thứ yếu, tới lúc phối hợp với ánh đèn có khả năng khán giả chỉ nhìn đến người dẫn đầu mà không chú ý đến hiệu quả Chim Phượng của toàn sân khấu, cho nên...”

Khi đó Vương Chấn Vũ trả lời: “Tôi hiểu ý anh, được rồi cứ giao cho chúng tôi, chúng tôi chỉnh bản thiết kế một chút.”

Nhưng vừa quay đầu, anh ta liền mắng chủ nghĩa tập thể của Vũ Mỹ làm mất thẩm mỹ cá nhân.

“Anh ta thì biết gì? Những điểm xuyết này có thể bỏ sao? Người thường không biết thì thôi đi, người chuyên nghiệp như tôi cũng phải nghe theo cái thứ thẩm mỹ cấp thấp sai lệch này sao?”

Sau đó, phòng làm việc chỉ chỉnh nhạt màu vũ y Phượng Vũ một chút rồi gửi đi.

Trợ lý không dám lên tiếng, cũng không biết làm gì có phải, có người khuyên nhủ: “Trong thể chế thôi, có thể lý giải, ý của lãnh đạo là lớn nhất những điều này không có biện pháp tránh khỏi, anh Kevin anh đừng tức giận.”

Vương Chấn Vũ nói với trợ lý: “Tôi họp trước đã, chuyện Tam Đài lát nữa nói sau.”

“Nhưng mà ngày kia...”

Vương Chấn Vũ không kiên nhẫn vẫy tay, tiếp tục giảng đạo với người trong phòng họp: “Hiệu ích năm nay không tệ, cho nên lúc này chúng ta cần nhìn xa hơn. Chúng ta nắm lấy cơ hội thị trường sản phẩm mới vào mùa xuân sang năm. Ashley, chuyện liên hệ phòng làm việc của Dương ảnh hậu, mời cô ấy làm người đại diện cho tác phẩm mùa xuân của Hoàn Vũ thế nào rồi?”

“Người đại diện nói Dương Hạc muốn xem phong cách của chúng ta trước rồi mới quyết định.”

Vương Chấn Vũ tự tin: “Cô có nói với cô ấy tôi là nhà thiết kế series Hạc Trung Quốc chưa? Cô chưa có kinh nghiệm nên không biết, muốn hợp tác với mấy con hát* có chút fans với danh tiếng trong nước hay quốc tế thì

phải nói danh hiệu ra trước. Nếu không người ta lại nghĩ chúng ta muốn mượn độ hot của con hát đó thì mắc công.”

*Hí tử (戏子): là con hát, đào kép hoặc diễn viên. Từ này được dùng với ý khinh thường, coi rẻ.

Cô gái nhỏ sững sờ, cô là fans của Dương Hạc, ông chủ đột nhiên nói nữ thần của mình là con hát, giọng cô thoáng biến đổi: “Nói rồi... Tôi còn gửi mấy tấm hình người mẫu chụp tác phẩm của chúng ta lúc trước, bây giờ vẫn chưa trả lời.”

“Nhất định có thể lấy được.” Vương Chấn Vũ nói, “Series Hạc của tôi năm đó đã vang danh cả trong ngoài nước, già vị của cô ta còn chưa đủ, nếu cô ta biết tốt xấu thì nhất định sẽ lựa chọn làm người phát ngôn của khi chúng ta.”

Ngày 27 tháng 12, Lạc Minh Kính theo Thời Mẫn tới giải trí Nguyệt Phong, anh cầm bản thiết kế 24 Tiết hoàn thiện của Kính Giới, cùng với một bộ đầm mẫu của tiết Lập Xuân vào phòng họp.

Trong phòng họp có ba người, Thời Sở, Dương Hạc, cùng với người đại diện của Dương ảnh hậu, mọi người ở đây đều im lặng, không khí quái dị.

Thời Mẫn tự nhiên ngồi xuống, nhắc Lạc Minh Kính đưa bản vẽ cho người đại diện xem.

Lạc Minh Kính đưa bằng cả hai tay, nói: “Đây là bản thiết kế hoàn thiện của series 24 Tiết, Lập Xuân dự định sẽ bắt đầu tuyên truyền sau Tết Nguyên Đán, đầu tháng ba đưa ra thị trường tiêu thụ, hàng mẫu tôi đã mang đến sẵn đây.”

Lạc Minh Kính cười cười, nói: “Cảm ơn ngài đã tới.”

Dương Hạc tháo kính mát, nhận tập thiết kế, mở ra, cô nhìn Lạc Minh Kính trước: “Cậu là nhà thiết kế?”

“Vâng.”

Nhìn anh trông giống người mẫu hơn.

Dương Hạc dời mắt về phía bản vẽ, vốn chỉ vì nể mặt công ty cũ nên mới tới đây một chuyến, ý nghĩ từ chối đã sớm chuẩn bị trong đầu nhưng sau khi xem vài tấm cô bắt đầu nghiêm túc lật xem.

“Bàn chuyện hợp tác chứ.” Thời Mẫn thấy được nét mắt của Dương Hạc, nụ cười mang sự tự hào, nói: “Tháng giêng sẽ dẫn ảnh tuyên truyền, nhờ chị Hạc thu xếp tốt thời gian để quay chụp tuyên truyền.”

Dương Hạc buông tập thiết kế xuống, tay đan vào nhau, nhú mày không nói.

Thời Mẫn kêu Lạc Minh Kính đưa hợp đồng ra, đẩy qua.

Dương Hạc chột cười, giao hợp đồng cho người đại diện: “Xem đi.”

Người đại diện mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin. Dương Hạc nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ ý bằng lòng hợp tác.

Thời Sở thò người lấy bản thiết kế, lật xem nhanh chóng, anh nói: “Phong cách này của cậu...”

“Dạ?” Lạc Minh Kính tập trung tinh thần, “Anh Sở có đề nghị gì sao? Anh nói đi.”

Thời Sở dừng một lúc lâu, nói: “...Rất quen thuộc.”

Editor có điều muốn nói: Thằng kia thật ngu ngốc, đã ngu còn tự cho mình giỏi. Chị Bộ hạ thật chất J))))))))))))))))))))))))))))))

Beta-er: tát chết thẳng ăn cắp ngu ngốc mà khinh người kia đi. Thấy ghét nó.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 23: Vượt Qua Buổi Tối Cuối Năm Kinh Hồn

Edit: Mai

Beta: Linxu

Tối ngày 31 tháng 12, toàn cầu bước qua năm mới.

Lạc Minh Kính chuẩn bị quà gặp mặt cho ba mẹ Thời — áo lông cạp dành cho cặp đôi đang tiến hành đến những bước cuối.

Áo cạp có màu xanh nhạt, trước ngực dùng sợi len thêu chữ hoa lập thể, một chiếc của Trương nữ sĩ, một của Thời tiểu đệ*, đây là sau khi xin chỉ bảo từ Thời Mẫn Lạc Minh Kính đã làm thêm.

*Trương nữ sĩ, Thời tiểu đệ: là cách gọi tên thân mật của hai người nên sẽ giữ nguyên.

Từ khi biết ngày cuối tháng sẽ tới nhà Thời Mẫn gặp ba mẹ, Lạc Minh Kính đã bắt đầu căng thẳng từ nửa tháng trước đó. Chỉ việc chuẩn bị quà thôi đã làm anh ư sầu trần trọc trắng đêm.

“Nếu không anh may cái váy tặng cô...” Đây là đề nghị ban đầu của Lạc Minh Kính.

Thời Mẫn nghĩ bậy nói: “Anh nhìn mẹ em cũng liếc một cái nhìn ra ba vòng sao?”

Lạc Minh Kính không dám hó hé. Sau đó, dưới ánh mắt tò mò lại nghiên cứu mạnh mẽ của Thời Mẫn, trả lời: “...Ba vòng của ba em anh

cũng biết rõ.”

Nhưng mà lần đầu anh gặp ba mẹ Thời, lại vì phát sốt nên trạng thái tinh thần rất không ổn định.

Thời Mẫn đánh giá: “Tố chất chuyên nghiệp của anh thật mạnh.”

“Có một số thứ không thể không quen, nhất là bản lĩnh dùng để kiểm soát.” Lạc Minh Kính nói, “Hơn nữa, anh thích cái nghề này nên anh sẽ làm tốt nó, không phụ chính mình. Kiến thức nền tảng quan trọng nhất không thể vứt bỏ, nó là cơ sở để chống đỡ cho cả ước mơ của anh.”

Lúc nói về nghề nghiệp của mình, anh luôn nghiêm túc nhưng với chủ ý may váy cho mẹ Thời, Thời Mẫn bác bỏ: “Tốt nhất anh nên tặng ba mẹ em giống nhau, chuẩn bị áo tình nhân đi.”

“Ba mẹ em sẽ mặc áo tình nhân sao?”

Thời Mẫn đỡ trán, cười sâu xa: “Bỏ chữ “em” sẽ rất tốt.”

“Đừng dẫn chút đi.” Lạc Minh Kính, “Vậy anh làm áo tình nhân, ba mẹ em có câu chuyện tình yêu nào để kể không? Anh thiết kế thêm một vài chi tiết nữa.”

“Trương nữ sĩ và Thời tiêu đệ.” Thời Mẫn nói, “Tên thân mật của ba mẹ.”

“Ba mẹ em...” Lạc Minh Kính có chút tò mò, nhưng cũng biết không nên nhiều chuyện mấy chuyện này.

“Thanh mai trúc mã, năm đó mẹ em là chị đại của đám con nít trong viện, có vẻ như ở thời đại đó cách gọi nữ sĩ này nghe rất lợi hại, cho nên mẹ em tự phong mình là Trương nữ sĩ. Sau này đi làm hai người vẫn hay hợp tác, ba vẫn gọi mẹ là Trương nữ sĩ như cũ, còn lúc bà ấy giới thiệu ba

em với người ngoài thì luôn nói là em trai của bà.” Thời Mẫn nói, “Theo lời mẹ em kể thì lời cầu hôn năm đó của ba em là.... Vĩnh viễn theo gót chị, Trương nữ sĩ, đương nhiên câu trả lời của mẹ em là, vĩnh viễn bảo kê cậu, Thời tiểu đệ.”

“...Tình yêu chị em?”

“Nghiêm túc nhé.” Thời Mẫn gật đầu, “Anh đoán xem cách bao nhiêu tuổi.”

“...Nếu em đã nói vậy thì chắc không phải hai ba tuổi rồi.” Lạc Minh Kính đoán mò, “Năm tuổi?”

“Tám tuổi.”

Lạc Minh Kính âm thầm lú lờ.

Thời Mẫn nói: “Lúc mẹ em đi làm, ba em vẫn đang học trung học. Dựa vào hồi ức của mẹ em, năm đó trong số đám trẻ con đi theo sau ông bà nghe lệnh bà thì ba em là người nhỏ tuổi nhất, khi bà đánh nhau với người ta thì ba sẽ là linh vật do bà khâm điểm, vĩnh viễn nằm góc áo bà đứng bên cạnh đi theo bà.”

Lạc Minh Kính cực kỳ nghiêm trang bình luận: “Vậy không phải thanh mai trúc mã rồi.”

“Đúng.” Thời Mẫn nói, “Phải nói là chăm con nít, học sinh cuối khóa tiểu học chăm nhi đồng.”

“Lần trước ba em tới...” Lạc Minh Kính nói, “Vô cùng nghiêm túc.”

“Anh sợ ông ấy?” Thời Mẫn cười, “Sau lần cùng ăn cơm này anh sẽ không sợ nữa đâu, đi thôi, em nói trước rồi đấy.”

Đêm 31, Thời Mẫn dẫn Lạc Minh Kính về nhà.

Đồ ăn đã bày lên bàn từ sớm, Trương nữ sĩ nhiệt tình chào đón.

Thời tiểu đệ và con trai ngồi im trên bàn ăn, TV đang mở, đang phát buổi tiệc vượt năm cũ trên kênh giải trí Tam Đài, hai người vừa xem vừa bình luận nhưng phần lớn thời gian là im lặng.

Lạc Minh Kính đưa món quà áo tình nhân do anh tự may, Trương nữ sĩ tươi cười hơn hở: “Con trai tặng đồ trang điểm, thằng bé này lại tặng quần áo, thật có tâm quá, mau ngồi xuống đi.”

Thời Sở lé mắt liếc Lạc Minh Kính một cái, hơi hài lòng gật gật đầu, lần trước tỉa lại tóc cho cậu ta, qua mấy tháng tóc mọc dài hơn, rất cục đát hiệu quả mong muốn.

Lạc Minh Kính cột tóc nửa đầu, nhìn qua vô cùng dịu dàng, làm dịu đi cảm giác sắc bén do ngũ quan mang lại.

Tới lúc ăn cơm, cảm giác xấu hổ cũng không còn nữa, mặc dù trừ Trương nữ sĩ ra thì ba người họ Thời còn lại hầu như không nói gì.

Chỉ chốc lát sau, Trương nữ sĩ đã tìm hiểu được tính tình Lạc Minh Kính, biết anh hể hởi thì trả lời, nói gì anh tiếp lời nấy, vô cùng thích hợp để trò chuyện, vì thế máy hát không thu lại được.

Trên đường tới, Thời Mẫn đã báo động trước cho Lạc Minh Kính, cô nói thẳng: “Ham muốn thể hiện của mẹ em rất mãnh liệt nên khi nói chuyện nhất định sẽ động tay, nếu anh muốn trò chuyện thì nói mấy câu còn nếu không thì đừng quan tâm bà ấy. Yên tâm, không khí sẽ không bị nhạt, bà ấy sẽ tự chuyển màn.”

Chủ đề vượt năm nay của Tam Đài là hoài cựu, họ mời khá nhiều nghệ thuật gia của thế hệ trước, còn có những bộ phim cũ đã làm bạn với mọi người từ thời thơ ấu, có cả chương trình kỳ cựu đã ngừng phát sóng từ lâu.

Phân đoạn này vừa xuất hiện, Trương nữ sĩ đã nói ngay: “Lúc đó Tiểu Hạ còn mời cô tham gia nhưng cô chưa về nước cũng thêm phần ngại mệ nên đã từ chối Tiểu Hạ. Chao ôi, quên không trả lời đồng ý rồi, cô mà lên sân khấu, sẽ có rất nhiều bạn nhỏ bây giờ đã lớn kích động đó.”

Lạc Minh Kính sửng sốt, anh vẫn cảm thấy mẹ Thời Mẫn rất quen mắt nhưng không nghĩ nhiều, giờ nghe bà nói vậy, lại nghĩ tới vị MC hay đứng trên sân khấu dẫn chương trình thiếu nhi ngày trước, do dự nói: “...Chị Tiểu Đông?”

“Ây! Cậu bạn nhỏ thật thông minh.” Trương nữ sĩ nghiêng đầu, nở nụ cười, “Chào các bạn nhỏ, hoan nghênh các bạn đến với tiệc mục Cánh điều bay nhanh, tôi là Tiểu Đông bạn tốt của mọi người, Cánh điều bay nhanh _____”

Hai người đàn ông của nhà họ Thời đồng thời giơ tay lên, nói tiếp: “Vù vù vù vù xoay vòng!”

Trương nữ sĩ xoa xoa hai tay, vỗ tay, cười nói: “Chương trình tuyệt vời _____”

Lạc Minh Kính vui mừng nói: “Xin được bắt đầu!”

Trên bàn cơm, chỉ có mình Thời Mẫn bình tĩnh ăn cơm, ba người đàn ông kia đều đang vui vẻ hết biết.

“Cô đúng là chị Tiểu Đông rồi!”

Ngày trước, Tam Đài có một chương trình hoạt hình làm bạn với rất nhiều bạn nhỏ thời thơ ấu, tên là Cánh điều bay nhanh. Mỗi tối, trước phần bản tin thời sự trong nước, khung giờ vàng trên sóng truyền hình là lúc các bạn nhỏ đi học về ăn cơm, MC đầu tiên và quan trọng nhất là chị Tiểu Đông.

Lạc Minh Kính vui mừng khùng khiếp, kích động nói: “Cháu cũng từng viết thư cho cô. Vào năm lớp một ấy ạ, lúc đó cháu không biết dùng phong thư, cũng không biết phải dán tem, vẽ rất nhiều tranh, tự làm thành phong thư gửi cho chị Tiểu Đông, trên đường đi học có đi ngang bưu cục, cháu đã lạng lẽ nhét vào trong hòm thư.”

“Ha ha ha ha, fans nhỏ của cô.” Trương nữ sĩ mặt mày hớn hờ, chỉ vào ba Thời bên cạnh, nói: “Ông ấy và con trai cô đều là khán giả trung thành của cô.”

Thời Sở đặc ý nói: “Lúc mẹ còn dẫn chương trình là lúc con nở mày nở mặt nhất, hận không thể đứng dưới quốc kỳ của trường học la lên, chị Tiểu Đông mà mọi người thích chính là mẹ tôi.”

Thời tiểu đệ mím cười, ánh mắt đầy hoài niệm.

“Ha ha, nhóc con.” Trương nữ sĩ nói, “Lúc mẹ kết hôn với ba con, ông ấy cũng nói vậy, muốn chạy ra giữa đường cái hô to với mọi người, tôi đã cưới được chị Tiểu Đông.”

“Vô cùng tự hào.” Thời tiểu đệ gật đầu, “Quả thực rất rất tự hào.”

Trương nữ sĩ cười tít mắt nhìn Lạc Minh Kính: “Cậu bạn nhỏ này, có phải bạn cũng vô cùng vui vẻ, vô cùng kinh hỉ đúng không?”

“Siêu vui!” Lạc Minh Kính nghẹn ngào, “Cô không biết cô quan trọng với cháu thế nào đâu. Lúc còn học tiểu học, mỗi ngày tan học về nhà điều cháu mong đợi nhất chính là chương trình của cô... Thật xin lỗi, cháu không nhận ra cô từ đầu.”

“Coi cái thằng bé này.” Trương nữ sĩ làm bộ thờ dài, “Cô già rồi, rất nhiều bạn nhỏ đều không nhận ra cô.”

“Không phải...” Lạc Minh Kính nói, “Có thể do lúc đó cháu còn quá nhỏ nên không nhớ rõ... Chỉ nhớ rõ giọng cô nhưng lại không nghĩ tới.”

Cơm nước xong, buổi lễ vượt năm cũ chào năm mới của Tam Đài cũng tới cao trào, bước vào phân đoạn ca múa chủ đề, sau khi bài múa được chú ý nhất là khúc Tân xuân Phượng Vũ kết thúc, Thời Sở nói: “Hết thời.”

Đánh giá của anh là dành cho quần áo và trang sức của người múa mở màn do phòng làm việc Hoàn Vũ làm.

Thời tiểu đệ nói: “Cả đời người có thể một lần vươn tới đỉnh cao đã là không tệ, không cần quá nghiêm khắc.”

Thời Sở nói với Thời Mẫn: “Trước đó Kevin có tìm tới Dương Hạc.”

Trương nữ sĩ khụ một tiếng, trợn mắt: “Không nói tới cô ta.”

Thời Sở cười: “Về mặt công tác vẫn có qua lại, đây là cách duy nhất, con hỗ trợ Lạc Minh Kính gặp mặt bàn bạc, cô ấy đồng ý rồi.”

Thời Mẫn vừa bóc vỏ quýt vừa hỏi Thời Sở: “Hoàn Vũ tìm chị ấy làm người phát ngôn?”

“Bị từ chối rồi.” Thời Sở nói, “Nghe nói Kevin rất tức giận.”

“Nếu là series Hạc Trung Quốc, em nghĩ có khi chị ấy còn có hứng thú.” Thời Mẫn nói, “Nhưng những thiết kế gần đây không nói tới còn đỡ. Độ miễn cảm với thời trang của Dương Hạc vô cùng đáng tin, trình độ hiện giờ của Kevin Vương chị ấy chướng mắt cũng là bình thường.”

Lạc Minh Kính im lặng, anh muốn nói gì đó, bàn tay siết chặt cứng nhưng cuối cùng, anh bỏ qua.

Không khí tốt như vậy, cả nhà đều vui vẻ, anh không thể nói việc này. Từ từ đi... Lạc Minh Kính nghĩ, anh cần tìm đúng thời gian để nói cho

Thời Mẫn.

Thời Mẫn, sẽ tin anh chứ?

“Mỗi năm một lần, tặng em một món quà.” Sau khi ăn hoa quả xong, Thời Sở vỗ vỗ vai Thời Mẫn, lên lầu.

Thời Mẫn đi theo lên lầu, Thời Sở nói: “Đóng cửa lại, có cái này cho em xem.”

Không hỏi Thời Mẫn cũng đoán được: “Anh đã điều tra Lạc Minh Kính.”

“Ừ.” Thời Sở nói, “Anh thấy em thực sự nghiêm túc nên đã điều tra cậu ấy. Anh không nói với ba mẹ, cho em xem trước.”

Thời Sở nói: “Hai phần.”

Anh mở khóa ngăn kéo, lấy ra một bộ hồ sơ: “Nhìn cái này.”

Thời Mẫn mở túi hồ sơ, rút ra một bản hồ sơ chữa bệnh.

“Thời gian là bốn năm trước, PTSD, trị liệu chương ngại tâm lý sau các tổn thương.”

*PTSD: Rối loạn căng thẳng sau chấn thương (PTSD) là tình trạng tâm thần không ổn định bao gồm khủng hoảng, hồi hộp, trầm cảm do chấn động lớn xảy ra trong quá khứ gây ra. Sẽ rất khó khăn để ai đó có thể vượt qua được những chuyện đau buồn, một số người hình thành những rối loạn căng thẳng sau chấn thương do ảnh hưởng của tai nạn, mất người thân hay chiến tranh. Bệnh nhân thường suy nghĩ nhiều về những ký ức đau buồn và làm ảnh hưởng đến cuộc sống của họ. Mặc dù sẽ rất khó để bản thân có thể vượt qua được những thay đổi bất ngờ, nhưng vẫn có một số cách giúp bạn cảm thấy tốt hơn.

Ánh mắt Thời Mẫn bỗng nhiên thay đổi: “Cụ thể không viết sao?”

“Dù anh có quen biết bác sĩ chủ trị của cậu ấy nhưng người ta cũng có đạo đức nghề nghiệp.” Thời Sở nói, “Đây là thông tin riêng tư của người bệnh nên không thể tiết lộ.”

“Còn một phần nữa...” Thời Sở đưa một bộ hồ sơ khác, “Cậu ấy không đưa ra biên bản chứng minh vô tội nên anh đã điều tra trọng điểm.”

Thời Mẫn thoáng nhìn, hai em em nhìn nhau chẳng nói gì.

Trong phòng yên tĩnh đã lâu, Thời Sở nói: “Bị tạm giam ba tháng cũng không sao nhưng tội danh... có hơi đáng sợ.”

Thời Sở quan sát vẻ mặt tối tăm của Thời Mẫn, thở dài: “Haiz, năm mới lại tặng em món quà như vậy, anh quá xấu rồi.”

“Để em điều tra, anh không cần xen vào.” Thời Mẫn trầm giọng nói, “Trước hết đừng nói với ba mẹ.”

Thời Sở gật đầu: “Em kiểm chế chút.”

“Vâng.” Thời Mẫn nói, “Em tin anh ấy, cho nên em sẽ điều tra rõ ràng.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 24: Kẻ Trộm Thấp Hèn

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Chủ nhật thứ hai sau Tết Dương lịch, đợt tuyết đầu tiên của năm mới qua đi, tủ lạnh cũng trống không. Lạc Minh Kính dậy sớm, tới chợ mua sắm đủ mọi thứ, gà vịt thịt cá đều lấy đủ, treo lên hai bên tay lái, lão đảo đạp xe về, lấy sữa chua đặt trước cửa nhà sau đó vào phòng vệ, quét dọn xong xuôi, anh lên lầu gọi Thời Mẫn dậy.

Cô nàng Thời Mẫn này rất thần kỳ, nghỉ ngơi đủ rồi cô ấy cứ như được lên dây cót đầy đủ, không giận dỗi khi rời giường cũng không có chuyện mơ mơ màng màng một lúc trước khi tỉnh hẳn, cô mở mắt ra là đã đầy năng lượng.

Thời Mẫn mặc quần áo, đứng dậy, khoác thêm áo lông rồi thuận tay ôm lấy cổ anh mỗ mỗ cảm.

Tâm tư Lạc Minh Kính thầm lung lay, ánh mắt hơi tối, cười cô: “Tổng giám đốc, ướp cá tới tận năm sau à.”

Thời Mẫn cười hừ một tiếng, nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ.

Lạc Minh Kính nói: “Từ cuối năm anh đã chuẩn bị tâm lý, không ngờ em lại không tính tiếp tục sống chung tới năm sau.”

Thời Mẫn phun nước súc miệng, ngẩng đầu, mắt phượng trong gương hơi hơi híp lại.

Vấn đề này, Thời Sở đã từng hỏi cô.

Ông anh trai vẫn giữ nguyên sự ham thích tìm hiểu về cuộc sống nửa người dưới của cô. Cuối năm tặng cô hai phần quà lớn khiến tâm trạng của cô u ám xong còn hỏi thêm: “Có chướng ngại tâm lý trên giường không?”

Thời Mẫn nói: “Chưa thử.”

Thời Sở kinh ngạc thiếu chút nữa trượt chân, tư thế nhảy dựng từ trên ghế đều nghiêng xệch: “Giờ là thời đại nào rồi? Chơi trò chơi tình cảm mà không kiểm tra trình độ phần cứng? Em đang làm gì vậy? Nuôi con à?”

Thời Mẫn cười đầy chán nản, cô nói: “Em đang mài dao.”

Từ thời khắc nhìn thấy Lạc Minh Kính, cô đã nhạy cảm nhận ra anh đang che giấu lưỡi dao sắc bén, anh như viên minh châu bị phủ bụi, như lưỡi dao bị cuộn tròn rơi xuống phàm trần thế tục, vật vờ đầu chợ phố không người hỏi thăm.

Anh quá ngốc, bảo dao rơi vào tay giặt, bị năm tháng gió mưa mài mòn dần bị gỉ sắt phủ đầy lưỡi dao vốn lóe sáng như tuyết và đầy sắc bén.

Thời Mẫn không muốn hỏi anh vì sao bị rỉ sét, cô chỉ ung dung bình tĩnh, chậm rãi mài anh, một chút rồi một chút để anh cởi sạch từng lớp rỉ sét một, lộ ra lưỡi dao sắc bén.

Thời Mẫn nói khẽ với người trong kính, khoe miệng người phụ nữ đầy sự mong đợi và tự tin: “Cũng sắp rồi.”

Cô đã vội tới không thể tiếp tục từ tốn chờ đợi nữa. Cô đợi ngày đó tới, ngày được ăn sạch con cá do chính mình ướp gia vị thắm thắp, bằng

con dao cô tự tay mài, tự mình nhấm nháp, thưởng thức hương vị đỉnh cao.

Thời Mẫn xuống lầu, Lạc Minh Kính kêu cô ăn điểm tâm trước còn mình thì ở trong phòng bếp làm gà và cá.

Đồ dùng phòng bếp cơ bản trong nhà đều được lấy ra, lò nướng mới mua đang hoạt động, máy xay sinh tố bên cạnh đang xay nát trái cây hòa với sữa chua thành một hỗn hợp, từ từ đổi màu.

Thời Mẫn nhú mào: “Tâm trạng anh tốt?”

Lạc Minh Kính nhe răng cười, trả lời: “Hôm nay sẽ tuyên truyền online.”

Đúng rồi, hôm nay video clip tuyên truyền phục sức chủ đề lập xuân của 24 Tiết do ảnh hậu Dương Hạc quay chụp sẽ được đăng lên. Lạc Minh Kính đã xem clip từ tuần trước, anh vẫn luôn đợi ngày này đến.

Thời Mẫn nhìn đồng hồ trên tay, nuốt bánh mì, nói: “Chín giờ tối mới tuyên bố.”

“Anh biết.” Lạc Minh Kính khẽ ngâm nga một đoạn nhạc đồng dao dễ hiểu được phát lúc kết thúc chương trình Cánh điều bay nhanh, cười nói, “Anh đang chuẩn bị bữa tối.”

“WINNER WINNER, CHICKEN DINNER.” Anh thủ thủ thù thù lặp đi lặp lại như đang hát thật, gà trong tay đã xử lý tốt, hầm xương gà làm canh, hạ lửa nhỏ nấu kỹ.

Âm phát ra rất tuyệt, người đàn ông tóc dài đang đi lại trong phòng bếp giờ như anh thợ săn vừa thắng lợi trở về. Anh ở trong ngôi nhà gỗ ấm áp, vừa hát vừa chuẩn bị tiệc tối chúc mừng. Ngoài trời tuyết nhẹ nhàng rơi, cả gia đình ngồi bên bàn ăn chờ đợi.

Kết cục tốt đẹp trong truyện cổ tích.

Thời Mẫn nhớ tới phần hồ sơ mà cô tra được, cô đắm chiêu nhìn người đàn ông đang bận rộn vui vẻ trong phòng bếp.

Đó là một phần hồ sơ tương đối hoàn hảo, là người thi đạt điểm số các môn khoa học xã hội cao thứ hai ở Hải thị, chọn đăng ký vào ngành thiết kế trang phục của trường đại học danh tiếng nhất.

Có sở trường về thư pháp và hội họa. Từ nhỏ anh đã dành được rất nhiều giải thưởng lớn, một đường trường thành vinh quang.

Trong hồ sơ đại học của anh, ngoại trừ việc vẫn chưa hoàn thành xong các tín chỉ khóa học ra những cái khác đều vô cùng lóa mắt.

Thành tích chuyên ngành, thứ tự chuyên ngành hằng năm, tiếng Ý C2*, trình độ tiếng Anh...

*Trình độ C2 trong Tiếng Ý: Chứng chỉ được chia thành 6 trình độ căn cứ theo Chuẩn Khung Ngôn Ngữ Châu Âu (CEFR), gồm: A1 Căn bản, A2 Giao tiếp, B1 Bậc trung, B2 Nâng cao, C1 Lưu loát, C2 Hoàn hảo.

Người như vậy, dù có khiêm tốn thành thói quen cũng không thể che đi nét kiêu ngạo bẩm sinh nơi chân mày.

Nhưng từ ánh mắt đầu tiên cô nhìn anh, lại hoàn toàn không có những thứ ấy, điều còn lại chỉ có sự trầm lặng như đã chết, ngay cả ánh mắt cũng cẩn thận từng chút một.

May mà, Thời Mẫn nhìn sang Lạc Minh Kính hiện tại, anh như búp sen mới nhú, từ ánh mắt anh cô thấy được nét cười sung sướng, thấy được bản chất vốn có đang từ từ trở về.

Hôm qua, trợ lý Tiểu Bì của Thời Mẫn đã đến Hải thị, nếu mọi việc tiến triển thuận lợi, cô sẽ nhanh chóng biết được lý do anh thôi học.

Thật ra, trong lòng cô đã sớm đoán được đôi chút, chỉ là vẫn chưa chắc chắn toàn bộ.

Chuyển phát nhanh đến, Lạc Minh Kính đặt đèn màu và chữ Phúc dán mừng năm mới, anh giao việc này cho Thời Mẫn làm.

Khi treo đèn màu lên biển hiệu phòng vẽ tranh Thời Mẫn bỗng thấy an tâm rất nhiều, cô không phải kẻ ngốc, cũng chưa từng nhìn nhầm người.

Trước mắt, là bốn chữ cực lớn, phòng tranh Chính Trực.

Thời Mẫn cười cười, khiêng thang vào phòng vẽ, im lặng đi vào phòng bếp như con mèo, ôm eo Lạc Minh Kính, chôn mặt vào áo lông cừu màu nâu nhạt của anh, thấp giọng nói: “Lạc Minh Kính, mùa đông sắp qua rồi, mùa xuân còn xa sao?”

Lạc Minh Kính tự nhiên nói tiếp: “Tiếng lòng anh giống như bụi đất và đốm lửa nhỏ, đánh thức tình đất mẹ đang ngủ say...”

Cả hai đều không nói đúng câu thơ gốc, song chúng vẫn có thể nối lại thành thơ.

Thời Mẫn ôm anh, nói: “Thật tốt.”

“Bạn tặng tôi đôi chim ngọc trai.” Quả nhiên tâm trạng Lạc Minh Kính rất sáng khoái, vừa gói hoành thánh, vừa tiếp tục nói: “Niêm tin, thường tạo nên cảnh giới tốt đẹp.”

Thời Mẫn buông tay, cười anh: “Là Phùng Ký Tài à?”

“Ai?” Lạc Minh Kính vui mừng nói, “VẬY mà em cũng hiểu anh đang nói gì! Tổng giám đốc Thời chị thật giỏi.”

Anh bôi bột mì lên mặt Thời Mẫn, vui vẻ cười.

Thời Mẫn bắt lấy tay anh, khẽ rũ mắt, nhẹ nhàng mút đầu ngón tay anh.

Từ Shelly tới Phùng ký, từ “Tụng Tây Phong” tới “Chim ngọc trai”, hai thứ không liên quan này trở thành sự hiểu ngầm trước bữa cơm tối, một hình thức rất gia đình.

“Em tin anh.” Trong lòng Thời Mẫn lặng lẽ nói.

Bữa tối ấm áp kết thúc, Lạc Minh Kính mở trang cá nhân của Dương Hạc, nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường căng thẳng mong chờ.

“Chín giờ đấng đúng không?”

Thời Mẫn kéo anh xuống sofa, nằm trong lòng anh, một tay chơi đùa tóc anh, một tay cầm sách, cô thản nhiên nói: “Trong tầm chín giờ, không nhất định là chín giờ đúng, anh đừng vội.”

Ngón tay cô vòng quanh tóc Lạc Minh Kính, quấn hai vòng, buông ra, cảm thụ cảm giác trơn mượt, bắt lại, quấn lên.

Lạc Minh Kính cười hỏi: “Em thích anh hay thích tóc anh vậy? Cái sau nhiều hơn đúng không?”

Thời Mẫn nhìn sách, cô có vẻ không tập trung, nhẹ giọng trả lời: “Thích anh đến mức ngay cả một sợi tóc cũng thích.”

“Ừm.” Lạc Minh Kính xoay người, ôm eo cô cười vui vẻ, “Anh phục rồi, Tổng giám đốc, phục em nhất đấy.”

Kỹ thuật tán tỉnh của Thời Mẫn có thể nói là trời sinh, đã thế cô lại còn vô cùng chân thành nói với Lạc Minh Kính: “Em chỉ nói những gì em nghĩ thôi, thấy anh thích em rất vui.”

Lạc Minh Kính nghĩ, có đôi khi những lời nói giữa hai người yêu nhau sẽ mang lại hiệu quả tốt ngoài ý muốn.

Anh dần thu nét cười, nhắm mắt lại, hít thở đều đều. Cảm giác vuốt ve dễ chịu truyền từ bàn tay cô truyền qua từng sợi tóc, Lạc Minh Kính nghĩ: “Anh phải tìm thời gian, nói với cô...”

Anh hơi nhăn mày lại, chỉ nghĩ một lát thôi anh đã thấy như kích thích tới vết sẹo cũ, như cảm nhận được sự đau đớn khi xé rách vết thương để cô nhìn.

Giao diện weibo của Dương Hạc thay đổi, nhiều thêm một tin.

Diễn viên Dương Hạc: Gặp được người thật rất vui mừng, không chỉ riêng tôi yêu mùa xuân

@Kính Giới lập xuân biết sắc xuân.

Thời Mẫn để sách xuống, mở video clip đưa Lạc Minh Kính xem.

Mặc dù đã xem trước rồi nhưng Lạc Minh Kính vẫn nhìn không chớp mắt, anh cười nói: “Thật tốt, Dương Hạc nhận làm đại ngôn... Thời Mẫn, cảm ơn.”

“Tâm nhìn của Dương Hạc rất cao.” Thời Mẫn nói, “Dương Hạc là kiểu phụ nữ mà ngay cả anh em cũng không để trong mắt, chị ấy không phải vì nể mặt người khác mà tiếp đại ngôn, chị ấy nhận vậy chứng minh anh có năng lực. Lạc Minh Kính, trong mắt em, anh đã thành công rồi.”

“Chỉ là bước đầu tiên.” Lạc Minh Kính nói, “Còn kém xa lắm, anh tự biết... phân biệt khoảng cách.”

Thời Mẫn im lặng.

Nói ra thì Thời Sở còn hiểu công việc này hơn cô, anh từng nói, “Trình độ Lạc Minh Kính rất cao, bộ thiết kế này của cậu ta không những xuất sắc ở chính thể lại còn có sự sáng tạo trong kết cấu. Phong cách tác phẩm cậu ấy thể hiện ra rất giống thời kì đỉnh cao của Vương Chấn Vũ, chỉ là series Hạc Trung Quốc có vẻ tươi sáng kiên cường hơn, còn series Tiết của cậu ấy lại khiêm tốn hơn, có thể là do chính bản thân cậu ấy không dám bùng ra.”

Nhưng bất kể thế nào thì khi Thời Sở lấy series Hạc Trung Quốc làm kinh điển cả trong và ngoài nước năm đó so với series Tiết của Lạc Minh Kính đã là sự khẳng định. Cô nghĩ không sai, Lạc Minh Kính là hòn ngọc quý, cái anh thiếu trước giờ chỉ có cơ hội và bệ đỡ.

Lạc Minh Kính coi đi coi lại ba lần mới phát weibo.

Minh Kính Cao Huyền Chiếu Yêu Tinh: Các cô gái, lễ vật tân xuân đã nói lúc trước tới rồi đây, hi vọng mọi người thích ~ cảm ơn @Diễn viên Dương Hạc ủng hộ đại ngôn, các cô gái @Kính Giới phần 1 lập xuân sắp đưa ra thị trường, lập xuân biết sắc xuân.

Vừa đăng lên xong, bấm tải lại đã có hơn trăm bình luận, rất nhiều người không kịp đánh chữ, chỉ kịp ấn một hàng dấu chấm than.

“Thật sự là Dương Hạc!!”

“!!!! Ôi mẹ!!!!”

“Cái anh yêu tinh này không đến thời xoay chuyển thì không đăng bài! Nói, có phải anh là một trong số những người tài danh tiếng phải dùng mấy tỷ mới có thể mời được không!!!!”

“Đạch mơ vạch mơ vạch mơ ai là người đại diện thương hiệu? Tôi không nhìn lầm chứ!”

“Thế này thì lợi hại quá rồi!”

“Dương Hạc??? Thật không... Fuck, Dương Hạc?? Nam thần của tôi hợp tác với nữ thần của tôi rồi hả? Không phải tôi đang nằm mơ chứ?”

“Á á á quần áo nhìn đẹp thật!! Khi nào thì mở bán!!”

“Tôi ra sức néo bạn trai tôi một hồi mới xác định đây không phải là mơ!”

Qua không lâu, điện thoại gọi tới.

Tiếng hét chói tai của Hứa Thiến Thiến vang lên: “Sao anh không nói trước với em!! Á!! Sao anh mời được Dương Hạc!! Ôi trời ơi!!”

“Vui không?”

“Vui muốn chết!”

Lạc Minh Kính cười nhẹ: “Thiến Thiến, anh bước ra một bước này rồi.”

“Anh...” Hứa Thiến Thiến nói, “Em sắp khóc rồi, em nói rồi, anh có thể mà! Anh có thể làm được mà, anh xem đi!”

Cúp điện thoại, Lạc Minh Kính cười ngẩn người, Thời Mẫn nói: “Được rồi, sáng mai lại xem tiếp, đi ngủ đi.”

“Thời Mẫn.” Lạc Minh Kính bỗng quay đầu ôm lấy cô, ôm thật chặt, nói: “Tổng giám đốc, cảm ơn em.”

Mười hai giờ đêm, di động Thời Mẫn rung lên, điện báo hiện tên Fiona.

Vừa cầm lấy điện thoại, lại có thông báo mới, Thời Sở cũng gọi điện tới.

Thời Mẫn lập tức tỉnh táo, ngồi dậy âm trầm: “Nói.”

Nghe được một nửa, Thời Mẫn bật đèn, kéo Lạc Minh Kính dậy: “Bản thiết kế của anh có cho ai xem qua không? Ngoại trừ chúng ta.”

Lạc Minh Kính ngây người một lúc, anh tái mặt nói: “Là....Có ý gì?”

“Có thể là bị đụng tác phẩm khác rồi.” Thời Mẫn nói, “Cuối năm ngoái Quốc Hồng có ký hợp đồng, bản thiết kế không khác chúng ta là bao, cũng là series Tiết, người phụ trách bên họ mới gọi điện cho bên hợp tác Phương Trí của chúng ta, ngày mai hai bên cầm bản thiết kế bị trùng gặp nhau, nhìn xem bị trùng bao nhiêu. Anh đừng cuống, anh nghĩ lại xem có để lộ bản thiết kế cho ai không là được...”

Thật lâu sau, Lạc Minh Kính nói: “Có, em gái anh.”

Thời Mẫn gật gật đầu, nói với bên Fiona xong, quay lại nói Lạc Minh Kính: “Gọi điện, kêu cô ấy ngày mai qua đây đi cùng chúng ta.”

“Nhưng em ấy sẽ không làm vậy đâu.” Lạc Minh Kính nói, “Nhất định không phải em ấy.”

Anh sốt ruột nói: “Em ấy biết anh sợ gì nhất... Em anh sẽ không làm vậy, có thích cỡ nào em ấy cũng không trộm bản thiết kế...”

Thời Mẫn nói: “Có thể là bị trùng, anh đừng nóng ruột quá, bên chúng ta đăng thông tin trước, xem tình huống ngày mai thế nào đã.”

Lạc Minh Kính hoảng hốt, ánh mắt anh tan rã, lẩm bẩm nói: “Không thể như vậy... Không thể...”

Anh không muốn bị ngã xuống lần nữa, không muốn có thêm lần thứ hai, lúc ước mở sấp thành hiện thực lại rơi xuống nữa.

Một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy vai anh: “Không sao, có em ở đây, không sao cả.”

Tác giả có lời muốn nói: Vâng, yên tâm, không phải em gái, em gái không xấu, chỉ có tính vật thôi.

Dong dài một chút:

Thời Mẫn sửa lại hai câu đầu cuối của Tụng Tây Phong, Lạc Minh Kính cũng sửa đổi hai câu trong Tụng Tây Phong. Hai câu nói đó là ý nghĩ trong lòng hai người, là trong giờ phút này, họ thuận miệng biểu đạt tâm tình nhưng không ngờ lại hợp nhau.

Tiếp theo đó, Thời Mẫn thầm hiểu ý anh, cô xúc động nói một tiếng thật tốt.

Thật tốt, bạn tôi tặng tôi đôi chim ngọc trai, là câu mở đầu bài văn của Phùng Ký Tài. Lạc Minh Kính thì vẫn tiếp tục chơi trò ăn ý, tiếp phần mở đầu, cũng đưa tặng phần kết. Niềm tin sáng tạo một thế giới tốt đẹp hơn, những lời này chỉ là trò chơi. Không ngờ Thời Mẫn cũng biết, Lạc Minh Kính chỉ là đang kinh hi, còn Thời Mẫn thì mượn những điều này để giữ vững niềm tin của cô, khôi phục vết rách tín nhiệm trong lòng từ khi thấy biên bản hồ sơ phạm tội.

Về Phùng Ký Tài: trong nhà mình cũng có một bài văn ngắn đã được beta-er Linxu là tớ đây dịch đó nà. Bài văn tên: Bó hoa tặng bạn, sẵn tiện Linh khoe lần nữa nà, mọi người ủng hộ nhà mình nhiều nhiều nào.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 25: “Ân Sư” Trộm Bản Thiết Kế

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Lạc Minh Kính không nói với Hứa Thiến Thiến anh gọi cô tới để làm gì, anh và Thời Mẫn chờ dưới lầu, bầu không khí trong xe rất nặng nề.

Lạc Minh Kính nghĩ, nếu Thời Mẫn biết hút thuốc thì có lẽ lúc này trong xe đã ngập tràn khói thuốc âu sầu.

Hứa Thiến Thiến tới với tâm tình vui vẻ, trước hết cô dùng vai đụng Lạc Minh Kính, chúc mừng tin vui rồi mới hỏi anh.

“Chuyện gì vậy anh?”

“Em... có lấy bản thảo của anh ra mô phỏng không?” Lạc Minh Kính hỏi, “Bộ Tiết đó.”

Sự vui vẻ trên gương mặt Hứa Thiến Thiến nhanh chóng tan biến, qua một lúc lâu sau, cô gật đầu: “Dạ có.”

Lạc Minh Kính là hình mẫu tương lai của cô, trước mỗi lần kiểm tra kỹ năng, anh vẽ bản thảo nào Hứa Thiến Thiến sẽ vẽ lại một cái sau đó nghiền ngẫm học tập. Mặc dù Lạc Minh Kính đã nói với cô rất nhiều lần, không được làm vậy vì điều này sẽ gây ảnh hưởng tới phong cách sáng tác sau này của cô. Nhưng nhiều năm qua, dù là chọn trường học hay chọn chuyên ngành Hứa Thiến Thiến cũng gần như lặp lại quy hoạch đường đời

của anh trai, đến giờ vẫn không bỏ được thói quen không biết là tốt hay xấu này.

Lạc Minh Kính nhíu mày: “Có cho ai khác xem qua không?”

“Làm sao có thể chứ!” Hứa Thiến Thiến căng thẳng, cô cũng suy nghĩ tới tỷ lệ xảy ra việc để lộ bản vẽ và chỉ trong chốc lát cô đã nghĩ ra một chuyện, mồ hôi lạnh chảy toàn thân.

Thời Mẫn kín đáo quan sát nét mặt Hứa Thiến Thiến, như vô tình nói: “Có thể là bị trùng ý tưởng, nhưng chuyện lần này có hơi phiền toái. Dù chúng ta đưa tác phẩm ra thị trường trước nhưng hợp đồng thì lại là bọn họ ký trước.”

“Anh hợp tác với người ta, người từng cầm qua bản vẽ cũng rất nhiều...” Hứa Thiến Thiến luống cuống, “Trong quá trình này khả năng bị tiết lộ có thể nói là rất lớn đúng không?”

Lạc Minh Kính giống như mất hết năng lượng, uể oải hỏi Thời Mẫn: “Họ ký hợp đồng lúc nào?”

Thời Mẫn nhìn Hứa Thiến Thiến, chậm rãi nói: “Tháng mười, sớm hơn chúng ta một tháng vậy nên không thể có việc là bên hợp tác tiết lộ bản vẽ.”

Lạc Minh Kính đỡ trán, thở dài nói: “Thiến Thiến, cẩn thận suy nghĩ lại... chuyện này chắc chắn là vấn đề bên em rồi.”

Hứa Thiến Thiến vung tay, tủi thân: “Nếu nghi ngờ em thì anh cứ nói thẳng!”

“Em sẽ không...”

“Anh nghi ngờ em sẽ làm theo những kẻ rác rưởi đó trộm bản vẽ của anh, dùng đồ của người khác để mua danh lợi cho mình chứ gì?” Hứa Thiến Thiến ngẩn lệt, cao giọng nói nước mắt cũng theo đó rơi xuống. Lạc Minh Kính lấy tay áo lau nước mắt cho cô, Hứa Thiến Thiến đẩy anh, dậm chân nói, “Anh, em khó chịu...”

“Anh cũng khó chịu.” Lạc Minh Kính thấp giọng, “Anh chỉ muốn biết, tỷ lệ của việc để lộ bản vẽ bên em là bao nhiêu, sáng nay... bên kia gửi bản phác thảo của nhà thiết kế bên họ tới, anh đã xem qua, là sao chép của anh. Thiến Thiến, em cần phải biết việc sao chép và việc trùng ý tưởng khác nhau thế nào.”

“Khóc cái gì, không nghi ngờ em.” Lạc Minh Kính nói, “Em sẽ không làm vậy, anh biết em không làm.”

Hứa Thiến Thiến lau nước mắt: “Vậy có phải anh giận em không? Em gây thêm phiền toái cho anh... Lần này em mô phỏng bản vẽ mà không nói với anh... là em lén mô phỏng.”

“Anh không giận.” Lạc Minh Kính cụp mắt, “Giờ anh không còn sức để giận nữa... anh chỉ muốn làm rõ mọi chuyện thật nhanh mà thôi.”

Sáng hôm nay anh chán nản choáng váng toàn thân, chỉ biết nhốt mình ngẩn người trong phòng tắm. Cuối cùng Thời Mẫn phải cạy cửa lôi anh ra, nhét bánh mì vào miệng anh, mang khăn quàng cổ cần thận rồi đẩy anh vào buồng xe ấm áp.

Thời Mẫn không hỏi han gì cả, Lạc Minh Kính cũng không giải thích vì sao anh lại có phản ứng mạnh tới vậy.

Anh nói với Hứa Thiến Thiến: “Anh biết không phải em... Trước khi bản thiết kế bên kia được gửi tới anh cũng chưa từng có ý nghĩ hỏi em. Dù có thể là do em không cẩn thận để bị lộ nhưng trước giờ anh không nghi ngờ em. Sau khi bên họ gửi hình ảnh cụ thể tới... anh thấy được dấu hiệu

phòng trộm mà anh chế tạo trên bản thiết kế. Thiến Thiến, anh hiểu em mà, trước nay mỗi lần mô phỏng bản vẽ của anh, em sẽ vẽ lại một bức y hệt nguyên bản chứ không bao giờ tự chỉnh sửa tùy ý... Không cần biết nhà thiết kế bên kia là ai nhưng khả năng bị lộ bản vẽ từ chỗ em là rất cao, em từng cho ai xem qua?”

“...Bạn cùng phòng.” Hứa Thiến Thiến nói, “Em khoe với các cậu ấy đó là bản vẽ của em... Em còn, em còn...”

Hứa Thiến Thiến không nói được nữa.

Cô ở phòng ngủ, dựa vào trí nhớ vẽ lại tất cả các bản thiết kế trong series 24 Tiết của Lạc Minh Kính, sau đó lấy chúng ra khoe khoang rồi hưởng thụ ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét của bạn cùng phòng.

Trong trường học và ở phòng kí túc xá, Hứa Thiến Thiến là nữ thần. Cô vừa cao vừa xinh đẹp, gia cảnh cũng khá giả lại còn có bạn trai nâng niu chiều chuộng cô. Mặc dù những kỹ năng cơ bản của cô bình thường nhưng thỉnh thoảng cô lại đưa ra tác phẩm sáng tạo khiến người xem sáng mắt.

Dù không thể sánh vai với những sinh viên tài năng cao siêu trong các trường đại học nổi danh khác nhưng trong trường này Hứa Thiến Thiến tuyệt đối là nữ thần tài mạo song toàn đứng đầu trường.

Cô hưởng thụ những ánh hào quang ấy, cô tự biết những thứ cô bày ra trước thiên hạ đều là hư ảo nhưng từ lúc cô đặt chân lên con đường hư vinh này cô đã không còn đường quay đầu..

Hứa Thiến Thiến hồi tưởng lại bản thảo thiết kế của Lạc Minh Kính, cô liên tục vẽ các bản thiết kế tiết khí ba quý ngay trước mặt các bạn, cuối cùng, cô còn không quên ôm tư thái tài nữ, ảo não nói: “Haiz, còn một quý nữa nhưng mình thật không thể nghĩ ra, bản thảo này hỏng mất rồi...”

Bạn cùng phòng ào ào khen ngợi cô, Hứa Thiến Thiến vừa tắt máy tính vừa nói: “Chỉ là bản vẽ bình thường thôi, các cậu khen gì chứ? Đừng tâng bốc tớ nữa ha ha ha ha, bản thiết kế bị thiếu phần quan trọng rồi, kiểu này đâu thể dùng được.”

Trò chơi hư vinh kết thúc.

Lạc Minh Kính nói: “Em... nghi ngờ bạn cùng phòng?”

“Khẳng định là một trong các cô ấy! Mã Đóa, Quách Vận Di, Tào Kỳ, chạy không thoát!” Hứa Thiến Thiến tức giận, “Chắc chắn là vậy! Nếu thực sự bản vẽ bị lộ từ chỗ em, vậy nhất định là họ!”

Thời Mẫn nhìn đồng hồ, hơi không kiên nhẫn: “Lên xe, đi gặp nhà thiết kế của đối phương với chúng tôi.”

Hứa Thiến Thiến ngồi trên xe, không ngừng nói: “Nhất định là họ, đúng là đồ bỉ ổi, cái gì cũng đòi lấy cho được!”

Thời Mẫn muốn nói gì đó song Lạc Minh Kính nhận ra, anh lạng lẽ nhìn cô, Thời Mẫn bèn tạm nhịn xuống.

Hứa Thiến Thiến tiếp tục mắng bạn trong phòng, bình phẩm tất cả họ, Thời Mẫn cắt ngang lời cô, hỏi: “Vì sao lại sao chép bản vẽ của anh trai cô?”

“Em không sao chép!” Dường như cách dùng từ của Thời Mẫn đã kích thích tới cô, giọng Hứa Thiến Thiến kích động, “Em không sao chép! Cái từ bản thiếu như sao chép, chị dựa vào lý gì mà quy chụp lên người em?!”

“Thiến Thiến...” Lạc Minh Kính mệt tim nói, “Đừng nói nữa, nghỉ ngơi một chút.”

“Sao lại nói em sao chép?” Hứa Thiến Thiến mím môi, bắt đầu khóc lóc, cô lớn tiếng với Thời Mẫn, “Anh trai tôi đã ngầm đồng ý rồi sao chị còn nói tôi sao chép? Tôi không có! Chị thì biết gì chứ, đồ của anh tôi anh ấy đồng ý cho tôi rồi, là anh ấy cho phép tôi. Tôi không lấy chúng để vào quá trình học tập riêng cũng không mang đi dự thi dành giải thưởng, một xu tiền một phân danh tôi cũng không kiếm, mắc mớ gì chị nói tôi sao chép?”

Thời Mẫn kinh ngạc, lúc này cô không biết nên dạy dỗ cô ta từ khía cạnh nào cho đúng. Cô thầm nghĩ, suy nghĩ trẻ con như vậy nhất định là do gia đình đã quá cưng chiều, cuộc sống quá thuận lợi mới dám hùng hồn nói ra những lời này.

Càng khiến Thời Mẫn kinh ngạc hơn là phản ứng của Lạc Minh Kính. Cô thấy rất rõ, anh tức giận nhưng lại vô cùng bất đắc dĩ, dù vậy, anh vẫn không trách móc Hứa Thiến Thiến, điều này không giống sự yêu thương của bậc cha anh dành cho con em mà càng giống sự áy náy hơn, và vì thế anh mới nhẫn nại...

Hứa Thiến Thiến uất ức khóc lớn, tiếng khóc rất lớn, Lạc Minh Kính nhú chặt mi, từ từ nhắm hai mắt, nhưng không nói gì.

Bỗng nhiên Thời Mẫn dừng xe, mở cửa xe ra, lôi Hứa Thiến Thiến xuống xe, kéo sang một bên. Lạc Minh Kính luống cuống: “Thời Mẫn! Thời Mẫn em đừng...”

Thời Mẫn đẩy Hứa Thiến Thiến xuống xe xong mới gằn từng chữ: “Tôi chỉ nói một lần. Một, cô chính là người sao chép. Hai, có cơ hội để cô giải thích đàng hoàng, tự nắm lấy cơ hội của mình đi, đừng mơ lừa dối cho qua. Thứ ba, im miệng cho tôi.”

Cô nói: “Đừng tưởng ý vào quan hệ máu mủ mà muốn làm gì thì làm, chiếm lợi từ anh cô còn muốn được khen ngoan. Nếu cô thiếu dạy dỗ từ gia

đình thì tôi không ngại giáo dục cô lại lần nữa đâu.”

Thời Mẫn nói xong, nhét Hứa Thiến Thiến đang sợ hãi đến nấc cục lên xe, đóng cửa lại trong tích tắc, cô nói: “Tan học!”

Lạc Minh Kính cũng không thốt lên tiếng nào, Thời Mẫn khởi động xe, thật lâu sau, Lạc Minh Kính mới nói: “Đừng tức giận khi đang lái xe...”

“Biết.”

Mà trong phòng họp giải trí Nguyệt Phong, nhà thiết kế bên phục sức Quốc Hồng ngồi rung chân, khi nghe tới tên Lạc Minh Kính là nhà thiết kế của 24 Tiết ông ta nở nụ cười, thả lỏng hơn nhiều, quay đầu nói với Fiona: “Cô bé, pha cho tôi ly coffee.”

Người phụ trách bên Quốc Hồng hỏi: “...Giáo sư Kha, ông biết nhà thiết kế của đối phương sao?”

“Biết.” Kha Qua nửa năm nằm trên ghế dựa, nói: “Học trò tôi từng dạy.”

Người phụ trách bên Quốc Hồng nở nụ cười: “Ồ! Học trò của ông... Thảo nào.”

Người phụ trách đúng là Thời Sở nói: “Xem ra là thầy trò trùng nhau, dù sao cũng là học trò của giáo sư Kha, ý tưởng sáng tạo trùng nhau cũng là chuyện dễ hiểu.”

Kha Qua nhú mày, đột ngột bổ sung một câu: “Học trò tôi từng dạy nhưng cũng không phải do tôi dạy ra, học trò này, chưa tốt nghiệp.”

Giờ thì ông ta không còn gì phải lo, nếu là Lạc Minh Kính, ông hoàn toàn có thể sử dụng danh nghĩa thầy trò để bàn chuyện cùng phát triển.

Thời Mẫn đưa theo hai anh em đến nơi, Thời Sở đứng dậy nhường chỗ.

Lạc Minh Kính và Hứa Thiến Thiến vào cửa, vừa thấy giáo sư Kha không biết xấu hổ mà nhìn bọn họ mỉm cười, sắc mặt cả hai đều thay đổi.

Hứa Thiến Thiến đập bàn: “Mẹ nó, con chó Kha! Mẹ nó chứ hóa ra là Mã Đóa sao chép của tôi!”

Cô liên tục nói bậy làm người trong phòng họp đều lên kinh sợ, Hứa Thiến Thiến quay đầu vốn muốn nói tiếp với Lạc Minh Kính nhưng chỉ trong nháy mắt cô tìm được người cáo trạng tốt hơn: “Chị Mẫn, tên mặt người dạng chó này là giáo sư hướng dẫn đề cương luận văn của Mã Đóa! Như vậy, em chắc chắn là Mã Đóa trộm bản vẽ của em mang cho ông ta, một lũ chó đẻ!”

Người phụ trách bên Quốc Hồng cau mày: “Cô bé này...”

Cái tổ chất gì thế này?

Vừa vào bàn, kế hoạch của Kha Qua đã bị sự thô bạo của Hứa Thiến Thiến phá vỡ, trên mặt ông ta đã không nhịn được nhưng vẫn không nóng nảy.

Chuyện thiết kế, bị nghi ngờ ăn cắp là điều rất dễ nhưng muốn sao chép thật lại là việc rất khó.

Sau khi tới đây và xem bản thiết kế của Lạc Minh Kính, lòng ông ta đã kiên định hơn nhiều.

Xem ra, bản vẽ mà Mã Đóa đưa chỉ là bản thảo ban đầu thế nên nó có một vài khác biệt với bản vẽ đã hoàn thiện.

Ông ta chuyển sang nhìn Lạc Minh Kính, thoải mái như không có gì nói: “Sau nhiều năm, lại trùng bản thiết kế với thầy giáo, có phải rất có duyên không?”

Mặt Lạc Minh Kính không chút thay đổi, Thời Mẫn lo anh sẽ bị sụp đổ, muốn nắm tay anh lại thấy anh lấy cà phê Fiona mang vào phòng họp uống cạn, đặt ly trên bàn. Sau đó, anh cởi áo khoác, khăn quàng cổ, ngồi xuống, lấy bản thiết kế của mình và đối phương qua, nói: “Giáo sư Kha có muốn nhìn tôi đánh nát mặt mũi ông thế nào không?”

Kha Qua bắt đầu thấy lo.

Lạc Minh Kính nói: “Lúc trước ông và Vương Chấn Vũ sao chép Tinh Không Hạc của tôi, tôi không đòi câu trả lời nên giờ ông cũng cho rằng tôi không dám sao?”

“Vui lòng cho tôi mượn cây bút, cảm ơn.” Lạc Minh Kính cầm cây bút, chuyển hai bản thiết kế qua, nói, “Ông mở to hai mắt ra mà nhìn.”

Anh cầm bút, ấn lên hoa văn trên mỗi một bản vẽ trong bộ sưu tập, vẽ ra hai hoa văn giống nhau, trông giống tên người nào đó: Nhất Lan.

Thấy hai chữ này, Hứa Thiến Thiến sững sốt, bỗng che miệng khóc lên.

Lạc Minh Kính ngẩng đầu, nói: “Đây là tên mẹ tôi, giáo sư Kha, xin hỏi cụ nhà cũng tên là Nhất Lan sao?”

Anh lấy túi jean, bày bản thiết kế của mình lên bàn: “Đây là bản nháp đầu tiên mà tôi vẽ hồi tháng tám, đây là ba bản nháp thứ ba được vẽ vào tháng chín, ông so sánh một chút.”

Người phụ trách bên Quốc Hồng liếc Kha Qua một cái, cầm bản vẽ lên xem.

Kha Qua như bị đóng đinh trên ghế, môi run rẩy.

Lạc Minh Kính lấy điện thoại ra, mở mạng, nói: “Rất vinh hạnh nói cho ông biết, từ sau khi học trò cưng của ông lấy trộm bản thiết kế của tôi, tôi đã học được một điều đó là mỗi khi thiết kế phải biết lưu trữ chứng cứ. Mỗi ngày, tôi đều dùng camera trong phòng vẽ tranh quay lại quá trình sáng tác của bản thân mình, giáo sư Kha, ân sư, bản nháp và những giấy tờ chứng minh quá trình sáng tác của ông đâu?”

Cầm Fiona muốn rớt, Hứa Thiến Thiến khóc nức nở, Thời Sở ngồi trên ghế chính vỗ tay bôm bốp.

Thời Mẫn nói: “Xem ra, không có gì cần thương lượng với quý công ty, Fiona.”

Fiona hoàn hồn: “Dạ có em.”

“Liên hệ luật sư Triệu.”

“Vâng!!”

Mà trong phòng làm việc Hoàn Vũ, Vương Chấn Vũ xem đi xem lại video tuyên truyền của Dương Hạc, gã nhảy dựng lên, ném điện thoại đi.

Bực mình trong chốc lát, gã lấy chiếc điện thoại khác, mở wechat, tìm Lý Tường, mở lịch sử tán gẫu, tìm được bức ảnh lúc trước gửi cho Lý Tường sau đó lưu về máy.

Y mở weibo, dùng nick ảo up tấm hình này lên, đồng thời y cũng @Minh Kính Cao Huyền Chiếu Yêu Tinh và diễn viên Dương Hạc, trực tiếp Mạc Ngự, mua luôn 3 vị trí đầu top hot search, đăng ngay trên Quảng Trường với tí giật gân về Lạc Minh Kính.

Weibo Năm Lưỡi Tâm Sét của Zeus trong tay: Gã nổi danh hạng ba trên mạng, dùng tiền bạc marketing giả tạo thật mạnh, đáng thương thay cho những kẻ ủng hộ ngu ngơ kia, ai nấy đều bị lừa gạt giật tiền. Không

biết cái kẻ chỉ mới tốt nghiệp phổ thông lại dám ôm danh nhà thiết kế lớn đã làm cách nào mới được ảnh hậu Dương đây? [cười giễu không nói gì]
#24 Tiết lập xuân# #chị Yêu tinh trong giới nam mặc nữ trang#

[weibo hình ảnh]

Bộ phận marketing thị trường: Văn bản kế hoạch tuyên truyền cho chủ phòng phát sóng trực tiếp Minh Kính Cao Huyền Chiêu Yêu tinh.

Lạc Minh Kính: Tuyên truyền cần tránh vấn đề chưa tốt nghiệp đại học.

Chỉ lát sau, đề tài weibo trên mục hot Quảng Trường này lan tỏa mạnh mẽ.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An
dtv-ebook.com

Chương 26: Tổng Giám Đốc Xin Lỗi

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Đêm khuya, dưới lầu vang lên tiếng leng keng lạch cạch, tiếng nước chảy, tiếng ly cốc chạm vào nhau, tiếng di chuyển sofa, tiếng quét rác...

Thời Mẫn thức dậy, ngồi lên.

Đèn lầu một phòng vẽ bật sáng, nhìn phía góc rẽ nơi cầu thang, Thời Mẫn có thể thấy được ánh đèn mờ lung chiếu lên tường.

Bên kia giường trống không, Thời Mẫn sờ sờ nửa phần đệm còn lại, đệm lạnh.

Xem ra Lạc Minh Kính đã rời giường lâu rồi.

Đồng hồ trên tường lặng lẽ nhích, kim giờ chỉ số hai.

Cô mặc quần áo, xoa xoa mặt, vươn mình xuống giường.

Quả nhiên Lạc Minh Kính đang dọn dẹp vệ sinh, đèn phòng bếp đang mở nhưng người thì lại ở trước phòng vẽ tranh, cầm khăn lau quỳ trên sàn lau từng chút.

Thời Mẫn hỏi anh: “Anh đang giận sao?”

Lạc Minh Kính chỉ ngừng một lát rồi lắc đầu, im lặng.

Hứa Thiến Thiến từng nói với cô, khi tâm trạng không ổn, Lạc Minh Kính sẽ điên cuồng làm việc nhà, đây là phương pháp trút hết buồn phiền của anh.

Thời Mẫn kéo sofa, rửa hai trái táo, ngồi đối diện phòng vẽ, vừa nhìn anh vừa gọt vỏ táo, cô nói: “Chuyện còn lại cứ giao cho luật sư là được. Chứng cứ anh đưa ra đã quá đủ rồi, dù không đủ bằng chứng để trực tiếp chứng minh được ông ta ăn cắp ý tưởng sáng tạo của anh nhưng bên chúng em sẽ nghĩ biện pháp.”

Lạc Minh Kính ngồi dưới đất, cúi đầu, tóc rũ xuống trước mặt, anh vẫn không nói gì.

Lúc sáng, anh nghe luật sư phân tích căn kẽ, chứng cứ anh đưa ra chỉ đủ để chứng minh bản thân anh không sao chép ý tưởng nhưng không đủ để tố cáo Kha Qua ăn cắp bản thiết kế của anh. Dù sao Kha Qua chưa từng tiếp xúc trực tiếp với anh và ông ta cũng không hề có cơ hội nào tiếp xúc với bản vẽ của anh.

Theo lời Hứa Thiến Thiến thì tuy có thể tính là do bạn cùng phòng lấy nhưng quá mức gượng ép.

Cho nên, kết quả nhiều lắm là Kha Qua có thể sẽ bị nghi ngờ đã sao chép ý tưởng của anh thôi, còn với công ty Quốc Hồng thì bản hợp đồng sản xuất trang phục mà họ ký không hề vi phạm pháp luật. Do đó, sau khi tiến hành bàn bạc, có lẽ hai bên sẽ đi đến nhất trí là cùng có được quyền khai phá tiêu thụ bản thiết kế này.

Thời Mẫn gọt táo xong, dứt một miếng vào miệng Lạc Minh Kính, “Chuyện kể tiếp, anh không cần quan tâm cũng không cần lo lắng, em sẽ giải quyết. Có lẽ ông giáo sư kia cũng thường xuyên làm chuyện kiểu này, con đường tài nguyên nhiều hơn anh, chỉ cần lấy được bản thiết kế của học trò là có thể tìm tới công ty thường hợp tác ký hợp đồng nên ông ta nhanh

hơn anh một bước. Nhưng lần này ông ta lại đụng phải em, em sẽ không để ông ta thoải mái làm tiếp nữa. Lạc Minh Kính, trả lời em có tin em không.”

Lạc Minh Kính nhận táo, ừ xịu đáp: “...Có.”

“Những gì có thể làm anh đều đã làm, kế tiếp cứ giao cho em.” Thời Mẫn nói, “Nhà mình đã dùng rất nhiều tiền để nuôi luật sư đấy, họ cực kỳ có kinh nghiệm trong việc đánh chó dại, em sẽ không để những con chó xấu xí này cướp kho báu của anh đâu, yên tâm.”

Chuyện còn lại, cô sẽ xử lý tốt, kể cả việc chứng minh Kha Qua cướp bản vẽ của học trò.

Buổi sáng, cô và Thời Sở chuyện trò sơ lược với luật sư, từ đó đưa ra kế hoạch sơ bộ.

“Loại giáo sư này chắc chắn rất có kinh nghiệm trong việc cướp của học sinh.” Luật sư nói, “Học sinh đều muốn tốt nghiệp, lấy bằng tốt nghiệp làm uy hiếp, lại dùng bản vẽ thiết kế của họ để ký hợp đồng kiếm tiền, đây là hiện tượng vô cùng phổ biến. Tốc độ ký hợp đồng nhanh chóng của ông ta chứng tỏ một điều ông ta đã thực hiện những việc tương tự rất nhiều lần. Cho nên, muốn chứng minh rằng ông ta từng lấy bản vẽ thiết kế của học trò là việc rất dễ dàng, chỉ cần có sinh viên nào đó bằng lòng tố cáo ông ta, tố cáo ông ta ăn cắp sao chép, như vậy cho dù chúng ta không trực tiếp tìm được chứng cứ thì phán quyết sau cùng cũng sẽ có lợi cho chúng ta hơn.”

Thời Sở nói: “Việc này dễ, quen thói sao chép trộm cắp thì sẽ dễ tóm được sơ hở, đi tìm đi. Mặt khác, nói bộ phận IT điều thêm một số thành viên nữa qua đây để học hack máy tính của cái cô Mã gì đó, tôi không hiểu việc này nhưng tóm lại mọi người phải tìm được chứng cứ trực tiếp. Nếu thật trộm bản vẽ, thì trong máy tính nhất định có dấu vết để lại? Không được thì hack toàn bộ dữ liệu máy tính, bắt con bé đó nói thật, tới mùa tốt

nghiệp rồi, toàn bộ kế hoạch thiết kế tốt nghiệp đều nằm trong đó, chừng đó để xem con bé đó có dám không khai không?”

Chơi dơ là thói quen trước nay của Thời Sở, anh nói lời này vô cùng tự nhiên, nhìn Thời Mẫn trước mặt, hỏi: “Âm trầm nghiêm mặt không nói gì, em tính làm gì hả?”

Thời Mẫn nói, “Em đang nghĩ tới việc muốn hỏi anh ấy chuyện Tỉnh Không Hạc là chuyện gì.”

Thời Sở bật cười, ngón tay gõ lên mặt bàn, “Quá rõ ràng, dù anh không hiểu lắm về thiết kế thời trang nhưng phong cách của ai ra sao thì anh vẫn nhận ra được, cái bộ Hạc Trung Quốc kia của Vương Chấn Vũ... có chín phần mười là Tỉnh Không Hạc của Lạc Minh Kính. Chẳng qua, cái anh muốn biết, là gã Kevin Vương vang danh trong ngoài nước, vẫn là đã ăn trộm được bao nhiêu, là toàn bộ hay chỉ lấy được một phần?”

Thời Mẫn lạnh lùng: “Trộm nhiều hay ít thì cũng là trộm cắp.”

“Không sai.” Thời Sở đứng lên, cuộn hợp đồng lại đánh lên đầu Thời Mẫn một cái, anh cười, “Chuyện bạn trai em anh giao cho em đấy, bái bai, giờ anh chỉ chờ xem diễn thôi.”

Trước khi ra ngoài anh còn quay người lại hỏi: “Đúng rồi, chuyện bạn trai em bị tạm giữ hành chính ba tháng đã điều tra rõ ràng chưa?”

Luật sư bất ngờ cười, tiếp lời: “Tạm giữ hành chính thì làm gì có chuyện tới ba tháng? Tối đa là hai mươi ngày thôi.”

Thời Sở cười hề hề nói: “Thì thế nó mới là vấn đề. Đương nhiên, đây là tôi dựa vào hồ sơ bệnh án cậu ta điều trị tâm lý rút ra, ba tháng là do cậu ấy tự nói với bác sĩ tâm lý.”

Thời Mẫn gật đầu: “Không có xử phạt hành chính ba tháng, em đã hỏi rồi.”

Thời Sở: “Tự em tìm nguyên nhân đi, tóm lại người đàn ông mà em coi trọng vô cùng mơ hồ.”

Thời Mẫn im lặng

Nhất định có điều kỳ quặc trong này, năm năm trước Minh Kính bị Cục Công An Hải thị bắt tạm giam hành chính ba tháng vì một tội danh khá khó nghe, lúc ấy không bị giam nhưng cũng không chịu thả người ra.

Nhưng trong tình huống bình thường, tạm giam hành chính có thời hạn tối đa mười lăm ngày, nhiều tội cũng chỉ bị phạt tối đa hai mươi ngày, trước giờ không có chuyện tạm giam ba tháng.

Thời Mẫn lấy lại tinh thần, thấy Lạc Minh Kính nghiêng đầu qua chỗ khác, nét mặt bình thường, không buồn không vui.

Anh nói: “Em ngủ đi, anh dọn dẹp xong sẽ quay lại.”

“Đừng để tâm trạng bị ảnh hưởng.” Thời Mẫn xoa xoa đầu anh, “Hiện tại anh cứ vẽ bản thiết kế của anh, anh là nhà thiết kế, anh chỉ cần dùng não cho công việc chức vụ của mình. Em là người kinh doanh nên trừ thiết kế ra, những chuyện khác đều là việc của em, do em phụ trách.”

Buổi sáng, trước khi ra ngoài, Thời Mẫn dịch chân cho Lạc Minh Kính đang ngủ trên sofa, Lạc Minh Kính mở mắt, giữ chặt cô khăn cổ hỏi cô đi đâu.

Thời Mẫn trả lời: “Đi dạy.”

“...Cho Hứa Thiến Thiến sao?” Lạc Minh Kính mở to hai mắt, “Em đừng trách nó.”

“Vì con bé tự ý sao chép bản vẽ mà bây giờ em phải bỏ thời gian tinh lực và tiền tài đi giải quyết một chuyện vốn không nên xảy ra. Đã tới mức này rồi, anh còn không để em dạy dỗ nó? Nếu không phải nể mặt anh, kiểu người như con bé...”

“Em ấy là em gái anh, hơn nữa em ấy cũng không có ý xấu khi lấy bản vẽ... Thời Mẫn, con bé chỉ yêu thích hư vinh thôi, anh biết tính nó, nó vốn không có ý nghĩ hại anh hay trộm bản thiết kế để kiếm tiền mưu lợi cá nhân... Con bé chỉ không hiểu hết hậu quả từ hành động của mình, con bé... là do anh nuôi lớn, chú thím anh... Họ là kiểu người cực kỳ rõ ràng mục đích sống của mình, trước giờ họ không xem con gái là người trong gia đình, rõ ràng trong nhà không thiếu ăn thiếu mặc nhưng hồi Thiến Thiến còn bé nó lại không nhận được thứ tốt nào cả... Sau này, nhà chú có con trai, họ bèn vội vã đưa Thiến Thiến tới nhà anh, mẹ anh từng nói, đều là người một nhà cả, có con trai lại thêm con gái vừa thành chữ tốt*, mấy người cũng có đủ khả năng nuôi con bé...”.

*Chữ tốt (tiếng Hán Việt là: Hảo), hán tự: 好, được ghép từ bộ nữ 女 và bộ nhân 儿 (hán việt đọc là Nhi) mà thành. Tương tự ở Việt Nam mình các ông bà cũng có câu: “nhà có nếp có tẻ” nghĩa là có trai có gái là tốt, là đầy đủ. Nếp tẻ là thể hiện sự đầy đủ sung túc trong gia đình, vì người Việt mình làm nghề nông là chính.

Đôi mắt Lạc Minh Kính đỏ lên: “Nhà anh... điều kiện kinh tế cũng có thể nói là tốt. Ông ngoại là người quản lý quyết định chuyện trong nhà, ba anh ở rể, ngày lễ ngày tết cũng không cho phép quay về nhà nội nên ba anh luôn cảm thấy xấu hổ với bên nội. Vì vậy, khi chú thím nhờ nuôi con gái, ba anh đồng ý, hơn nữa khi trạng thái tinh thần mẹ anh không tốt, cũng là Thiến Thiến chăm sóc bà. Em ấy có thể nói chuyện tâm sự rồi còn chọc mẹ anh vui, vẫn luôn là em ấy chăm sóc bà... Anh biết chú thím đưa con gái tới nhà anh là vì vói tiền nhưng nếu em ấy đã lớn lên ở nhà anh thì em ấy

chính là người nhà của anh, sau đó... gia đình anh tan tác, em ấy cũng về nhà, nhưng anh...”

Nhưng anh không thể trách mắng cô lại cũng không thể không nuông chiều cô.

Anh lau nước mắt, nói: “Thời Mẫn, anh đã không còn mẹ rồi.”

Lạc Minh Kính khóc, anh nói: “Anh không còn mẹ nữa anh chỉ còn một đứa em gái mà thôi...”

Thời Mẫn đưa khăn tay cho anh, mắt khẽ chớp. Chờ Lạc Minh Kính ổn định cảm xúc rồi cô mới nói: “Con bé bị anh chiều hư rồi. Đương nhiên, lời anh nói cũng đúng, chuyện xảy ra không phải do con bé trực tiếp tạo thành nhưng kết quả cuối cùng của vụ việc nó cũng không thoát khỏi việc có liên quan. Chuyện nó làm cũng sẽ bị cấu thành việc sao chép. Con bé sai, anh nhìn thấy nhưng sao anh còn nuông chiều theo ý nó? Đối xử tốt với nó thì nên anh đánh cho nó tỉnh ngay từ đầu.”

Lạc Minh Kính ngậy người.

Thời Mẫn nói: “Chuyện của anh, chờ em về rồi nói sau. Còn chuyện em gái anh, anh không nói được thì để em nói. Phòng làm việc không phải của riêng anh mà còn có em đầu tư, hiện tại con bé khiến hoạt động em đầu tư chịu thiệt hại lớn, em không bắt con bé bồi thường chẳng lẽ còn không được phép nói cho nó hiểu ra?”

Thời Mẫn chờ Hứa Thiến Thiến ở cửa trường học. Chẳng bao lâu sau Hứa Thiến Thiến tới, cô ôm máy tính chạy chậm tới, chui vào xe, đưa máy tính cho Thời Mẫn và nói: “Chính là Mã Đóa trộm bản thiết kế! Có ghi chép lịch sử trò chuyện, chị xem! Cậu ta còn gửi bản vẽ cho con chó Kha kia, đồ không biết xấu hổ, còn nói là do mình nghĩ ra, muốn nhờ tên khốn đó hướng dẫn, em biết ngay là hai kẻ đó léng phéng với nhau mà! Hèn hạ muốn chết!”

Thời Mẫn nghĩ, cái con bé Hứa Thiến Thiến này, quả thật là một người vô cùng phức tạp. Như Lạc Minh Kính nói, con bé rất thích hư vinh nhưng lại không có ý xấu. Cô bé không có ý nghĩ gây thương tổn cho anh trai nhưng lại vô thức yêu cầu đủ thứ từ Lạc Minh Kính.

Cô có thể nhìn ra, con bé muốn điều tốt nhất, muốn trở thành tốt nhất. Con bé sùng bái Lạc Minh Kính, cũng muốn trở thành anh nhưng bản thân nó lại không có năng lực đó.

Con bé là một cô gái ích kỷ do một gia đình ranh ma nuôi thành, nó sẽ vì đòi lại công lý cho Lạc Minh Kính mà bảo bạn trai hack máy tính bạn cùng phòng, rồi dùng thời gian một ngày để cãi nhau với bạn, hơn nữa con bé còn cướp đoạt máy tính, ghi âm... Nhưng dù bây giờ con bé có cố gắng tới cỡ nào thì nó cũng đã phạm phải sai lầm mà Thời Mẫn không thể nào tha thứ.

Thời Mẫn úp hai tay lên mặt, than dài một tiếng.

Cô khóa cửa xe lại, nói: “Hứa Thiến Thiến, em cần nói xin lỗi với Lạc Minh Kính cùng với tôi.”

Hứa Thiến Thiến bị bất ngờ làm sững sốt, thốt ra: “Vì sao chứ? Em phải xin lỗi với anh em, em biết em cần phải làm vậy nhưng sao em phải xin lỗi chị? Em có làm gì chị sao?”

“Em biết mời luật sư cần bao nhiêu tiền không?” Thời Mẫn nói, “Biết nếu sau này phải hợp tác khai phá dự án này với Quốc Hồng thì chúng tôi sẽ tổn thất những gì không? Em biết khoản đầu tư của chị sẽ bị tổn thất bao nhiêu chưa? Đương nhiên, nếu có thể dùng tiền bạc để tính toán thì chị cũng có thể không so đo với em, nhưng bởi em mà suýt chút nữa mọi cố gắng của chị đã trôi theo dòng nước, bạn trai chị gần như sụp đổ, trạng thái tồi qua của anh ấy vô cùng bất ổn và từ đó gây ảnh hưởng tới giấc ngủ của chị. Như vậy, em không nên nói tiếng xin lỗi với tôi sao?”

Hứa Thiến Thiến sững sờ thật lâu.

“Hứa Thiến Thiến, em thực không ý thức được sao?” Thời Mẫn nói, “Trong mắt chị, em như một đũa cùn dao trong tay, đâm vào anh trai mình sau đó lại dùng cách điều trị tốt nhất cho anh ấy, tự tay băng bó, kéo anh ấy hỏi có thể tha thứ cho tội lỗi của em không rồi nói em không giống những người thương tổn anh. Có gì khác nhau đâu, cô gái nhỏ? Em nói chị nghe xem?”

Hứa Thiến Thiến chảy nước mắt nói: “Chị biết gì chứ! Chị dựa vào đâu...” Dựa vào đâu nói tôi như vậy?

Nhưng chính cô tự biết, lúc Thời Mẫn nói những lời này, trong lòng cô như có tiếng nói, cười cô vắn vẹo: “Chính là mày đó Hứa Thiến Thiến, đây chính là mày, chị ấy nói đúng!”

“Bồi thường thiệt hại là chuyện em phải làm.” Thời Mẫn nói, “Ngoại trừ bồi thường ra chị còn cần em phải dùng thành ý để xin lỗi, sau đó.... em suy nghĩ cho kỹ, không cần nghĩ cho chị, chính em tự nghĩ xem, bao năm nay em có phải là con sâu hút máu bám lên người anh em không.”

Hứa Thiến Thiến lau nước mắt, vung tay, đập cửa xe: “Mở cửa, để tôi ra ngoài!”

Thời Mẫn nhắm mắt, mở khóa cửa xe, cô nhìn phía trước, thấp giọng nói: “Tan học, học sinh kém.”

Hứa Thiến Thiến vội vã chạy đi nhưng không lâu sau, cô quay lại ném máy tính cho Thời Mẫn, cắn răng: “Đừng tưởng rằng chị là người yêu của anh tôi thì có tư cách giáo dục tôi, chị là thứ gì chứ, chị chỉ là người ngoài mà thôi, bớt huênh hoang đi!”

Nói xong, cô bé xụ mặt, chạy chậm đi, Thời Mẫn ngồi trong xe nhìn cô, cô bé vừa chạy vừa đưa tay chùi nước mắt.

Thời Mẫn đặt máy tính xuống, thở dài: “Thật không đáng yêu mà.”

Thời Mẫn giao máy tính cho luật sư xong thì từ từ lái xe về phòng tranh, trên đường về, cô bỗng dừng xe lại, hạ cửa kính xe, nhìn bồn hoa cách đó không xa, khẽ cười: “Vận may của mình thật tốt.”

Quả nhiên, lúc quay về phòng vẽ Lạc Minh Kính còn muốn chiến tranh lạnh với cô, Thời Mẫn nói: “Đừng giận, em xin lỗi.”

“Không nhận.” Lạc Minh Kính nói, “Em ấy gọi điện khóc với anh, em nói chuyện khó nghe vậy...”

“Không nói khó nghe thì sao nó thành người lớn được.” Thời Mẫn ôm eo Lạc Minh Kính, “Làm sao mới có thể khiến anh vui hơn đây?”

“Khỏi nghĩ, không có.” Lạc Minh Kính trả lời không đủ kiên định.

“Thật vậy?” Thời Mẫn buông tay ra, quay đầu đi.

Lạc Minh Kính ngẩn người, vội vàng theo ra thì thấy Thời Mẫn ôm một hộp giấy tới: “Đừng cuống, em không đi đâu, em mang cả tấm lòng đến cho anh đây này, mở ra nhìn xem?”

Lạc Minh Kính nói: “Tặng cái gì cũng không có tác dụng, không phải anh phản đối việc em nói lý với nó nhưng em không thể nói trắng ra như vậy, từ nhỏ con bé đã sống trong sự cẩn thận dè dặt, trái tim nó rất yếu ớt dễ vỡ, em...”

Nói một hồi Lạc Minh Kính không nói thêm được gì nữa, tổng giám đốc mới mở hộp, đặt một con mèo mềm mại vào lòng anh.

“Có muốn không?”

Hai tay ôm con mèo trắng đen đang liên tục kêu meo meo, rốt cuộc anh đã không thể nói thành lời nữa.

Thời Mẫn nói: “Nhặt được trên đường đó, thành ý của lời xin lỗi, người giận chưa? Đi thôi, ra ngoài mua ố cho nó.”

Lạc Minh Kính hơi run run, anh muốn cười nhưng cuối cùng anh lại ôm chú mèo nhỏ khóc lên.

Thời Mẫn cười tự tin: “Xem ra em đã tặng quà đúng rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Tất nhiên, weibo của tiện nhân Vương kia họ còn chưa thấy... Chương sau bắt đầu, xé xác cặn bã!

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 27: Công Khai Và Mặt Làn Thứ Nhất

Edit: Hàn Mai

Beta: Linh xù

“Thời Mẫn, anh xin lỗi.” Lạc Minh Kính ôm mèo con, nhỏ giọng nói.

“Có thể hiểu.” Thời Mẫn không yên tâm, “Trên đường về em biết nhất định anh sẽ giận em. Hai ngày nay cảm xúc của anh không ổn định, em biết anh thực sự rất muốn đánh cho em gái một trận nhưng anh không làm. Trước khi anh giải thích, em nghĩ có lẽ là anh có lỗi với con bé, nhìn anh như thể đã làm sai chuyện gì đó nên giờ anh muốn chuộc tội với nó. Nhưng nói một thôi một hồi kết quả lại là lỗi của con bé, em có thể lý giải suy nghĩ của anh nhưng em không đồng ý cách làm của mọi người.”

Mèo con được Lạc Minh Kính ôm ấp trong lòng vẫn đang run, anh nhẹ giọng nói, “Sao không tức giận được? Lần này, thiếu chút nữa em ấy đã đẩy anh quay lại... Nếu không có em có lẽ anh sẽ cam chịu số phận lần nữa rồi. Nhưng anh... nhưng mỗi lần có cơ hội để nổi giận với con bé, dạy dỗ con bé thì anh lại không nỡ lòng trách nó.”

Lạc Minh Kính nói: “Thời Mẫn, chắc em chưa từng gặp được bậc cha mẹ nào như vậy. Quyết tâm đưa con gái tới nhà anh trai, hành động đó chứng tỏ họ hoàn toàn không cần con bé và có ý muốn vứt bỏ nó. Khi đó Thiến Thiến mới lên lớp hai, nó biết ba mẹ nó làm như vậy là có vấn đề, thế nên khi tan học con bé về nhà mình, gõ cửa, chú thím anh đều ở nhà nhưng họ lại im lặng.

Đã thế trên người con bé còn không có tiền, một đứa bé còn nhỏ như vậy đã phải tự đi bộ, đi đến khi trời tối đen mới đến nhà anh, em ấy cũng không dám gõ cửa chỉ ngoan ngoãn ngồi xõm bên ngoài... Đêm đông khắc nghiệt, tới nửa đêm ba anh về mới thấy con bé.”

Thời Mẫn khẽ thở dài.

Lạc Minh Kính nói: “Em ấy biết ba mẹ mình làm vậy là sai nhưng con bé đâu còn cách nào nữa đâu. Trường học báo đóng học phí, con bé chạy đến xin chú tiền học, em có thể tưởng tượng được ba ruột con bé đã đối xử với nó thế nào không? Chú lấy năm đồng tiền ném xuống đất bắt con bé tự nhặt, mắng con bé là thứ hàng lỗ vốn, đồ thừa rồi kêu con bé cút đi. Thiến Thiến bèn tới nhà anh, ba anh ít nói, em ấy không thân với ba anh, ông ngoại thì luôn phản đối việc cho nó tới nhà anh ở, con bé không dám mở miệng xin, mẹ anh... thì em ấy lại không thể xin tiền bà. Đến sáng hôm sau, tới lúc ra khỏi nhà đi học em ấy mới khóc với anh, hỏi anh: “Anh ơi anh có tiền không? Cô giáo bảo em đóng học phí, hôm nay đã là hạn chót rồi” khi ấy anh đã hỏi con bé “ba em không đưa tiền học cho em sao?” Con bé nói, “Ba ném xuống đất năm đồng rồi đuổi em đi...”

Quả thật Thời Mẫn chưa từng nghe qua chuyện như vậy, không thể tưởng tượng nổi: “Là con ruột thật sao?”

“Thật chứ, là con ruột.” Lạc Minh Kính “Em nói anh có điều xấu hổ với em ấy, thật ra... Thiến Thiến chỉ nhỏ hơn em một tuổi, đúng ra con bé đã tốt nghiệp đại học hồi năm ngoái rồi nhưng vì anh mà nó học trễ một năm. Lúc con bé chuẩn bị thi đại học thì gia đình anh xảy ra sự cố lớn, vì anh nên năm ấy con bé không tham gia kỳ thi.

Hẳn là gia đình em không gặp phải những chuyện tồi tệ như vậy nên có thể em không hiểu rõ lắm... Thói quen vật của con bé rất nhiều, con bé cực kỳ hư vinh cứ thấy đồ tốt là muốn chiếm về mình.

Những điều này anh đều biết nhưng mỗi lần anh muốn giải thích với nó, muốn mắng nó, anh lại nhớ đến hình ảnh con bé ngồi bệt trước cửa nhà anh, trên người mặc bộ quần áo vô cùng cũ và bẩn, con bé ngẩng đầu nhìn anh, mặt đầy nước mắt nước mũi...

Con bé là đứa trẻ bị chính người nhà vứt bỏ, nhà anh cũng chẳng phải là nhà, ngoại trừ tiền ra thì nhà anh chẳng có gì khác nữa. Con bé có thể lớn lên, có thể trưởng thành như bây giờ anh đã rất vui rồi, bản chất nó không tệ, sống trong hoàn cảnh như vậy cũng không đi lên con đường sai trái... Anh biết con bé có cái sai nhưng bảo anh tức giận với nó, anh không làm được.”

“Thời Mẫn, con bé lấy đồ của anh giả thành của nó mục đích chính chỉ là để khoe với người bên cạnh rằng nó rất tốt, rất giỏi, nó mong được mọi người chú ý, nó muốn làm một cô công chúa...”

Nếu đổi thành người khác, dám lấy đồ của anh, anh sẽ rất giận nhưng chỉ có con bé là anh không thể giận được. Anh biết vì sao con bé lại trở nên như vậy, biết con bé muốn gì nhất, không phải anh chiều chuộng cũng không phải anh đã quen mà anh chỉ cảm thấy, con bé đáng thương...

Năm đó gia đình anh gặp chuyện không may, con bé bỏ thi đại học đều là vì anh. Em không trải qua cảm giác đó... Con bé giữ chặt anh hết mức có thể, vừa khóc vừa nói, anh ơi, em chỉ có anh thôi... Hai anh em anh, khi đó... bị tất cả mọi người từ bỏ, anh không tương lai, con bé cũng vậy, đều hai bàn tay trắng, con đường phía trước đều bị hủy hết.”

“Thời Mẫn, anh biết phải làm sao bây giờ?” Lạc Minh Kính cười khổ, “Thời điểm khó khăn nhất, bất lực nhất, là em gái anh, là con bé ở bên anh. Người nhà anh đã chết hết rồi, người duy nhất không thừa cơ hại anh thì chính bản thân người đó cũng đã nát bét, bị chính cha mẹ ruột ép buộc đòi tiền khiến phiền toái quần quanh lại còn phải chiếu cố anh, là đứa em gái này của anh. Con bé không phải người hết thuốc chữa, sau này...”

Thật lâu sau, Thời Mẫn mới thở dài, nói: “Em có thể tha thứ cho anh một chút, còn em gái anh thì để phân tích sau, Minh Kính chúng ta đổi đề tài đi...”

Lạc Minh Kính khẽ cười hỏi: “Tối nay em muốn ăn gì?”

“Tối nay về nhà ăn.” Thời Mẫn nói, “Mẹ nấu, kêu anh về.”

Bé mèo được khoảng hai tháng, Lạc Minh Kính hỏi Thời Mẫn nhật được ở đâu, Thời Mẫn nói: “Trong bồn hoa, số của em rất tốt, còn đang suy nghĩ phải làm sao để anh nguôi giận thì nó đã chui ra.”

Hai người ôm mèo đến bệnh viện thú y chờ tắm và chích thuốc cho mèo, điện thoại Thời Mẫn vang lên, cô liếc nhìn rồi ra ngoài nghe điện thoại.

Bác sĩ đi tới, hỏi anh: “Đã nghĩ ra chưa? Bé mèo con tên gì đây? Tôi làm thẻ riêng cho bé.”

Lạc Minh Kính đáp: “Tổng giám đốc.”

Điện thoại là Tiểu Bì gọi tới, Thời Mẫn nghe, sắc mặt âm trầm.

“Cháu trai của Lạc Mai Thực?”

“Vâng, cực kỳ chính xác ạ. Ở vùng này nhà họ Lạc rất nổi tiếng, em đến Hải thị thuận miệng hỏi một cái là hầu như đều biết chuyện nhà bọn họ, lời đồn đãi về họ rất không tốt. Họ nói sau khi Lạc Mai Thực qua đời thì Lạc Hợp Cường bao vợ hai nuôi vợ ba, người vợ chính thì nhảy lầu, còn nói Lạc Minh Kính ăn chơi cờ bạc gái gú cái gì cũng làm là điển hình của tên phú nhị đại, khiến mẹ ruột tức chết, còn nói phần mộ tổ tiên nhà anh phong thủy không tốt đầy tà ma quỷ quái... Thật sự không thể tìm hiểu được tin tức xác thực, càng nói càng khoa trương, nghe qua rất giống ngôn luận của những người thù ghét kẻ giàu.” Tiểu Bì nói, “Em mới ra khỏi đồn

công an, tin tức có thể khẳng định là cục cảnh sát có biên bản hành chính Lạc Minh Kính bị tạm giam 15 ngày. Giờ em đang tính qua phòng vẽ tranh, người trong cục có nói, trước kia Lạc Minh Kính có mở một phòng dạy vẽ ở Hải thị, sau đó gặp chuyện không may, phòng vẽ đã bị chuyển nhượng, ông chủ bây giờ họ Lý, hỏi xong em sẽ điện lại cho chị.”

“Không phải 15 ngày, chính anh ấy nói với bác sĩ ba tháng.” Thời Mẫn quay đầu nhìn người trong bệnh viện, dặn dò, “Điều tra rõ mọi chuyện cho chị, hiện tại chị đang rất tức giận, đừng nói những tin vô dụng vô căn cứ này cho chị, nói cho chị tin tức chính xác. Chị nghe điện thoại Fiona trước đã.”

Lúc này Fiona gọi tới thì tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

“Chị...” Fiona nói, “Em sai rồi, em sai rồi chị... tối qua có người đăng weibo, là kế hoạch marketing cũ đã bị hủy bỏ, nói anh rể chưa tốt nghiệp đại học, lần này đưa ra thị trường là vùng liền lớn mua đoàn đội marketing để lừa tiền của fans, còn nói anh rể ký được hợp đồng với công ty điện ảnh và truyền hình của anh hậu Dương, muốn xuất đạo... Hiện tại bài viết đó đã có 6000 lượt chia sẻ, dù không quá nhiều nhưng lại nằm cứng trên bảng tin tức nóng. Sáng nay bên chúng ta phát hiện, cảm thấy mục đích bài viết này rất giống thử đoạn của công ty đối thủ nhưng khi điều tra IP thì lại không phải, chúng em liên hệ bộ phận chăm sóc khách hàng, bên quản lý cho số điện thoại của blogger nhưng gọi qua không ai nhận.”

“Gửi nội dung tới cho chị.”

“Em không dám...” Fiona sợ hãi, “Em sợ chị giận.”

“Nhanh lên.” Thời Mẫn muốn nổi điên, “Kế hoạch marketing không phải do em phụ trách sao? Không sử dụng thì không nên tiêu hủy sao?”

Bị phát hiện rồi. Fiona riu rít nói: “Thực xin lỗi, bà chủ! Em đang điều tra là ai tiết lộ kế hoạch, team quan hệ xã hội đang phân tích tin tức weibo

của người kia, sẽ có kết quả ngay ạ, chậm nhất chiều nay tụi em sẽ đưa cho chị kế hoạch của bên quan hệ xã hội. Hiện tại chị nói anh rể đừng đăng weibo, cùng đừng lên live...”

“Trước hai giờ chiều, nói cho tôi phương pháp giải quyết.” Thời Mẫn cúp điện thoại.

Cô lên weibo tìm cái tin tức giật gân kia, do một tài khoản tên Năm Lưỡi Tâm Sét của Zeus trong tay đăng lên, trước mắt có hơn một ngàn fans, thời gian đăng ký là nửa năm trước, weibo có hơn một ngàn bài viết, Thời Mẫn nhanh chóng lật xem, có phán định sơ bộ.

“Cùng nghề.”

Weibo của gã này, đại đa số đều phát bình luận về mấy thiết kế thời trang, dùng từ ngữ chuyên nghiệp nhưng vô cùng tự cao tự đại, thỉnh thoảng đăng mấy bài viết riêng và đa phần là trút hết những điều không vừa lòng trong công việc.

Anh ta đăng nói về mấy người nổi tiếng đều chỉ có chữ cái viết tắt, châm chọc A là đồ ăn hại sau 9x, mắng cô minh tinh tên bắt đầu bằng Y mắt mù về trang phục, còn có một bài được đăng vào tháng mười một năm trước, xúc động nói số người là do trời định, người bạn học gã ta căm ghét nhất hồi đó giờ đang làm nghề live mặc đồ nữ hạng ba trên mạng.

Năm Lưỡi Tâm Sét của Zeus trong tay: Ông trời đúng là có mắt. Cái đũa giả tạo hay làm như mình dẫn đầu trào lưu ngày trước, xem trời đất lớn nhất ông đây đứng thứ hai, cố chấp cố hủ, giờ thành kẻ bán thịt hot mạng hạng ba, chẳng khác gì mấy thằng làm vịt mấy con giả tạo bán rẻ tiếng cười kia. Đây chẳng phải vận mệnh tạo hóa sao, đúng là cuộc sống! Con mẹ mày, mày giả tạo nữa đi!

Trong bình luận của bài viết này, có một số người tìm tới qua theo bài share, có thể thấy họ rất tức giận, mắng blogger này mồm miệng dơ bẩn.

Cup C không tồn tại của Yêu tinh: Hạng ba mặc nữ trang hot mạng? Măng yêu tinh nhà tôi đó hả? [khóc lớn] Thật khiến người ta ghê tởm...

Đội đại đao của Yêu tinh: Làm blogger rất vất vả đúng không? Thứ chó chết mẹ.

Tổng giám đốc nhanh đóng cửa xe: Đệch, thằng này ăn cút sống hay sao? Miệng thối thế này!

Ôm lấy Yêu tinh bỏ chạy: Mẹ mày điên rồi đấy! Mẹ mày bị điên rồi! Blogger mày nghe thấy không?! Tao tức lắm rồi!!

‘Năm Lưỡi Tầm Sét của Zeus trong tay’ trả lời ‘Đội đại đao của Yêu tinh’: Cảm ơn quan tâm, mẹ ông mày vẫn còn khỏe mạnh, chết mẹ là thần tượng của mày, cút đi mấy đứa fan ngu dốt, tới bình luận của tao giả đại gia cái gì, tao đây không phải thứ fan thiếu não không chậm trễ kiếm tiền, một đám dốt nát không kiến thức.

Tên này cài đặt cấm bình luận trong weibo, Thời Mẫn bỗng nhớ tới một người. Sau khi tiết mục mừng năm mới của Tam Đài kết thúc, mở hội nghị tổng kết thì người thiết kế Hoàn Vũ là Vương Chấn Vũ cãi nhau với tổng giám chế Vũ Mĩ, đã dùng từ ngữ như thế này.

Wương Chấn Vũ... Hạc Trung Quốc, Lạc Minh Kính... Tinh Không Hạc.

Thời Mẫn nhíu mày, là gã sao?

Cô gửi tin nhắn cho Fiona, sau đó để việc này qua một bên, thay đổi tâm trạng, gọi điện cho Trương nữ sĩ: “Nấu mấy món ngon chút, tối nay con đưa Lạc Minh Kính về nhà ăn cơm.”

“Mẫn à, mẹ sắp mệt chết rồi...”

“Con vừa mới biết, thời thơ ấu của bạn trai con không tốt lắm, không có mẹ lại có một người cha khốn nạn, mẹ chuẩn bị làm bà mẹ ấm áp đi, nhanh lên đây.”

Trương nữ sĩ trở mặt: “VẬY tối nay về sớm một chút, mẹ đi nấu cơm.”

Cho mèo tiêm vắc-xin xong, Lạc Minh Kính ôm nó vào ngực vui vẻ lên xe, chỉ vào con mèo hỏi Thời Mẫn: “Đoán xem nó tên gì.”

Thời Mẫn nói: “Yêu tinh.”

“Sao có thể chứ!” Lạc Minh Kính, “Tên là tổng giám đốc! Là bé mèo đực, bác sĩ nói đi về phía đông qua hai trạm dừng sẽ có một cửa hàng thú cưng, có bán đồ chơi cho nó.”

Thời Mẫn gật đầu, quay đầu xe.

Điện thoại vang lên.

Thời Mẫn: “Nói.”

Fiona kêu lên: “Chị! Em gái của anh ấy đăng weibo rồi!!! Chính là em gái anh rể đó! Dán tất cả phiếu điểm và giấy khen, giấy chứng nhận vinh dự, còn @ blogger Zeus kia nữa!! Làm sao bây giờ? Tranh cãi bùng nổ rồi!”

“Gửi qua cho chị.”

Thời Mẫn ngừng xe, Lạc Minh Kính hỏi cô có chuyện gì, Thời Mẫn đẩy anh ra: “Lát nữa sẽ nói cho anh biết.”

Mỉm cười – duyên dáng: Không thể nhịn được, tôi là em gái của Chiêu Yêu Tinh, nhìn @Năm Lưỡi Tầm Sét của Zeus trong tay đăng weibo, là có ý muốn nói anh tôi bằng cấp thấp cho nên thiết kế quần áo đều là lừa gạt mọi người sao? Tôi là sinh viên năm tư đại học T ngành thiết kế trang

phục, tôi là người trong ngành này, tôi nói cho cậu biết, những thiết kế này chỉ có người mắt mù mới thấy không tốt, việc học tập của anh tôi là do đôi thầy trò đê tiện bỉ ổi kia làm hại, cậu có tư cách gì cười nhạo bằng cấp của anh tôi? Cậu biết anh tôi thi đại học T được 627 điểm không? Không phục thì đăng phiếu điểm của cậu lên! Vì không muốn bắt nạt kẻ yếu, tôi không chỉ lấy mỗi thành tích thi đại học ra nói thôi đâu, tôi đăng kèm thêm phiếu điểm và giấy chứng nhận dành giải thưởng lúc học đại học, mở to hai mắt chó của mày ra mà nhìn, đừng vì sống ngu mà đi hãm hại người khác! Anh tôi PR chiêu trò à? Nếu anh tôi muốn chơi cho PR tiếp thị thì nổi tiếng từ trăm ngàn năm trước rồi! Đẹp mẹ cái thói photoshop một bức hình rồi tung lên vu oan người khác đi, có bản lĩnh cậu lấy hợp đồng cụ thể đóng dấu ra đây! [hình ảnh]

Hứa Thiến Thiến đăng chín ảnh, rất dài... cô ấy đăng gần hết những phiếu điểm và giải thưởng vinh danh của Lạc Minh Kính lên, che họ đi, chỉ chừa tên, đăng lên.

Thời Mẫn thở phào nhẹ nhõm, nói với Fiona: “Nói bên quan hệ xã hội vào tiếp bước.”

Fiona nói: “Quá hãnh diện rồi chị, hồi sáng em bị chọc tức muốn chết, anh rể thật lợi hại...”

Lạc Minh Kính lấy di động của cô, “Lén lút lướt weibo gì đó, là có người nói gì hả? Còn không cho anh biết...”

Anh nhìn lướt qua, ngưng cười.

“Đây không phải weibo của Thiến Thiến sao? Sao lại thế này?”

“Không có gì.” Thời Mẫn nói, “Việc nhỏ, đừng để trong lòng.”

Sắc mặt Lạc Minh Kính trầm xuống.

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 28: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 29: Bản Vẽ Chưa Hoàn Thành

Edit: Hàn Mai

Beta: Linxu

Tối nay Trương nữ sĩ vô cùng hưng phấn, chạy tới chạy lui giữa các phòng, cuối cùng chui vào phòng Thời Mẫn, ôm chần trên giường, xoa mặt Thời Mẫn, nói: “Mau nói rõ cho mẹ nghe.”

Thời Mẫn: “Mẹ biểu hiện quá rõ ràng, anh ấy nhìn ra được.”

“Phải rõ ràng chứ!” Trương nữ sĩ nói, “Cái này con không hiểu rồi, nhất định phải quan tâm bạn nhỏ rõ ràng như vậy, nếu không thằng bé không cảm nhận được, người sẽ nguội mất. Mau tới đây, nói cho mẹ nghe có chuyện gì, mẹ có hỏi qua anh trai con nhưng nó nói không biết.”

“Mẹ, con người anh ấy có tốt không? Cảm giác của mẹ ấy.”

“Là đứa trẻ ngoan.” Trương nữ sĩ nói, “Lần đầu tới nhà mẹ đã nhìn ra rồi, bạn nhỏ thích xem chương trình của mẹ thì sao có thể là đứa trẻ hư được chứ? Trong mắt thằng bé lập lòe ánh vui vẻ mẹ đều thấy được, cậu nhóc này lòng mềm mại lắm, vui vẻ cũng khóc. Lúc vui vẻ khóc lên, khi hoài niệm thơ ấu trong ánh mắt ánh lên nỗi nhớ mong là đứa bé ngoan, mẹ nhìn chính xác!”

Trương nữ sĩ nằm xuống, lắc con gái hỏi tiếp: “Sao thế, nói mẹ nghe, nhanh lên, mẹ biết bệnh mà kê đơn, che chở bạn nhỏ chứ.”

“Không quá rõ, anh ấy không nói cụ thể.” Thời Mẫn nói, “Chờ anh nói rõ với con thì con nói với mẹ. Đừng hỏi nữa, đi ngủ đi, con mệt rồi.”

Trương nữ sĩ thất vọng, vỗ nhẹ đầu con gái, nói: “Con còn biết mệt... Ba con muốn mẹ uyển chuyển nhắc nhở con, lúc nên làm việc thì làm nhưng phải biết phối hợp công việc với nghỉ ngơi, người trẻ tuổi không thể ở trong nhà suốt vậy được, phải sử dụng đầu óc thường xuyên nó mới có tinh thần.”

“Biết rồi.” Thời Mẫn cuốn chăn quay người lại, “Trong tay con đang có hạng mục lớn, con không nghỉ ngơi sớm được, giai đoạn điều tra nghiên cứu cũng sắp xong xuôi rồi, ngủ đi mẹ.”

“Hạng mục gì?” Trương nữ sĩ bát quái, “Không phải con đều đưa anh con sao?”

“Cái này không đưa anh con được.” Thời Mẫn nói, “Đây thuộc một mình con... Yêu đương cũng là việc lớn, cũng cần phải có sách lược, vô cùng tiêu hao đầu óc tinh thần.”

Lúc này Trương nữ sĩ mới hiểu, đập một cái lên đầu Thời Mẫn: “Chậc! Cái con nhóc ranh ma này, cong cong queo queo không ít nhỉ.”

Hương vị giường nhà Thời Mẫn rất dễ chịu, Lạc Minh Kính vùi vào trong, bị hơi thở tương tự Thời Mẫn bao trùm cả người, thực yên ổn, chỉ chốc lát sau anh đã ngủ sâu, mãi tới khi Thời Mẫn vào, nhẹ giọng gọi anh dậy.

Cô không bật đèn, trong phòng mờ tối, không khí mang hương vị đêm muộn, ánh sáng đèn đường xuyên qua màn cửa, nửa gương mặt Thời Mẫn được ánh sáng chiếu lên mang cảm giác nhu hòa, phản ứng đầu tiên của Lạc Minh Kính là cô muốn ngủ chung, vì thế anh nhích người qua nhường cô vị trí được làm ấm.

Thời Mẫn lại nói: “Minh Kính, đứng dậy đi, em có chuyện cần anh phải nói cho em biết.”

Lạc Minh Kính ngồi dậy, Thời Mẫn xoay mở đèn quả quýt đầu giường, cô hạ độ sáng màn hình di động, đưa cho anh: “Minh Kính, anh có chứng cứ chứng minh anh là người thiết kế Hạc Trung Quốc không?”

Nghe ba chữ Hạc Trung Quốc, Lạc Minh Kính tỉnh táo lại ngay, anh nắm chặt di động, nhìn chăm chăm bài viết trên màn hình, vẻ mặt nhanh chóng biến đổi thất thường, chán ghét, mê man, cuối cùng còn lại bi thương.

Nhà thiết kế quốc tế danh tiếng Kevin Vương: @Mim cười – duyên dáng tự mình nhìn đi, tôi đưa ra giấy chứng nhận bản quyền Hạc Trung Quốc, trong nước và quốc tế đều có đủ, toàn bộ đều được cơ quan uy tín chứng nhận, cùng với hình ảnh hồ sơ Hạc Trung Quốc mà tôi đưa ra trong lễ tốt nghiệp năm năm trước ở đại học T. Hạc Trung Quốc là tác phẩm mà cá nhân tôi độc lập sáng tác, cô nhắc tới @giáo sư Kha Qua đức cao vọng trọng, đức nghệ song hành, ông ấy là giáo sư hướng dẫn của tôi, cô không được phép công kích đạo đức cá nhân của người khác.

Cô gái này, cô hãy chuẩn bị trước đi, tôi sẽ báo luật sư của tôi gửi công văn khởi kiện cho cô. Còn nữa, tôi thấy cái người hot mạng mang danh là chủ của series 24 Tiết kia, chuyện thiết kế, khó mà nói là không sao chép được, cũng có người phong cách tương tự. Chuyện này đã từng xảy ra, trong triển lãm Milan năm ngoái, có một hậu bối vô cùng kính ngưỡng tôi, đã nói với tôi rằng, “Tiền bối, hiện tại em rất đau khổ, bởi vì em thân là nhà thiết kế, vẫn luôn xem tác phẩm của anh, nhất là Hạc Trung Quốc làm mục tiêu để em cố gắng, nhưng cuối cùng phong cách của em lại vô tình đi theo ảnh hưởng của anh. Bây giờ tác phẩm của em đều mang theo dấu vết của Hạc Trung Quốc, làm em vô cùng khó xử.” Trả lời của tôi là: “Là do cậu chưa đủ kiến thức, thẩm mỹ chưa đến, nhìn không thấy thế giới bên ngoài kia cho nên chính bản thân cậu không hiểu được, những gì cậu làm ra

đều chỉ có thể đi theo con đường của người trước, cả đời đều kiêu ngạo dưới bóng dáng của chuyên gia kia. [hình ảnh]

Lạc Minh Kính nhíu chặt mi, ngón tay anh run rẩy, mở khu bình luận. Giờ này đã muộn hẳn mọi người phải ngủ rồi mới đúng, gần mười hai giờ đêm mà weibo của nhà thiết kế danh tiếng đã có tới gần mười nghìn lượt chia sẻ.

Lạc Minh Kính nhanh chóng nhìn qua, có những người nổi tiếng trong nghề bày tỏ ủng hộ, cũng có những sinh viên đại học T vì nghe giáo sư Kha và các học trưởng khuyến khích mà theo vào, nhìn xuống chút nữa Lạc Minh Kính thấy được một số ID quen mắt, đó là các fans luôn hoạt động sôi nổi trong phòng trực tiếp của anh, nhìn bình luận của các cô ấy, Lạc Minh Kính bật cười.

Ôm lấy Yêu tinh bỏ chạy: ...Xin lỗi nhưng có ai có thể giải thích rõ một chút giúp tôi không. Tóm lại là cái nhà thiết kế Vương kia muốn biểu đạt ý gì? Ý nghĩa của bài viết trên là gì?

Đội đại đao của Yêu tinh: [chụp màn hình] À..., chụp trọng điểm để mọi người xem dễ hiểu, chủ nhân hot mạng... Cách dùng từ của người này, giọng điệu này, làm tôi rất muốn ói vào mặt anh ta. Không có nguyên nhân lý do gì ở đây hết, chỉ là muốn phun thôi, có thể là do rada rà quét cận bã xã hội của tôi phát hiện anh ta không phải thứ gì tốt.

Maserati không bằng tổng giám đốc: Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi đứng về phía Yêu tinh. Tôi là fans nào tàn tật chức tận trách vậy đây. Các người tranh cãi thiết kế cái gì tôi xem không hiểu, nói thật, chỉ nhìn vào cái hình đại diện của chủ weibo này thôi thì dù thiết kế của anh ta có tốt tới mức nào tôi cũng không mua. Còn Yêu tinh, dù anh ấy có cắt một cái khăn lau ra bán thì tôi cũng mua, biết sao được đây, người có tiền mà lại thích sắc đẹp như tôi tùy hứng thế đấy.

Thời Mẫn hỏi anh: “Có không? Minh Kính, sáng mai chúng ta phải tới công ty, Vương Chấn Vũ cũng tới. Sau khi Vương Chấn Vũ đăng weibo này, công ty chúng ta đã nhận được điện thoại của phòng làm việc Dương Hạc. Ngày mai bên hợp tác nhất định sẽ hỏi chuyện này, nếu xử lý không tốt có thể sẽ ảnh hưởng việc kinh doanh. Hiện tại bên ta bị cuốn vào nghi ngờ sao chép, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của thương hiệu.”

Lần trước ở phòng họp, Lạc Minh Kính không giải thích với cô về những gì anh đã nói với Kha Qua. Lúc Thời Sở hỏi Hạc Trung Quốc có phải do anh tham gia thiết kế không, Lạc Minh Kính chỉ gật đầu sau đó lắc đầu nhưng không mở miệng nói chuyện.

Lạc Minh Kính thất thần, Thời Mẫn nói khê: “Đừng vội, thả lỏng nào, đừng tự đặt áp lực lên bản thân, anh từ từ nói cho em biết, anh có chứng cứ chứng minh Hạc Trung Quốc là tác phẩm của anh không?”

“Em tin anh.” Lạc Minh Kính ngẩng đầu nhìn cô, nét mặt phúc tạp, “Thời Mẫn, mặc dù anh chỉ nói qua một lần nhưng em phải tin rằng anh nói thật.”

“Em không hiểu thiết kế lắm nhưng có một số thứ luôn luôn có liên hệ tới nhau. Em có thể cảm giác được điều đó.” Thời Mẫn nói, “Hạc Trung Quốc sống động mà dịu dàng, em thích nó cũng là vì trong bảy bộ trang phục của series Hạc Trung Quốc này có ánh sáng xinh đẹp cao lớn kỳ lạ cũng có hương vị nguyên bản của sự bắt đầu, mang nét thần bí và nội liễm của đất nước phương Đông, nó là thiết kế vô cùng nghiêm túc lại không kém phần ôn hòa, càng giống với anh mà không phải Kevin Vương.”

Thời Mẫn từ tốn nói: “Lúc trước anh nói, có ba người hợp tác, hai người phản bội, thật ra là chỉ tác phẩm Hạc Trung Quốc này đúng không. Vương Chấn Vũ nói, Hạc Trung Quốc là sáng tác độc lập của anh ta, vậy người hợp tác còn lại đâu?”

“Người còn lại... cậu ta bố sung một bản thiết kế khác hoàn thành khóa học sau đó tốt nghiệp về nhà rồi.” Lạc Minh Kính trả lời xong, không lâu sau anh lại nói với Thời Mẫn: “Thật xin lỗi, so với Vương Chấn Vũ, anh càng không muốn nhắc tới cậu ta... Cậu ta không liên quan tới chuyện Hạc Trung Quốc, không cần... hỏi tới cậu ấy.”

“Được.”

“Thời Mẫn.” Lạc Minh Kính nhìn chăm chăm khăn trải giường, nhỏ giọng hỏi, “Anh... Có phải là kẻ vô cùng phiền toái không. Anh xin lỗi vì đã mang tới nhiều rắc rối vậy cho em ...”

Anh chưa nói xong, Thời Mẫn đã che miệng anh lại, cô vờ như mình rất tức giận, lại cười nói: “Lạc Minh Kính, anh có biểu hiện trì trệ hơn nữa cũng không lừa được em, anh biết em xem anh như người nhà mà, giữa người nhà với nhau không tồn tại phiền phức, giải quyết phiền toái giúp anh, là chuyện mà người nhà phải làm. Ngoài ra...”

Khóe miệng Thời Mẫn bỗng nhiên nhếch lên, cười nói: “Trình độ này của anh đã là gì, chuyện của mẹ em với đài truyền hình, với ba em, chuyện của anh trai em với Dương Hạc... Có chuyện nào mà không âm ỉ tới nghiêng trời lệch đất, phiền toái nối tiếp phiền toái? Quả dưa hấu và hạt mè, chuyện của anh chỉ là hạt mè thôi, nhà em không đặt nó vào mắt.”

Lạc Minh Kính không nói gì, ngón tay Thời Mẫn vuốt vuốt sợi tóc rũ xuống của anh, nói: “Không có chứng cứ chứng minh cũng không sao, em có chuẩn bị tâm lý sẵn rồi. Nếu anh có chứng cứ, sẽ không để nhiều năm qua đi mà không nói gì... Đừng sợ Lạc Minh Kính, chỉ là Vương Chấn Vũ mà thôi, rất dễ giải quyết, còn dư luận, hừ...”

Thời Mẫn cười khinh miệt: “Đối với một gia đình có bốn đời làm trong ngành vui chơi giải trí thì dư luận là thứ dễ nắm trong tay nhất. Bất kể anh có chứng cứ chứng minh cho bản thân hay không, em đều có biện pháp

để cho anh rời khỏi trung tâm dư luận, sẽ không để nó ảnh hưởng đến anh dù chỉ một chút, vậy nên anh không cần cảm thấy có áp lực quá lớn.”

“Anh có chứng cứ.”

Đột nhiên, Lạc Minh Kính ngẩng đầu, nói với Thời Mẫn: “Anh có chứng cứ chứng minh Hạc Trung Quốc là của anh.”

“...Thật?”

“Thời Mẫn, người nắm giữ Hạc Trung Quốc bây giờ là Vương Chấn Vũ, anh ta có giấy chứng nhận bản quyền của Hạc Trung Quốc, tất cả vinh dự cũng mang tên anh ta.” Lạc Minh Kính nói, “Trong ngoài nước, trong giới thiết kế đều biết tác giả sáng tác của Hạc Trung Quốc là Kevin Vương, nếu anh... nếu bây giờ anh muốn lấy lại đồ của anh, em cần phải hiểu, chuyện này gây ra nhiều sóng gió cả trong và ngoài nước đó? Thời Mẫn, rất khó... rất khó. Năm năm, anh ta nhờ vào Hạc Trung Quốc mà có được tài nguyên, nhân mạch, lợi ích đều ổn định, chuyện này không đơn giản chỉ là vấn đề bản quyền nữa...”

Thời Mẫn búng nhẹ lên trán anh, hỏi: “Minh Kính, bình thường anh gọi em là gì?”

“Chị...” Lạc Minh Kính ngơ ngác, “Tổng giám đốc.”

Tổng giám đốc trong phòng kêu meo meo một tiếng.

Thời Mẫn cười: “Anh nghĩ tổng giám đốc em và con mèo tổng giám đốc kia giống nhau, chỉ là một cách gọi thôi sao?”

Cô nói: “Lạc Minh Kính, phía sau anh là em và sau em là quốc tế Hạo Lan tồn tại 80 năm, là nửa giang sơn của ngành dịch vụ giải trí, không phải em tự đại nhưng muốn làm kẻ tiểu nhân trộm tác phẩm của anh thành danh

đắc lợi kia ngoan ngoãn trả đồ về thì không phải việc khó. Anh có bản khoăn nhưng em thì không.”

Cô nói: “Chứng cứ đâu?”

“Trong máy tính cũ.” Lạc Minh Kính do dự một lát, đè bản khoăn trong lòng xuống, hít một hơi thật sâu.

Lấy lại Tinh Quang Hạc từ tay Vương Chấn Vũ và Lý Tường... Là hai chuyện khác nhau, Vương Chấn Vũ không thể dùng chuyện không liên quan để dời đi dư luận.

Lạc Minh Kính: “Máy tính cũ ở phòng vẽ tranh, nhưng mà... cần thời gian để sửa.”

Lạc Minh Kính vừa thay quần áo vừa nói: “Tên thật của tác phẩm ấy là Tinh Quang Hạc, linh cảm được lấy từ... trong lúc ăn cơm nói chuyện tìm được linh cảm. Vậy nên ngay từ đầu bọn đã nói, dự tính sẽ do hai người làm, sau đó giáo sư Kha Qua người phụ trách hướng dẫn hai người bọn anh đã thêm Vương Chấn Vũ vào. Vương Chấn Vũ là họ hàng xa với Kha Qua, chuyện liên quan tới thành tích tốt nghiệp nên bọn anh không thể từ chối chỉ có thể đồng ý cho anh ta vào nhưng anh vô cùng phản cảm với chuyện này, vẫn muốn chờ tới lúc nhận giấy chứng nhận tốt nghiệp rồi sẽ khiếu nại ông ta...”

Lạc Minh Kính cười khổ một tiếng: “Lúc ấy anh và người bạn thân thiết từ bé ở Hải thị... Hai người hợp tác mở phòng vẽ tranh, trước giờ Vương Chấn Vũ chưa từng tham gia thiết kế và điều này cũng nằm trong dự kiến, nói là hợp tác thiết kế, thật ra chỉ chờ tới lúc hoàn thành tác phẩm thì viết thêm tên anh ta lên thôi, anh cũng đồng ý, anh ta không làm phiền tới quá trình thiết kế là được rồi.”

Anh mặc áo khoác, cột tóc lại, nhắm mắt nói: “Tháng năm, sau khi giao hai bản thảo, nhà anh xảy ra chuyện... Sự tình có hơi... Có hơi

ngghiêm trọng, anh vào cục cảnh sát, Vương Chấn Vũ nói muốn đến Hải thị nhìn anh, thật ra, anh ta tới là...”

Anh cố gắng thật lâu, giống như không tìm được từ thích hợp để hình dung, sừng sốt một lát, lúc Thời Mẫn vượt nhẹ, chậm rãi nói: “Tháng chín anh ra, chỉ có Thiến Thiến, em ấy ôm máy tính của anh, nói file thiết kế cứng đều bị Vương Chấn Vũ lục đi hết, em ấy chỉ tìm được hai ba tờ còn sót lại, máy tính bị người ta đổ nước lên làm hỏng, em ấy không dám động, chỉ sấy khô, để anh coi còn dùng được hay không thôi.”

Lạc Minh Kính lặng lẽ tránh ánh mắt Thời Mẫn, nhanh chóng lau nước mắt sắp chảy xuống, cười nói: “Thật ra bản gốc anh làm có hiệu quả cuối cùng tốt hơn Hạc Trung Quốc bây giờ nhiều, cái họ lấy được chỉ là bản thứ mà thôi, Kha Qua hoàn thiện thêm chút... thêm một chút hoa văn hình mây. Thế nên Thời Mẫn, cả bảy bộ quần áo của Hạc Trung Quốc ngoại trừ hoa văn hình mây ta những khác đều là của anh. Họ hoàn toàn không biết, vì sao series này anh lại làm bảy bộ, vì sao ở trên tay áo trái của bản thứ đó lại có ký hiệu cần xem xét sửa lại. Bởi vì dù nó có tên là Tinh Quang Hạc nhưng chủ đề của nó vốn không phải là hạc mà là Trúc Lâm Thất Hiền*.”

*Trúc Lâm Thất Hiền: (chữ Hán: 竹林七賢) là tên dân gian gọi nhóm bảy học giả, nhà văn và nhạc sĩ theo trường phái Đạo giáo sống trong rừng trúc đầu thời nhà Tấn. Bao gồm: Nguyễn Tịch, Kê Khang, Lưu Linh, Sơn Đào, Hương Tú, Vương Nhung, Nguyễn Hàm.

Thời Mẫn nhẹ giọng hỏi: “Anh chưa từng mở lại máy tính kia sao?”

“...Chưa.” Lạc Minh Kính hít sâu và nói: “...Lúc muốn lấy lại chúng thì đã chậm rất nhiều năm. Thời Mẫn, anh xin lỗi, anh... anh bây giờ, chỉ cố gắng hết sức để sống còn những chuyện khác anh không dám phân tâm nghĩ tới.”

“Em biết, em lý giải được.” Thời Mẫn cười cười, xoay người, bấm điện thoại công ty, nụ cười lập tức biến mất, lạnh lùng nói: “Đăng tin nóng ra, công khai tài khoản phụ của anh ta, tôi cần mọi người tranh thủ thời gian một ngày cho tôi. Mặt khác, các thành viên thuộc bộ phận quan hệ xã hội, tám giờ sáng mai họp phòng số 1.”

“Đã rõ rồi.”

Lạc Minh Kính hỏi cô: “Cái gì?”

“Tài khoản phụ của Vương Chấn Vũ.” Thời Mẫn nói, “Người nói anh bằng cấp thấp là anh ta. Không lâu sau sẽ có người thả tin hai weibo này có chỗ tương tự, nói tài khoản Năm Lưỡi Tầm Sét của Zeus Lôi Điện trong tay là Vương Chấn Vũ. Sau đó, chúng ta sẽ dời lực chú ý tới những người bị liên lụy trong nick ảo của anh ta, ví dụ như Dương Hạc, hay như những tiền bối có danh tiếng tốt trong giới, tổng giám chế bên Vũ Mĩ của Tam Đài. Chờ khi tầm ngắm dời đi, chúng ta sẽ có thời gian chuẩn bị kế hoạch đối phó. Và hiển nhiên, lòng tin của những người ủng hộ anh ta bị sẽ sụp đổ, anh ta từng mảng bên hợp tác, đồng nghiệp, tiền bối trong giới, mọi thứ sẽ trở thành trói buộc của anh ta.”

Thời Mẫn nheo mắt lại, cười nhạt: “Tranh thủ thời gian, ít nhất là tới lúc chúng ta có thể sửa xong và lấy được bản thảo thiết kế từ máy tính. Đi thôi Minh Kính, chúng ta không phải vội, từ từ sẽ đến.”

Thời Mẫn vươn tay, nói: “Dạy anh một câu, ông nội em lưu lại.”

“Đối đãi với kẻ thù, phải nghiền ép tất cả những thứ kẻ đó có không chút lưu tình.” Thời Mẫn nói, “Nghiền từ từ, nghiền tới nát.”

YÊU TINH CHÂN DÀI

Phượng Cửu An

dtv-ebook.com

Chương 30: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Va Phải Tổng Giám Đốc

Chương 2: Boss Lớn Có Sở Trường Tán Tinh

Chương 3: Hoa Hồng Trong Giỏ Xe

Chương 4: Cách Thức Bắt Đầu Của Tổng Giám Đốc

Chương 5: Thợ Cắt Tóc Đắt Giá Nhất

Chương 6: Nụ Hôn Đầu Đã Mất

Chương 7: Thế Công Của Tổng Giám Đốc

Chương 8: Một Ngày Ba Bữa

Chương 9: Động Lòng Tán Ngược

Chương 10: Chú Mèo Trốn Trong Tranh

Chương 11: Thời Đồng, Thời Tổng*

Chương 12: Người Đàn Ông Nổi Tiếng Mặc Nữ Trang

Chương 13: Chơi Kịch Thích

Chương 14: Xách Đồ Qua Ở

Chương 15: Cái Gọi Là Trừng Phạt

Chương 16: Mẹ Vợ Tới

Chương 17: Nhà Thiết Kế Lạc, Hợp Tác Vui Vẻ

Chương 18: Một Đêm Nổi Danh Trên Mạng

Chương 19: Thưởng Thức Vị Rượu Hấp Dẫn

Chương 20: Dấu Hiệu Của Nguy Cơ!

Chương 21: Buổi Hẹn Hò Điên Cuồng

Chương 22: Ký Hợp Đồng Người Phát Ngôn

Chương 23: Vượt Qua Buổi Tối Cuối Năm Kinh Hồn

Chương 24: Kẻ Trộm Thấp Hèn

Chương 25: “Ân Sư” Trộm Bản Thiết Kế

Chương 26: Tổng Giám Đốc Xin Lỗi

Chương 27: Công Khai Và Mặt Làn Thứ Nhất

Chương 28: Thiếu

[Chương 29: Bản Vẽ Chứa Hoàn Thành](#)

[Chương 30: Thiếu](#)